

麗月
作者

魔
鬼
公
主

第一
册
(中)

พิมพ์ครั้งที่ ๒, ๒๕๖๕

ภาค การเปลี่ยนแปลง (ศีกโสทยาง) เล่มแรก

เขียนโดย ทีเชว

ภาค การเปลี่ยนแปลง (ศึกโสทรยาง) เล่มแรก

ผู้เขียน	สิริ 月 (ลิเย่ว)
จำนวนหน้า	๓๘๙ หน้า
ราคาปก	๓๖๙ บาท
พิมพ์ครั้งที่	๒
จัดทำ	กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๖๑ ห้ามลอกเลียนแบบ หรือดัดแปลงส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บถ่ายทอด แสกน บันทึกลง ถ่ายภาพ ไม่ว่าในรูปแบบหรือวิธีการใด ๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์เท่านั้น

ออกแบบปก	เท้ากระต่าย	(cho.tujiao@gmail.com)
จัดรูปเล่ม	สิริ 月 (ลิเย่ว)	(liyue.author@gmail.com)
ตรวจสอบอักษร	美静 (เหมยจิ่ง)	(oz.y.meijing@gmail.com)
ตีพิมพ์ที่	ฟาสต์บุ๊ก	(fastbookthai@gmail.com)
จัดจำหน่าย	บลูมูนส์	(blu3moon.store@gmail.com)

คำนำ

“มิสจินเป็นคนเก่ง” ไม่มีคำไหนในเรื่องที่ผู้เขียนตั้งใจสื่อว่า มิสจินเป็นคนดี ไม่ใช่ และไม่ใกล้เคียงด้วยซ้ำ คนรอบข้างมิสจินที่รักและเข้าใจมิสจิน ส่วนหนึ่งเป็นกลุ่มคนที่ได้ประโยชน์จากเธอ อีกส่วนนั้นคือกลุ่มคนที่มีแนวคิดทำนองเดียวกัน

น่าเสียดายที่ผู้เขียนไม่อาจบรรยายจากมุมมองของตัวละครอื่นที่ได้รับผลกระทบจากการกระทำที่เอาแต่ใจและระเหิงในอำนาจของมิสจินได้เนื่องจากมันอาจทำให้เนื้อหายาวมากจนเกินควร แต่ถึงกระนั้นผู้เขียนก็มั่นใจเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านของข้าพเจ้าล้วนแล้วแต่เป็นผู้มีวิจรรย์ญาณอยู่แล้ว

ที่จริงแล้วภาคนี้เป็นภาคที่มีจุดเปลี่ยนสำคัญมากของเรื่อง ดังคำที่กล่าวว่าอิฐที่วางพลาดเพียงก้อนเดียวก็สามารถทำกำแพงพังลงได้ และตอนพิเศษในเล่มนั้นก็ไม่ได้ให้มาเพียงแค่เป็น benefit พิเศษสำหรับผู้ที่ครอบครองหนังสือเท่านั้น ตอนพิเศษในภาคนี้ถือเป็นตอนที่เล่าความเป็นมาที่ค่อนข้างสำคัญหากไม่ได้อ่านก็น่าเสียดายเป็นอย่างมาก (รู้แล้วก็ฝากไปบอกต่อคนที่ยังไม่ได้ซื้อด้วย)

ขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ให้ความสนใจและการสนับสนุนมาโดยตลอด หลายคอมเมนต์และรีวิวของท่านทำให้ผู้เขียนมีแรงสร้างสรรค์ผลงานต่อไป งานเขียนที่ต้องมา edit ในตอนที่คุณโตกว่าตอนเริ่มเขียนนั้นลำบากไม่น้อย แต่มันก็ดีขึ้น ยินดีที่คุณทุกคนจะเติบโตไปด้วยกัน

ขอบคุณทีมงานตรวจเล่มและจัดพิมพ์ทั้งคุณเหม่ยจิ้งและคุณพ่อของผู้เขียนที่คอยให้คำแนะนำในการใช้คำมาโดยตลอด ทั้งภาษาจีนอันหลากหลาย รวมถึงคำโบราณภาษาไทย และคำราชาศัพท์ที่ผู้เขียนเรียนมาเพียงเพื่อสอบและได้ส่งความรู้คืนครูไปเรียบร้อยตั้งแต่ตอนที่ได้ใบ ปพ. ขอขอบคุณโรงพิมพ์ฟาสต์บุ๊กที่ทำให้หนังสือเล่มนี้เกิดเป็นรูปเล่มได้

ขอบคุณเพื่อนหลายคนที่ทำให้ชีวิตอันลุ่มดอนเหมือนวงล้อบินที่วิ่งไปตามถนนลูกรังของข้าพเจ้าเข้าสู่ที่เข้าทางขึ้น และเพื่อนที่ได้ช่วยดึงตะปูฝังล้อในชีวิตของข้าพเจ้าออก ไม่มีสิ่งใดจะตอบแทนได้เพียงพอเท่ากับความจริงใจที่ได้รับมาและให้คืนไป

ขอบคุณทุกท่านอีกครั้งที่อ่านถึงตรงนี้โดยไม่เปิดข้าม

Liyue

มีนาคม ๒๕๖๕

แต่ผู้รู้ก่อนแรกฟ้แพรทขนานแนวการก่อกำแพง

ตอนที่ ๑

ไม่ใช่การศึก

“จวนกลางของโลหยางอยู่ลึกเข้าไปในเมือง การบุก
เข้าไปมันไม่ง่ายขนาดนั้น”

เสียงเข้มของชายที่ได้ชื่อว่ายอดนักรบแห่งเฉียนฉินดั่งขึ้น
ท่ามกลางความตึงเครียดภายในกระโจมค่ายชั่วคราวริมแม่น้ำพวี่อี้
ของต้าซี แม้ว่ามันจะเป็นเพียงโจมค่ายขนาดเล็กที่ทำจากฟางเก่า
เพื่อกันอากาศเย็นจากภายนอก แต่ภายในกลับเต็มไปด้วยบุคคล
สำคัญจากสามเมืองที่นั้งอยู่รวมกันอย่างอุ่นหนาฝาคั่ง

คำแนะนำจากยอดแม่ทัพแห่งเฉียนฉินไม่ได้ทำให้ยอดสตรี
จากต้าซีเชื่อตามนัก คนที่ถูกเตือนถึงอันตรายและความเป็นไปได้ที่
น้อยมากของการปฏิบัติการณ์นี้ก็กลับไม่ได้รู้สึกสะทกสะท้านหรือกังวล

เลยแม้แต่ร้อยละน้อย กลับกันหนวี่หวงตี้¹คนใหม่แห่งต้าซี กลับทำเพียงแค่ เล็กพระชนงเล็กน้อยเป็นเชิงรับรู้แต่ไม่ใส่ใจเสียมากกว่า

“ไม่ง่ายสำหรับทหารเฉียนฉินอย่างนั้นหรือ” คำถามนุ่ม เรียบดังมาจากสตรีที่นั่งอยู่หัวโต๊ะ

“ไม่ง่ายสำหรับทุกคน” เสียงตอบนั้นกระชับห้วนราวกับไม่ พอใจ

การที่เหนือหัวแห่งต้าซีตรัสว่าไม่ง่ายสำหรับเฉียนฉินนั้นก็ เท่ากับว่าทรงกำลังดูเบาเฉียนฉินอยู่ว่าไม่สามารถทำได้ อีกทั้งสีหน้าที่ แสดงออกเหมือนว่าสิ่งที่กำลังพูดคุยกันอยู่นั้นง่ายแสนง่ายสำหรับ ทหารต้าซีอีก เขาก็รำลึกมากกว่าสิบปีหรือจะไม่ว่าสิ่งใดยากสิ่งใด ง่าย

ดินแดนโลหยางนั้นเป็นดังแดนลับแลที่ถูกล้อมด้วยแม่น้ำ สามสายเพราะอย่างนั้นภายในเมืองมีอะไรบ้างก็ไม่อาจมีใครรู้ได้ แม้ว่าจะเป็นการปกครองกันภายในของชาวชนเผ่าโบราณไม่มี ราชสกุลขุนนางหรือแม้กระทั่งผู้มีความรู้ความสามารถแต่ก็ยังดำรง การปกครองมาได้กว่าสามรัชสมัยโดยไม่เคยต้องร้องขอความช่วยเหลือจากใคร

เพียงเท่านั้นก็น่าจะเป็นเหตุผลที่เพียงพอแล้วที่จะทำให้ต้า ซีไม่ควรบุกเข้าไปที่จวนของผู้นำเมืองโลหยางสุมสี่สุมห้า

“ง่ายสำหรับเรา” เหนือหัวตัวน้อยตอบเพียงเท่านั้น

---

1 หนวี่หวงตี้ (ภาษาจีน) 女皇帝 จักรพรรดินี

แม่ทัพฮั่วเพยเทียนได้แต่กุมศีรษะของตัวเองด้วยความ
หนักใจ เขาไม่อาจจะเดาได้ถูกเลยว่าเหล่าบุรุษทั้งหลายที่รายล้อม
เหนือหัวแห่งต้าซียู่นั้นสามารถทนกับความหิวตื้อของนางได้
อย่างไรกัน แต่ทุกคนก็ทำสีหน้าราวกับว่าสิ่งที่หนวีหวงตั้งเอยนั้นเป็น
เรื่องธรรมดาเสียอย่างนั้น...

เขาที่ได้รับการขอร้องจากอดีตสหายอย่างฉินหานเฟิงให้มา
ช่วยงานด่วนของต้าซียู่นั้น ตั้งแต่มาถึงก็ยังไม่รู้สึกหยาบเหินหรือ
เบาใจได้เลยสักนิด เหนื่อยกายเป็นเรื่องเล็กไปเลยถ้าเทียบกับ ความ
เหนื่อยใจที่ได้รับกับแต่ละแผนการที่หนวีหวงต้องคอยดำริเอาไว้

แต่ถึงอย่างนั้นแม่ทัพใหญ่จากฉินฉินก็ยังทำใจเย็นอธิบาย
เรื่องสำคัญให้กับฝ่าบาทแห่งต้าซีได้รับรู้อีกครั้ง เพื่อจะมีสักประโยค
ของเขาที่จะพอทำให้พระองค์ทรงเปลี่ยนพระทัยได้บ้าง

“ตรงนี้ก็ตรงนี้มีกองกำลังลาดตระเวนอยู่อย่างละสองชั้น
ใช้คนประมาณสิบคนต่อหนึ่งชั่วโมง”

แม่ทัพหนุมซีไปที่แผนที่ของโลหยางซึ่งแน่นอนว่ามันคือ
แผนที่วาดมือเท่านั้น แผนที่อยู่ง่ายที่ถูกวาดด้วยความเร่งรีบของ
เหล่าทหารแห่งต้าซียู่นั้นวางอยู่กลางโต๊ะท่ามกลางผู้คนมากมายจาก
ทั้งสามแผ่นดิน แต่ถึงอย่างนั้นการตัดสินใจหลักก็ถูกวางอยู่ในมือ
ของคนจากต้าซีและฉินฉินเท่านั้น ทหารจากกลุ่มนั้นมาเพียงเพื่อ
เป็นการแสดงไมตรีจิตต่อต้าซีเท่านั้น องค์เหนือหัวแห่งต้าซีทอด
พระเนตรไปที่ส่วนแนวลาดตระเวนที่แม่ทัพฮั่วซีก่อนจะพยักพระ
พักตร์รับเรียบ ๆ

“ก่อนที่โลหยาจะส่งของอัปมงคลเหล่านั้นไปที่ต้าซี เขา ย่อมคิดถึงความได้เปรียบของเขาไว้ก่อนอยู่แล้ว...” แม่ทัพหนุ่มเอ่ย สำทับเหตุผลไปอีก

ชายคนนี้ถือว่าเป็นคนมีสมองมากกว่าคนอื่นในเฉียนฉิน เธอหมายถึงเท่าที่เธอเคยเจอมา... อย่างน้อยประสบการณ์ของเขาก็ ทำให้เขาสามารถมองความน่าจะเป็นจำพวกการเตรียมการต่าง ๆ ก่อนจะทำตัวแก่งเท้าหาเสียงของพวกเขาผ่านโลหยา รวมถึง เข้าใจในแผนการป้องกันดินแดนแบบพื้นฐานของโลหยาได้เป็นอย่างดี

แต่ถึงอย่างนั้นแนวคิดที่มองถึงความได้เปรียบแบบทหารก็ ไม่สามารถนำมาปรับใช้ได้กับทุกสถานการณ์เสมอไป อย่างใน สถานการณ์นี้ก็เช่นกัน...

เธอดูจากภูมิประเทศและแนวป้องกันแล้วก็เข้าใจตามที่แม่ ทัพฮัวกล่าวทุกอย่าง โลหยาเตรียมตัวมาอย่างดีก่อนที่จะส่งซาก สัตว์ตายมาที่ต้าซีในวันเถลิงราชย์ ไม่ว่าผู้ที่ปกครองโลหยาใน ปัจจุบันจะเป็นใครก็ตามอย่างน้อยเขาก็ได้เตรียมการเอาไว้แล้วที่จะ ตั้งรับผลที่จะตามมา

...ก็ไม่ได้ชื่นชมขนาดนั้น มันเป็นเรื่องพื้นฐานว่ามัย...

ถึงจะรู้ว่าจากภูมิประเทศและการวางทัพบุกเสียเปรียบ ก็ตามไม่ว่าอย่างใดเธอก็ต้องสั่งบุก มันไม่ใช่การเอาชนะคะคานด้วย กำลัง หากแต่มันเป็นเรื่องของศักดิ์ศรีของต้าซี การที่คนเหล่านั้นส่ง ของอันเป็นอัปมงคลอย่างซากเลือดัวเมียที่ตายอย่างอนาถามา

ให้เธอในวันเฉลิมราชย์นั้นมันก็เป็น symbolic (สัญลักษณ์) ง่าย ๆ
ในการดูถูกและทำทนายเธอและต้าซี

...เสือตัวเมียตาย...

ก็เป็นที่ยูู้กันว่าสัญลักษณ์ของต้าซีก็คือพยัคฆ์ลอดเมฆการที่
โลหยางส่งสัตว์สัญลักษณ์ตัวเมียตายมานั้นก็ไม่ต่างอะไรกับการเอา
ผ้าเท้ามาลูบหน้าเธอ ซึ่งถึงแม้ว่าเธอจะไม่ได้โกรธจริง แต่ในฐานะ
ของหนวีหวงตี้แห่งต้าซีแล้วไม่ว่าจะโกรธหรือไม่เธอก็ต้องปกป้อง
ศักดิ์ศรีต้าซีอยู่ดี เพราะฉะนั้นคนของโลหยางที่ยกของมานั้นบัดนี้จึง
นอนทิ้งวิญญาณอยู่ในกระสอบหลังเกวียนที่เธอกำลังจะทำการ
delivery (ส่ง) กลับโลหยางด้วยคนของเธอเอง

“...ก็เป็นเรื่องปกติ” หนวีหวงตี้ตัวร้ายยังคงตอบราวกับ
ไม่ใช่เรื่องใหญ่ “อย่างน้อยโลหยางก็ต้องรู้อยู่แก่ใจว่าคนที่ส่งของมา
จะไม่ได้กลับ”

การกล่าวง่าย ๆ นั้นไม่ได้เป็นไปเพื่อคุยเรื่องแผนการ แต่
เป็นไปเพื่อแก้ข้อครหาที่ว่ากันว่าเธอหัวร่อนเรื่องของอวยพรจนถึง
ขั้นพินหัวราชทูตทั้งสี่ทั้งต่างหาก

เธอไม่ได้หัวร่อนขนาดนั้นเสียหน่อย ในตอนที่เธอเห็นซาก
เสือเอน่าอยู่ในหีบของเมืองโลหยาง อันที่จริงเธอพอจะเดาได้ด้วยซ้ำ
ตั้งแต่เห็นขนาดหีบที่ยกเข้ามาแล้ว แต่ที่เธอพินหัวของคนที่ยกเครื่อง
ประเคนนั้นมาก็เพื่อปกป้องศักดิ์ศรีต้าซีเท่านั้น

...ถ้าไม่ทำลงไปก็จะโดนแผ่นดินอื่นดูถูกได้...

เหมือนเขียนเสือให้วัวกลัว การทำอย่างนั้นก็คือการขีดเส้น
กันง่าย ๆ ว่าถ้าซีไม่ใช่ดินแดนที่ใครจะเข้ามาแล้วดูถูกดูแคลนกันได้
หากเธอไม่ทำอะไรเลยได้เตรียมรอรับการบุกทลายของดินแดนอื่นที่
เข้ามาร่วมอวยพรได้เลย

การจัดการกับปัญหาครั้งแรกก็เหมือนเป็นแบบแผนที่จะ
ทำให้แผ่นดินอื่นเข้าใจได้ง่ายว่าหากแก่งเข้ามาแล้วจะไม่ได้เจอแค่
เสี้ยนเท่านั้น เพราะที่ต้าซีแห่งนี้ไม่ใช่ดงหนามแต่เป็นดงหอกดงดาบ
ต่างหาก

“สังหารคนเป็นสัตว์เลวร้ายไม่มีข้ออ้างใด ๆ จะทำให้มันชอบ
ธรรม” เสียงนุ่ม ๆ จากยอดคนนำรำคาญแห่งเฉียนฉินดั่งขึ้นไม่ห่าง
...เกือบลืมไปเลยว่ายอดก้างขวางคอแห่งปึกอยู่ที่นี่ด้วย...

เขาก็เป็นอีกคนที่ถูกส่งมาช่วยในกิจของต้าซีครั้งนี้ ที่จริงจะ
เรียกว่าช่วยก็ดูจะมีน้ำใจไป เรียกว่ามาจับตาดูการจัดการกับปัญหา
ความขัดแย้งต่างเมืองของเหนือห้วงค์ใหม่อย่างใกล้ชิดติดจอน่าจะ
เหมาะกว่า การถูกหยามเกียรติในงานเถลิงราชย์นั้นย่อมต้องได้กลับ
และการไต่กลับครั้งนี้ของเธอก็เท่ากับเป็นการสร้างบรรทัดฐานของ
การจัดการกับการทูตทั้งหมดที่เหลืออย่างแท้จริง

...เพราะอย่างนั้นถึงได้มารอมุงกันอย่างใกล้ชิดเชียว...

“ข้าไม่ได้อ้าง มันก็แค่การทำในสิ่งที่สมควร” หยางเยว่ซือ
ตอบหน้าตาเฉย “หากเป็นองค์ฮ่องเต้แห่งเฉียนฉินก็ทรงทำ”

การตอบโต้ขององค์เหนือห้วงค์ใหม่ไม่ได้เต็มไปด้วย
อารมณ์อย่างที่เคยเป็น ถึงจะไม่ได้มากนัก แต่ทุกอย่างในยามที่เป็น

คงจู่กับในยามที่เป็นหนวีหรงตี้เต็มตัวนั้นก็ทำให้คนรู้สึกถึงความต่างกันได้มากอยู่ โดยเฉพาะความนิ่งในการตัดสินใจและการโต้ตอบที่มากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

จากกระแสน้ำเชี่ยวกรากกลายเป็นพวงน้ำนิ่งไหลลึก เพราะอย่างนั้นจึงทำให้เขาและเฉียนฉินต้องคอยระแวดระวังการกระทำของหนวีหรงตี้คนใหม่อย่างถ้วนถี่ แต่ต่อให้นางไม่ได้นิ่งเท่านี้ก็คงไม่มีใครอยากจะทำเรื่องคนที่สามารถตัดหัวชายสี่คนได้ในชั่วพริบตาอยู่ตืนั้นแหละ

“องค์ฮ่องเต้มีไซ่คนโหดร้าย” ฉินซงหยวนเถียงทันที

“...” หยางหนวีหรงตี้สั่นพระอังสาราวกับไม่สนพระทัยในคำแก้ตัวนั้นเสียเท่าไร

เธอกล่าวสาบานเลยว่าหากเป็นฮ่องเต้ฉินป่านี้ยกทัพไปถล่มโลหยางนานแล้ว อ้อ... แต่ไม่ใช่ทัพเฉียนฉินนะ เป็นคนมีพรรคพวกก็ต้องใช้ทัพของต้าซี เป็นการโชว์แสนยานุภาพของเฉียนฉินผู้มีมิตรเยอะด้วย จะใช้ทหารเมืองเดียวเดี๋ยวเขาจะว่าเพื่อนไม่คบใจ

...แต่พอดีว่านี่เป็นการลองดีกับต้าซีในรัชสมัยของเธอ...

เอาเข้าจริงแล้วเธอไม่สนหรอก กับแค่ซากสัตว์เน่าตายมาวางไว้วันเถลิงราชย์ เธอไม่ใช่คนเชื่อเรื่องฤกษ์หรืออะไรพวกนี้ ก็แค่รับรู้ว่ายามเกียรติแล้วก็จัดการไปตามสมควรเท่านั้น ให้ตายเถอะสมัยที่เธอทำ M.J. Property ไม่มีเรื่องแบบนี้หรอกนะ ไม่มีมาวางซากสัตว์สาปแช่งอะไรเป็นของเด็กเล่นกันอย่างนี้หรอก เชื่อเถอะว่าเครื่องตรวจจับระเบิดที่ติดอยู่รอบอาคารของเธอนั้นมีเหตุผล

“ข้าไม่ได้ต้องการทำสงคราม แค่เป็นการตักเตือนคนของโลก
หยางเท่านั้น” องค์เหนือหัวอธิบายเพียงสั้นเท่านั้น

“แต่การเอาคนเข้าไปแค่สี่คนมันเป็นเรื่องที่เสี่ยงเกินไป”
แม่ทัพฮั่วที่อุตสาหะเป็นที่ปรึกษาที่ดีมาครั้งให้เอ่ยเตือนอีกครั้งด้วย
ความอ่อนใจ

เด็กคนนี้... ไมสี่เหนือหัวองค์นี้เด็กกว่าน้องเล็กของเขาเสีย
อีก ต้องนับว่าเป็นเด็กที่ดื้อเกินเด็กไปมากทีเดียว แต่ถึงอย่างนั้นเขา
ก็รับรู้ได้ว่าในความต้องการที่ดูจะรุนแรงนั้นมีเหตุผลในตัวมันอยู่ อย่าง
น้อยความนิ่งของนางก็ทำให้เขารู้สึกอย่างนั้น เด็กหญิงตัวน้อยใน
หมวกตำแหน่งของผู้ปกครองแผ่นดินต้าซีไม่มีท่าทีหวั่นไหวหรือ
แม้แต่จะอ่อนไปตามคำแนะนำเลยสักนิด สีพระพักตร์ของพระองค์
ยังคงนิ่งสงบเหมือนในตอนเริ่มเจรจากัน

“ข้ารับประกันความปลอดภัยของทั้งสี่คนที่บุกไป และข้า
ยืนยันจะใช้แค่สี่คนเท่านั้น” มิสเงินกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“หากเขียนฉินไม่ยอมรับด้วยก็ถอนกำลังกลับไปก่อนได้
เพราะต้าซีก็ไม่ได้ขอร้องแต่แรก...”

...เวลาคนอื่นบอกว่าทำไม่ได้มันคือ ‘เขาทำไม่ได้’ ไม่ได้แปล
ว่าเราทำไม่ได้...

การตัดสินใจต่าง ๆ ของมนุษย์เรานั้นขึ้นอยู่กับ
ประสบการณ์เก่าของตัวเองเป็นหลัก เพราะฉะนั้นแล้วจะเอา
ประสบการณ์ชีวิตของคนอื่นมากำหนดทางเดินชีวิตเรานั้นย่อมไม่ถูก
ต้อง แล้วเราก็ไม่ควรเสียเวลาติดกับคนที่ไม่คิดว่ามันจะสำเร็จด้วย

เรื่องพื้นฐานของการทำงานทั่วไปถ้าคิดว่าไม่สำเร็จมันก็จะไม่สำเร็จ และเธอก็ไม่เห็นประโยชน์สักนิดที่จะเอาคนที่คิดว่าไม่มีทางสำเร็จ เข้ามารวมกลุ่มด้วยแม้ว่าจะเก่งกาจก็ตาม เรื่องฝีมือจะหาใครมา แทนเมื่อไหร่ก็ได้ เรื่องจิตใจต่างหากที่สำคัญกว่า

แม่ทัพฮ้วนนั้นมองดูเพียงปราดเดียวก็รู้ได้ว่าเป็นคนมีฝีมือไม่น้อย ไม่น่าจะเป็นแค่ที่นับหน้าถือตาด้วยตำแหน่งพี่เขยหวางเพยแต่น่าจะเป็นเพราะความเก่งกาจแต่เดิมมาด้วย คนที่สามารถควบคุม กองกำลังของทหารในแผ่นดินได้ไม่ต่างกับพวกราชสกุลอย่างองค์ชายหกก็ต้องนับว่าเป็นคนมีอำนาจพอสมควร

หากจะดูง่าย ๆ ก็ดูได้จากคนรอบตัวเธอนี้แหละ การที่ทั้งแม่ทัพชูและเหล่าทหารของต้าซีที่ชื่อว่าแกร่งกว่าใคร ๆ ยังมีท่าที่เกรงใจนั้นก็ย่อมแสดงว่าชายคนนี้มีฝีมือดีไม่น้อย

“ฝ่าบาททรงเป็นหนวิหงดี้แห่งต้าซีผู้เป็นหัวเรือสำคัญ กระหม่อมหวังว่าฝ่าบาทจะไม่ได้คิดบุกไปเอง” แม่ทัพฮ้วนหรือตาลงอีกครั้งหลังจากได้ยินคำรับประกันของหนือหัวตัวน้อย

แน่นอนว่ามันเป็นคำถามที่ตรงใจใครหลายคนในที่นั้นไม่น้อย เหล่าขุนนางแห่งต้าซีหันมองกันด้วยความกังวลไม่ต่างไปจากเหล่าทหารองครักษ์ จริงอยู่ที่หนวิหงดี้ของพวกเขาเก่งกาจไม่แพ้ชายชาติตรี แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะต้องการให้พระองค์บุกเข้าไปในครั้งนี้ หนวิหงดี้ก็เปรียบดั่งปัญญาและเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงหลักของแผ่นดิน พวกเขาจะเสี่ยงให้พระองค์ออกไปทำอะไรที่เป็นอันตรายไม่ได้เด็ดขาด

“ข้าล่ะหรือ? ออกไปบุกเอง?”

หนวี่หวงตี้ที่เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นคนที่ทำเรื่องเสี้ยมตลอดเวลา อย่างหยางเยว่ซือเอ่ยด้วยสีหน้าประหลาดใจ ไม่ว่าใครก็คงไม่เชื่อแน่นอน... ไม่ใช่เฉพาะคนนอกเท่านั้นแต่รวมถึงราชเลขาเถียนด้วย ในครั้งแรกที่เขาได้ยินว่ากงจู่...ไม่สิ ต้องเรียกว่าฝ่าบาทจะทำการบุกไปจัดการกับโลหยางที่ส่งสารมาท้าทายในตอนแรกเขาเองยังเชื่อเลยว่าฝ่าบาทจะบุกไปเอง

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรือ...”

แม้แต่แม่ทัพซุหลวนคุนแห่งต้าซีเองก็ยังแปลกใจ เด็กหญิงเพียงแต่เหลือบตาไปมองเป็นสัญญาณให้เขาเงียบเท่านั้น

“แล้ว... ฝ่าบาททรงหมายพระเนตรใครไว้บ้างเล่า” ฉินซงหยวนเลิกคิ้วขึ้นขณะถาม

“ไม่ยากนัก จะใครก็ได้ในต้าซีเรื่องง่าย ๆ พรรคนี้”

การไหวพระอังสาและตอบโต้ด้วยถ้อยคำอย่างนี้นั้นก็ไม่ต่างอะไรกับการยืนยันในความแข็งแกร่งของกองกำลังต้าซีนั้ก จะนับว่าฉลาดเป็นกรดหรือหยิ่งผยองเกินตัวดีเล่า ฉินซงหยวนมองหนวี่หวงตี้ตัวน้อยที่เขาแทบไม่รู้จักนางอีกแล้วด้วยความสนใจ

การกระทำครั้งนี้ก็เหมือนดาบสองคม หากว่ามันสำเร็จก็คือการยืนยันถึงความแข็งแกร่งของต้าซี แต่หากล้มเหลวคำพูดของฝ่าบาทคนใหม่คนนี้ก็ไม่น่าเชื่อถือไปเลยทันที การที่พระองค์กล้าทำเรื่องวางเดิมพันของศักดิ์ศรีต้าซีกับเรื่องแบบนี้มันไม่ว่าอย่างไรรักยังต้องนับว่าทั้งเสี่ยงทั้งประมาทอยู่ดี...

“แล้วหวังดีแน่พระทัยแล้วหรือว่าต้องการให้เป็นเช่นนี้จริง เริ่มรัชสมัยด้วยการศึกไม่น่าใช่ทางเลือกที่เหมาะสมนัก” หวางแปด ยังคงเตือนอีกครั้ง

“ไม่ใช่การศึกษา” หนวี่หวังดีสาวถอนหายใจไม่รู้ก็รอบต่อก็รอบ

ไม่น่าเชื่อว่าการอธิบายเรื่องง่าย ๆ อย่างเช่นการลอบเข้าไปในเคหสถานของคนอื่นไม่ใช่การศึกกับชายหนุ่มอายุสิบเก้ามันจะยากขนาดนี้ เชื่อเถอะว่าเธออธิบายเรื่องนี้ให้ดูหลังอัฟงไม่ใช่เวลามากเท่านี้แน่ หญิงสาวหันไปหาราชเลขาคนเก่งด้วยสีหน้าอ่อนใจอย่างสุดซึ้งแต่สิ่งที่ได้กลับมานั้นไม่ใช่การช่วยเหลือ ราชเลขาหนุ่มตั้งใจหลบตาราวกับไม่อยากจะเป็นผู้อธิบายเรื่องนี้จนทำให้เธอต้องหันกลับไปโต๊ะประชุมอีกครั้ง

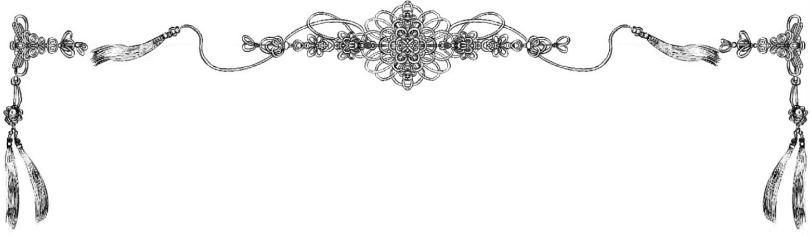
“การเอาศพไปวางที่หน้าจวนใครสักคน ในเขียนฉินเรียกว่าประกาศศึกหรือ? แต่ในต้าซีเราเรียกอธิบาย”

“อธิบายอย่างนั้นหรือ?” ฉินซงหยวนขมวดคิ้ว

“ใช่! อธิบายว่าข้าไม่ชอบของขวัญชิ้นนี้ แล้วถ้าส่งมาไม่ถูกใจข้าอีก จะไม่ใช่หัวคนที่น่าขงมาส่งแต่จะเป็นหัวคนที่ส่ง ก็แค่นั้น...”

ตอนที่ ๒

ของถวายพระพรที่พึงใจ

“ต้องทำถึงขนาดนี้เลยหรือฝ่าบาท”

องครักษ์หลีกถามซ้ำอีกครั้งในขณะที่องค์เหนือหัวกำลังสั่งให้ทหารแนบสารส่วนพระองค์ไปในปากของศพทั้งสี่ หนวีหวงต้องค์ใหม่แห่งต้าซีพยักพระพักตร์รับเบา ๆ ก่อนจะมองการกระทำที่โหดเหี้ยมและไม่ให้เกียรติคนที่ตายไปแล้วด้วยสายพระเนตรนิ่งเฉยราวกับว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรนัก สายพระเนตรขององค์เหนือหัวแห่งต้าซีได้แสงจันทร์นั้นมีประกายน่ากลัวอย่างชัดเจน

“เวลาให้ของใคร เราควรจะเขียนจดหมายแนบไปด้วยคำอวยพรหรืออะไรอย่างนี้จะทำให้ผู้รับประทับใจมากขึ้น...”

มิสฉินอธิบายถึงเรื่องมารยาทพื้นฐานในยุคของเธออย่างชัดเจนด้วยสีหน้าปกติ ในยุคของเธอนั้นการให้ของขวัญโดยไม่แนบการ์ดนั้นแม้กระทั่งกับเพื่อนสนิทยังไม่ค่อยทำเลย

คำอวยพรพร้อมของขวัญไม่ว่าอย่างไรคนที่ทำธุรกิจมานานอย่างเธอก็ไม่อาจจะมองข้ามได้หรอก เดี่ยวจะหาว่าไม่มีใครสอนมารยาท...

เพราะอย่างนั้นเธอเลยตั้งใจบรรจงเขียนการ์ดอย่างดีมีวินใส่กระบอกไม้ไผ่ขนาดเล็กแทรกเอาไว้ในปากของแต่ละศพแต่ละหัวด้วยความตั้งใจ หมายใจไว้ว่าสาส์นที่เธอต้องการสื่อจะต้องไปถึงคนที่กำลังรอฟังข่าวจากตัวเธออยู่นั่นเอง จดหมายที่เธอตั้งใจเขียนนั้นเรียงจากซ้ายไปขวาอย่างเป็นระเบียบเรียกได้ว่าหากไม่ยอมงัดออกมาให้ครบทั้งสี่หัวก็ไม่อาจจะได้ใจความครบ

หน้าที่อันสยดสยองตกไปอยู่ที่ทหารผู้ติดตามที่ต้องจดปากศพพวกนั้นและยัดจดหมายลงไป ซึ่งในการกระทำที่หมิ่นเหม่ระหว่างความโหดเหี้ยมของมนุษย์กับวิสัยปกติปิศาจนั้นทำให้เหล่าทหารอดจะรู้สึกขนลุกกับรับสิ่งนั้นไม่ได้เหมือนกัน พวกเขาผ่านการสังหารคนมาก็ไม่น้อยแต่ไม่มีครั้งไหนเลยที่จะต้องทำเรื่องแบบนี้เลยสักครั้ง แต่พวกเขาก็เข้าใจเหตุผลอยู่หรอก...

“น้ำมันเกือบจะขู่ฆ่าแล้ว” ไปหรงซานชายหนุ่มผู้ถูกเรียกมาที่ชายแดนเป็นการด่วนพิเศษนี้เอ่ยขึ้น

มิสฉินเลือกที่จะเรียกไปหรงซานและเหล่ากองโจรผ้าแดงสองสามคนมาทำงานนี้ แทนที่จะส่งทหารหรือขุนนางเข้าไปจนถึง

จวนของผู้ปกครองแห่งโลหยาง ที่เธอทำอย่างนี้ก็เพื่อลดการปะทะที่เกินจำเป็นและอาจจะทำให้เสียเลือดเนื้อโดยใช่เหตุลง

เธอแค่ต้องการจะส่งของพวกนี้ไปที่ห้องนอนของผู้ปกครองโลหยางเป็นการตอบแทนอย่างเจียม ๆ แล้วเรื่องทั้งหมดก็ต้องเสร็จเรียบร้อยในคืนนี้ด้วย เธอไม่ต้องการให้เวลายืดเยื้อไปมากกว่านี้ เธออยากให้คนที่คิดว่าจะตื่นมาพบกับสารทาร์บหรืออะไรก็ตามจากต้าซีได้เจอกับหัวของคนของเขาวางอยู่ปลายเตียงก็เท่านั้น

เหมือนกับที่ฝั่งโลหยางตั้งใจใช้ภาษาสัญลักษณ์กับเธอในการข่มขู่ต้าซี เธอเองก็ใช้เหมือนกัน การวางของพวกนี้เอาไว้ปลายเตียงเขาโดยไม่เอาชีวิตเขาก็เป็นการอธิบายง่าย ๆ ว่า ‘ของที่ส่งมาได้รับแล้ว แต่ไม่ค่อยถูกใจเท่าไร’ การที่ของชิ้นนี้วางอยู่ปลายเตียงก็เท่ากันเป็นภาษาสัญลักษณ์ง่าย ๆ ว่า ‘หากจะเอาชีวิตก็ทำได้ แต่ยังไม่ทำ’ ก็เท่านั้น

“ไม่เกือบท่านไป ทรงงูจริง”

ราชเลขาหนุ่มเอย่ก่อนจะมองไปที่หนวี่หวงตี้ที่กำลังทอดพระเนตรกรรมวิธีการบรรจุหัวลงในกล่องของให้พวกกลุ่มโจรโพกผ้าแดงขนด้วยความเย็นพระทัย หนวี่หวงตี้ก็เป็นอย่างนี้ทุกที ทำเหมือนจะเป็นพระทัยแต่ก็ไม่ได้ทรงเย็นเลยสักนิด ราชเลขาหนุ่มได้แต่ถอนหายใจ แสงจันทร์ในคืนนี้ก็น้อยนิดยิ่งนักยากแก่การทำการทุกอย่างที่กำลังดำเนินอยู่ แต่ดูท่าแล้วหนวี่หวงตี้คงจะไม่รอถึงเช้าพรุ่งนี้ให้คนของเฉียนฉินและลู่อุ่นตื่นมาเจอเรื่องที่กำลังทำแน่ อีกอย่างหนวี่หวงตี้ก็ย้ำไว้แล้วว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยคืนนี้

...ถ้าบอกว่าคืนนี้ก็ต้องเสร็จคืนนี้...

“ข้าไม่เคยขู่ใคร” เด็กหญิงผู้ดำรงตำแหน่งสูงสุดเอ่ยอีกครั้ง เธอไม่เคยขู่เลยสักครั้งในชีวิตการข่มขู่ไม่ช่วยทำให้อะไรดีขึ้น เหมือนที่เขาวางกันว่าสุนัขเห่าไม่กัดที่จริงเธอไม่ใช่สุนัขด้วยซ้ำ ก็อย่างที่บอกว่าเธอไม่ใช่ไอ้โทษโกรธชาวโลหยางที่เธอเพิ่งสังหารไปเลยสักนิด

แต่เธอต้องทำเรื่องแบบนี้เพราะถ้าไม่ทำก็เท่ากับว่าเธอปล่อยให้เกิดการดูหมิ่นกันได้โดยง่าย อีกอย่างเธอไม่อยากจะต้องให้ข้าสีมารับกับสงครามตั้งแต่เริ่มรัชสมัยของตัวเองด้วย ก็ถ้าไม่ทำให้รู้ว่าเอาจริง พวกโลหยางไม่มีทางรามือแน่

...แล้วก็ไม่ใช่แค่พวกโลหยางด้วย...

...การให้ของขวัญเพื่อแสดงความยินดีนั้นมีมาแต่โบราณ...

ในชีวิตของมนุษย์มันจะต้องมีวันแห่งความยินดีกันบ้าง งานวันเกิด งานวันเรียนจบ งานเปิดบริษัทใหม่ งานวันแต่งงาน ไม่ว่างานใดที่เป็นมงคลก็มักจะมีสิ่งที่เรียกว่าของขวัญอวยพรเสมอ เธอก็เพิ่งจะรู้เหมือนกันว่าเรื่องการมอบของขวัญอวยพรหรือการมอบของชำร่วยตอบแทนเพื่อสร้างคอนเน็กชันมันมีมาตั้งแต่สมัยนี้เหมือนกัน...

หลังจากเสร็จพิธีเถลิงราชย์ภายในแล้ว วันนี้ข้าสีก็ยังคงเปิดวังหลวงเพื่อรับการอวยพรจากต่างดินแดนเช่นกัน ที่จริงก็ต้อง

นับว่าเป็นเรื่องสำคัญเหมือนกันมันเป็นการแสดงมิตรภาพของต้าซีต่อดินแดนอื่น อีกทั้งเป็นการแสดงท่าทีเป็นมิตรของต้าซีด้วย หากไม่ทำก็จะดูหยิ่งผยองพองพองจนเกินไปถึงแม้ว่าเธอจะไม่ได้คิดขอความช่วยเหลือจากที่ไหนก็ตาม แต่อย่างน้อยการทำอย่างนี้ก็ลดโอกาสการก่อสงครามได้เช่นกัน

“ข้าเหนื่อย” หนวีหรงตี้ที่ไม่เคยบริวารจาบกับใครบนกับคู่หลังอืเบา ๆ ในขณะที่อยู่ในห้องเตรียมการ

เธอมองไปที่ของตอบแทนที่ถูกเตรียมเอาไว้เรียงรายด้วยสายตาเหนื่อยหน่าย การได้รับของมาเธอก็ต้องให้ของตอบแทนแก่ผู้ที่นำของมามอบให้เธอเช่นกัน ของกำนัลที่เธอเตรียมเอาไว้... อันที่จริงต้องบอกว่าเป็นของที่เด็ดก่งกเตรียมเอาไว้มากกว่า ถูกห่อไว้อย่างดีด้วยผ้าแพรทอของแท้สีดำสอดด้วยดินทอง made in Daxi (ผลิตในต้าซี) รับประกันด้วย DX quality (คุณภาพต้าซี)

“แค่รับของก็เสร็จแล้วฝ่าบาท” เด็กชายตัวน้อยเอ่ยให้กำลังใจสตรีที่ยืนอยู่ข้างกาย

มิสฉินไหวไห่ลั่นน้อย ๆ เป็นเชิงไม่ชอบใจนักแต่ถึงอย่างนั้นก็ทำอะไรไม่ได้ในเมื่อการเกลี้ยราชย์มันก็ต้องเป็นแบบนี้ เธอต้องแสดงให้เห็นถึงจุดยืนของเธอในแผ่นดินของเธอและการต้องรับราชอาคันตุกะจากต่างแดนก็ถือเป็นหนึ่งในการจุดจุดยืนของแผ่นดินอื่นที่มีต่อเธอและต้าซีด้วย หนวีหรงตี้ถอนพระทัยเบา ๆ เมื่อคิดได้ว่าจะต้องไปเจอกับใครบ้าง

...พวกน่าเบื่อทั้งนั้น...

“หนวีหรงตีได้เวลาแล้วเพคะ”

เสียงเตือนจากนางกำนัลหน้าห้องทำให้เธอจำใจต้องเดินออกไปนอกห้องด้วยความเหนื่อยหน่าย แต่ทันทีที่เธอต้องทำหน้าที่ของผ้าบาทที่ดีเพื่อเป็นหน้าตาของต้าซีเธอก็เลือกจะวางความเหนื่อยล้าและเบื่อหน่ายเอาไว้หลังม่านเตรียมการก่อนจะสาวเท้าออกไปเพื่อพบกับเหล่าบรรดาแขกต่างเมืองด้วยท่าทีสง่างามสมศักดิ์ศรี

“ถวายพระพรผ้าบาท ขอทรงพระเจริญหมื่นปีหมื่นหมื่นปี...” เสียงถวายพระพรดังทั่วท้องพระโรง

เหนือหัวองค์ใหม่เสด็จผ่านทุกคนในท้องพระโรงที่กำลังลุกขึ้นต้อนรับไปจนกระทั่งถึงบัลลังก์ของตัวเองด้วยท่าทางสง่างามอย่างที่เคยเป็น ทุกก้าวของหยางเยว่ซือนั้นไม่ได้ต่างจากตอนเป็นกงจูเลยสักนิด ยังคงความสง่างามความสงบและทรงอำนาจไว้อย่างครบถ้วนไร้ความประหม่าจนผู้มาเยือนจากเมืองอื่น ๆ ที่คิดว่าจะได้เจอกับกงจูที่ยังประดักประเดิดไม่เหมาะสมแก่การเป็นหนวีหรงตีนั้นต้องคิดใหม่เลยทีเดียว

การเลี้ยงต้อนรับแขกจากเมืองอื่นนั้นก็ต้องเป็นไปโดยสมน้ำสมเนื้อ อย่างน้อยก็ต้องยิ่งใหญ่กว่างานพบปะสามแผ่นดินในครั้งแรก โต๊ะที่จัดเตรียมเอาไว้ถูกกำหนดตำแหน่งการนั่งเอาไว้ก่อนที่จะเริ่มงาน

แน่นอนว่าตัวแทนจากอาณาจักรใหญ่อย่างเฉียนฉินย่อมได้นั่งในตำแหน่งที่ใกล้กับราชบัลลังก์มากที่สุด และถัดมาจึงเป็นพวก

หัวเมืองต่าง ๆ ที่นั่งถัดกันไปตามลำดับอำนาจไปจนสุดท้องพระโรง
การจัดการตำแหน่งที่นั่งนี้เป็นหน้าที่ของขุนนางกรมพิธีการ เธอไม่
ได้ไปยุ่งอะไรด้วย เธอได้รับเพียงแค่ว่ารายชื่อของคนที่จะมาเท่านั้น

“ขอบใจทุกท่านที่มาในวันนี้” องค์เหนือหัวองค์ใหม่เอ่ยรับ
ด้วยน้ำเสียงกังวาน

น่าเสียดายที่เครื่องดื่มที่ให้สารถีเพื่อนเพื่อกระตุ้นร่างกาย
ในยุคนี้มีเพียงชาเท่านั้นเลยทำให้ร่างกายของเธอยังไม่ได้รับสารเคมี
ที่จะช่วยให้ร่างกายตื่นตัวในปริมาณที่เหมาะสม เพราะฉะนั้นหาก
ไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นเกิดขึ้นในงานพิธีแล้วละก็ น่ากลัวว่าเธอจะได้
แอบหลับในพิธีวันนี้อีกแน่นอน แต่ก็อย่างว่าเรื่องน่าตื่นเต้นมาได้
ตลอดเวลา แล้วเธอก็ไม่ควรจะประมาทด้วย

“เนื่องด้วยวาระดิถีการเถลิงราชย์ครั้งใหม่ของข้าซี...”

เสียงของเสนาบดีเกอเทียนหลิวเอ่ยประกาศฎีกาตาม
กำหนดการของราชพิธีแบบโบราณเริ่มขึ้น ซึ่งอะไรที่ขึ้นชื่อว่าโบราณ
แล้วก็แน่นอนว่าจะกินเวลานานและยืดเยื้อแน่นอน

ในขณะที่เธอฟังฎีกาที่ร่างมาอย่างดีของเหล่าเสนาบดีกรม
ขุนนางเธอก็เลือกจะใช้เวลาอันมองไปที่ราชอาคันตุกะแต่ละคนที่มา
ร่วมพิธีอย่างรวดเร็ว ฝั่งเสียนฉินนั้นได้แจ้งมาตั้งแต่แรกว่าจะมาสอง
คนเพราะฉะนั้นนอกจากหวังเจ้าปัญญาผู้ยึดติดกับเรื่องเก่า ๆ ที่นั่ง
อยู่แล้วยังมีชายที่ไม่คุ้นหน้าคุ้นตาอีกคน

เขาเป็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่อายุประมาณเลขสองต้น ๆ
นั่งหลังตรงสูงส่งอยู่ตรงนั้น เขาสวมชุดประจำตำแหน่งสีน้ำเงินเข้ม

สีหน้าเหมือนคนที่ไม่เคยเรียนรู้ว่าความสุขบนโลกนี้มีอะไรบ้าง จะว่าไปใบหน้าของเขาหล่อเหลาคมเข้มไม่ต่างจากองค์ฮ่องเต้สัก แม้ว่าจะมาเกิดใหม่ไม่ทันแต่เธอก็เริ่มจะพอเคาได้แล้วว่าองค์ฮ่องเต้แห่งเฉียนฉินตอนหนุ่ม ๆ หน้าตาประมาณไหน...

...ก็นับว่าได้พอไปเต็ม ๆ...

ชายคนนั้นปรายตามาทางเธอเพียงเล็กน้อยก่อนจะหันกลับไปให้ความสนใจในการฟังคำสรรเสริญเยินยอเกินจริงในฎีกาต่อ เขาดูสงบกว่าที่เธอคาดเอาไว้ จากชื่อเสียงของเขาเธอคิดว่าเขาจะเป็นพวกกวนประสาทอย่างไร้พรงขนหรือไม่ก็พวกเคร่งครัดในกฎระเบียบอย่างแม่ทัพสูญเสียอีก แต่เขากลับเป็นคนที่ดูนิ่งสงบไม่มีสีหน้าหาเรื่องใครอีกทั้งยังมีท่าทีสบาย ๆ มากกว่า...

...ไม่ตรงปกเลยนะ...

เธอคิดว่าหวางนักรบจะดูใจร้อนหัวหาญอะอะมะเทิงเสียอีก แต่ก็อย่างว่าอย่างไรเสียเขาก็เป็นราชินิกุลคนหนึ่ง พวกเรื่องเสียมารยาทอะไรอย่างนั้นก็คงไม่มีอยู่แล้ว หนวี่หวงตี้ปรายพระเนตรไปที่ฉินชงหยวนที่มองมาที่เธอด้วยสีหน้าราวกับพยายามหยั่งรู้อะไรบางอย่างด้วยสายตาทำทนายขึ้น ในตอนนี้เขาคงจะไม่มีสิทธิ์ที่จะมาเรียกเธอว่าน้องเยว่เออร์อีกแล้วเพราะเธอไม่ใช่พี่น้องน้อยของเขาอีกต่อไป แค่ศักดิ์เธอก็เทียบเท่าบิดาเขาแล้ว...

“ด้วยเหตุทั้งปวงที่กระหม่อมได้กล่าวมานั้น ในวันนี้ต้าซีจึงได้ยกราชินิกุลคนสุดท้ายของราชสกุลหยางขึ้นเป็นองค์เหนือหัวแห่งต้าซีเพื่อปกครองปรีจปครองแผ่นดินต่อไป...”

“ขอทรงพระเจริญ” เสียงของเหล่าขุนนางตอบรับทันที

“ขอบใจขุนนางทุกท่าน”

มิสฉินเอ่ยรับขุนนางก่อนจะหันไปทางราชอาคันตุกะทุกคน การปรายสายตารอบห้องทำให้บรรยากาศที่เคยมีเสียงพูดคุย น้อย ๆ พลันเงียบลงทันตา

“ขอบใจพวกท่านทั้งหลายที่อุตส่าห์สละเวลามาถึงด้าซีในวันนี้”

สุรเสียงของสตรีในชุดเต็มยศสีดำสนิทเอ่ยขึ้นน้ำเสียงของนางใสกังวานน่าฟังเช่นทุกครั้ง หากแต่ครั้งนี้ความทรงอำนาจของน้ำเสียงนั้นสามารถสะกดทุกคนที่อยู่ในห้องพระโรงได้อย่างง่ายดาย บรรดาราชอาคันตุกะที่เคยคิดดูแคลนหนวีหวงตี้เอาไว้ก่อนที่จะได้มาพบเจอกับหนวีหวงตี้วันนี้หันมาเงี่ยฟังการปรารภอย่างตั้งใจ ท่าทีของสตรีที่องอาจเช่นนี้แน่นอนว่าไม่มีใครเคยเห็นมาก่อนในยุคนี้

“นับเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ทุกท่านมาอวยพรให้กับข้าและด้าซีในวันนี้ แม้ว่าด้าซีเราจะเป็นเพียงดินแดนเล็ก ๆ แต่พวกท่านก็ยังมิได้เพิกเฉยต่อพิธีอันสำคัญของชาวด้าซี ข้าในฐานะตัวแทนของชาวด้าซีไม่รู้อะไรจะตอบแทนน้ำใจของพวกท่านอย่างไรให้เหมาะสมเพียงพอ...”

การเอ่ยขอบคุณนั้นแม้จะต้องใช้ภาษาโบราณแต่เธอก็ทำได้ อย่างดีโดยไม่ต้องอาศัยการอ่านสคริปต์เลยสักกนิธ สำหรับคนที่ต้องแถลงในงานเปิดตัวอสังหาริมทรัพย์มานับครั้งไม่ถ้วนอย่างเธอ ไม่มีอะไรยากเย็นกับการแถลงการณ์พวกนี้หรอก สายตาของเด็กหญิงที่

กวาดไปทั่วห้องนั้นไม่ได้เป็นเพียงการทักทายฝ่ายตรงข้ามเท่านั้น หากแต่ยังเป็นการตรวจสอบท่าทีตอบรับและต่อต้านของแต่ละแผ่นดินอีกด้วย

แน่ล่ะเธอไม่ได้เฝ้าพอจะเชื่อว่าทุกคนในที่นี้จะเห็นด้วยกับการขึ้นครองบัลลังก์ของเธอหมดหรอกนะ มันก็แนอยู่แล้วว่าจะต้องมีคนไม่เห็นด้วย เผลอ ๆ มากกว่าหกส่วนด้วยซ้ำ เพราะอย่างนั้น การรู้ท่าทีของฝ่ายนั้นก่อนย่อมได้เปรียบ แม้ว่าความเห็นของคนพวกนั้นต่อการขึ้นครองของเธอจะไม่มีผลอะไรกับเธอในตอนนี้ก็เถอะ แต่การรู้ไว้ก่อนนั้นก็ย่อมได้เปรียบกว่าในการประเมินถึงขีดความสัมพันธ์ระหว่างดินแดนในอนาคต

“ดาซีของเราไม่คิดจะเป็นศัตรูกับดินแดนใด... และข้าก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าพวกท่านทั้งหลายที่อยู่ ณ ที่นี้ก็จะมีเพียงแต่ความปรารถนาดีต่อดาซีเช่นกัน”

คำตรัสอย่างเรียบง่ายแต่สร้างความกดดันอย่างยิ่งยวดให้กับคนฟังตั้งขึ้นทั่วห้องพระโรง เธอพอจะดูออกนั่นแหละว่าแผ่นดินใดเป็นมิตรแผ่นดินใดเป็นศัตรู ท่าทีตั้งแต่ที่เธอเดินเข้ามาก็ชัดอยู่ในหลายๆ คน เพียงแต่เธอไม่อยากจะไปจี้เอาความอะไรกันตอนนี้ก็เท่านั้น

...มากกว่าเจ็ดส่วนอีก...

เสียงตอบรับที่เต็มไปด้วยการถวายพระพรในถ้อยคำแบบห้องถิ่นของแต่ละพื้นที่ดังขึ้น ที่จริงหากจะมองจากเหล่าตัวแทนแต่ละแผ่นดินแล้วก็ต้องนับว่าเธอน่าจะเด็กที่สุดในนี้แล้วกระมัง ไม่

แม้ว่าสีหน้าตะขิดตะขวงของบางคนนั้นก็อาจจะมาจากเรื่องอายุของเธอด้วยก็ได้ แต่ถึงอย่างนั้นการที่ใครจะขึ้นครองตำแหน่งเป็นเรื่องของตัวซีไม่ใช่เรื่องของคนพวกนี้อยู่ดี...

พิธีอวยพรเริ่มขึ้นทันทีหลังจากที่กงกเกอเทียนหลิวประกาศ เหล่านางกำนัลต่างก็พากันมาตั้งแถวข้างหลังเธอพร้อมด้วยหีบของตอบแทนเท่าจำนวนเมืองที่มา มิสเฉินลุกไปตามคำประกาศของเตียนประจำพิธีเพื่อออกไปรับของอวยพรจากเหล่าพระราชอาคันตุกะด้วยสีพระพักตร์ที่ยังนั่งสงบเช่นเดิม แม้ว่าจะเป็นช่วงที่ราชเลขาให้ความเป็นห่วงไว้ก็ตามแต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่ได้กังวลกับมันมากนัก เชื่อเถอะถ้าไม่ใช่ของอะไรที่แย่มากอย่างพวกแก๊สพิษหรืออะไรทำนองนั้นเธอว่าเธอจัดการได้ทั้งหมดอยู่แล้ว

“ถวายพระพรหนวีหวงตี้ ข้าฉินหานเฟิงองค์ชายลำดับที่หกแห่งฉีฉินฉิน” ตัวแทนคนแรกย่อมาจากอาณาจักรใหญ่ตามศักดิ์อยู่แล้ว

ยิ่งมองใกล้ ๆ เธอก็ต้องยอมรับว่าชายคนนี้หล่อเหลาเอาการแบบที่ต้องเรียกว่าทั้งพี่ห่านน้องเลยทีเดียว (ที่จริงก็ลำเอียงและอคติอยู่ แต่ก็พอใจให้เป็นเช่นนั้น) กลิ่นคล้ายใบไผ่อ่อน ๆ ภายเขาทำให้เธอนึกถึงเทียนยี่ห้อ Jo Malone ที่เธอนิยมจุก่อนนอนอย่างบอกไม่ถูก และด้วยรูปร่างที่สูงใหญ่ของชายชาตินักรบแล้วทำให้เพียงแค่การยืนเขาก็ค้ำหัวเธอเสียแล้ว

“หีบของนี้เป็นเครื่องบรรณาการจากฉีฉินฉินขอให้หนวีหวงตี้สามารถปกครองให้ตัวซีเข้มแข็งและมั่นคงราบนานเท่านาน”

คำอวยพรที่ไม่แฝงความรู้สึกใด ๆ มาพร้อมกับทืบของขนาดใหญ่จนแผ่นดินอื่นหน้ามันไปตาม ๆ กัน

ทืบห่อที่ใหญ่พอให้เธอตุ้หลังอี่และจันอี่เข้าไปนอนเล่นได้ ถูกเปิดออกโดยเหล่าขุนนางจากเฉียนฉิน ข้างในนั้นบรรจุรูปสลักหยกขาวเป็นตัวยักษ์ขนาดใหญ่พอที่เธอจะขี่ได้สบาย ๆ มันเป็นสิ่งที่สวยงามมากถึงจะไม่คุ้มโทษกับของประดับต่าง ๆ ในวังหลวงก็ตาม แต่ด้วยสิ่งของล้ำค่าเช่นนี้แล้วหากเธอไม่รับไว้ก็จะเสียมารยาทต่อเฉียนฉินเป็นอย่างมากเสียด้วย...

“เป็นรูปสลักที่งดงามมาก ขอบพระทัยหวางเย่” เด็กหญิงตอบด้วยน้ำเสียงนอบน้อมก่อนจะพยักหน้าให้นางกำนัลคนแรกเดินเข้ามา

คนตัวเล็กแต่ตำแหน่งใหญ่หันไปหยิบของที่อยู่บนพานของนางกำนัลส่งให้กับองค์ชายหกแห่งเฉียนฉิน เธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่าของข้างในคืออะไรแต่เท่าที่ได้ฟังมาก็น่าจะเป็นพวกแร่ทองหรืออะไรประมาณนั้น อย่างน้อยเธอก็แน่ใจว่ามันมีค่าไม่มากไม่น้อยไปกว่าของที่ได้รับมากจนน่าเกลียดนักนั้นแหละ

“กระหม่อมยังมีอีกอย่าง” ชายผู้นั้นเอ่ยหลังจากที่รับของที่ระลึกจากต้าซีไปแล้ว

มิสฉินเลิกคิ้วน้อย ๆ ด้วยความแปลกใจ องค์ชายหกหยิบกล่องชิ้นหนึ่งมาจากผู้ติดตามของเขาก่อนจะยื่นมันมาข้างหน้ากล่องที่เขาถืออยู่นั้นโดยไม่ต้องแกะห่อก็พอจะดูออกกว่าเป็นอะไร

ลองเป็นกล่องบุผ้าขนาดยาวประมาณฟุตกับอีกสองในสามแล้วคง
ไม่ใช่ตะเกียบหรือพุกันแน่นอน

มือเรียวยาวของหวางเย่²แห่งเฉียนฉินเปิดกล่องที่ถือออก
เพื่อให้เธอได้เห็นของข้างใน

กระบี่เล่มงามด้ามทำจากหยกขาวอย่างดีสลักตราประจำ
ราชสกุลหยางไว้ที่บริเวณคมของกระบี่อย่างงดงามเพียงเท่านั้นก็นับ
ว่าสุดยอดแล้ว แต่มันยังไม่หมดเท่านั้นเพราะด้ามจับที่ทำจากหยก
นั้นยังแกะเป็นหัวพยัคฆ์ลอดเมฆอีก นี่ต้องนับว่าเฉียนฉินเป็นดิน
แดนที่มีนักแกะสลักที่เก่งกาจไม่น้อยเลยทีเดียว

เธอไม่เคยเห็นของจำพวกอาวุธสวยงามเสียเท่าไรเพราะ
สำหรับเธออาวุธก็มีไว้สังหารไม่ใช่ accessory (เครื่องประดับ) แต่ก็
ต้องนับว่ากระบี่เล่มนี้สวยงามมากจนตรึงสายตาของเธอได้เหมือน
กัน เด็กหญิงตัวน้อยมองอาวุธชิ้นนั้นด้วยสายตาพึงใจอย่างเห็นได้
ชัด...

“กระบี่จากช่างฝีมือดีของเฉียนฉิน” เสียงของเขาทุ้มนุ่ม
และเอื่อยเพียงเท่านั้นก่อนจะปิดกล่องลงแล้วส่งมันให้กับเธอด้วย
กิริยานุ่มนวลไม่ต่างจากตอนแรกนัก

“ขอบพระทัยหวางเย่” เด็กหญิงตอบเพียงเท่านั้นทั้งที่เธอ
ค่อนข้างชอบของชิ้นนี้ไม่น้อย

มิสเฉินส่งสายตาชื่นชมกระบี่นั้นอีกครั้งก่อนจะส่งมันให้กับ
ตุ้หลังอี้ที่มีหน้าที่รับของไปอย่างอ้อยอิ่ง และไม่ใช่ว่าทำทีนี้ของหนวี

---

² หวางเย่ (ภาษาจีน) องค์ชาย

หวังดีจะไม่เป็นที่สังเกต แทบทุกคนในท้องพระโรงเห็นท่าทีนั้นของ
องค์เหนือหัวอย่างชัดเจน

...สตรีที่พึงใจในอาวุธ...

“องค์เหนือหัวย่อมต้องมีอาวุธคู่ใจ”

องค์ชายหกแห่งเฉียนฉินตอบเพียงเท่านั้น เขายกยิ้มเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าเด็กหญิงดูจะโปรดปรานกระบี่เล่มนั้นไม่น้อย อย่างน้อยเขาก็พอจะเดาถูกว่าสตรีที่บั่นคอคนด้วยถ้วยชานั้นไม่ว่าอย่างไรงี้ น่าจะชอบของมีคม องค์ชายก็มพระเศียรให้กับสตรีที่อ่อนกว่าหากแต่มียศสูงกว่าอีกครั้งก่อนจะถอยฉากออกไปให้อีกคนได้เข้ามาแทน

...องค์ชายแปดแห่งเฉียนฉินในฉลองพระองค์สีขาวเดินเข้ามาแทนที่...

ตอนที่ ๓

ของถวายพระพรที่ไม่ทรงโปรด

...องค์ชายฉินซงหยวน...

เอาจริงเลยนะพ่อเธอเมื่อชาติก่อนยังไม่รู้จักกับเธอขนาดนี้เลย ให้พูดกันตรง ๆ ตอนนี้เลยก็ยังได้ ระหว่างพ่อมาเพียที่ลูกเลือกเดินสายธุรกิจชาวสะอาดยังไม่ระรานเธอเท่าเขาเลย ฉินซงหยวนช่างเป็นคนที่น่ารำคาญเสียจริง

แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยอมรับว่าเธอก็เข้าใจเขาอยู่ มันไม่ได้ผิดอะไรที่จะเป็นอย่างนั้น เขาเพิ่งสูญเสียคนที่เขารักไปในคราวของคนที่ยังมีรูปร่างหน้าตาเหมือนคนที่เขาเคยดูแลมาก่อน ไม่ว่าจะเป็นใครก็ทำให้ยากทั้งนั้น แม้จะรู้ว่าแข็งแกร่งพอที่จะปลอดภัยแต่ก็ยังห่วงใยอยู่ดี เขาก็ไม่ต่างอะไรกับพ่อแม่ที่ห่วงลูกแม้ว่าลูกจะโตจนมีครอบครัวแล้วนั้นแหละ...

แต่ถึงจะเข้าใจขนาดนี้ก็ไม่รู้ทำไมเธอถึงไม่เปิดใจเข้าใจและ
หายจากความรำคาญเขาเสียที

ชายหนุ่มผู้มีตำแหน่งเป็นถึงว่าที่ไท่จื่อแห่งเฉียนฉินเปิด
กล่องของอวयरที่ตัวเองถืออยู่ออก เชื้อขนมกินได้เลยจากขนาด
กล่องแล้วไม่เครื่องประดับก็พวกผ้าแพรอะไรประมาณนั้น ของเบสิก
ที่ผู้ชายจะคิดซื้อให้ผู้หญิง ไม่ว่าจะยุคนี้หรือยุคที่เธอจากมาผู้ชายก็
ไม่เคยเข้าใจเลยว่าเขาไม่ควรใช้สนิมเขาซื้อของผู้หญิง

...ผู้หญิงส่วนใหญ่ชอบของสวยงาม และพวกเธอไม่ค่อยเชื่อ
ในเซนส์ด้านแฟชั่นของผู้ชาย...

แล้วก็เป็นอย่างที่คิด ข้างในกล่องนั้นเป็นเครื่องประดับที่
งดงามวางเรียงกันอยู่แปดชั้นทุกชั้นล้วนเข้าเซตกันหมด หวงตี้แยม
สรวลรับตามมารยาทแม้ว่ามันจะดูแค้น ๆ มากก็ตามก่อนจะเอ่ย
ชื่นชมสิ่งนั้นเพียงแค่มารยาทเท่านั้นเช่นกัน หัตถ์น้อยรับของ
กล่องนั้นมาแม้ว่ามันจะเป็นเครื่องประดับที่สวยงาม แต่ด้วยอคติที่มีเลย
ทำให้เธอเลือกจะมองข้ามรายละเอียดที่สำคัญในเครื่องประดับนั้น
ไป พระหัตถ์เรียวส่งกล่องนั้นให้กับหญิงอีกโดยเลือกที่จะมองข้าม
อาการขมลูกแปลก ๆ ยามเมื่อสัมผัสที่กล่องนั้นไปเสีย

“ขอบพระทัยทางเย่” เสียงตอบรับอย่างเรียบง่ายเป็น
ทางการยังเป็นการย้ำให้คนที่ได้ยินรับรู้ถึงระยะห่างอย่างชัดเจน

“ขอเชิญตัวแทนจากกลุ่ม” เสียงประกาศตามพิธีดังขึ้นอีก
ครั้ง

แม้ว่าตัวแทนจากกลุ่มจะเป็นถึงองค์ไท่จื่อที่เตรียมจะขึ้นปกครองเร็ว ๆ นี้ แต่ด้วยขนาดของเมืองและอำนาจการปกครองที่ถืออยู่ในมือจึงทำให้เขายังถูกจัดตำแหน่งให้เข้าพบเธอที่หลังเมืองใหญ่อย่างเฉียนฉิน ถ้าเทียบให้เห็นภาพในปัจจุบันก็คงจะต้องเทียบลำดับการเข้าพบจาก GDP (Gross Domestic Product/ผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ) หรือ GNP (Gross National Product/ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ) ละมั้ง อย่างอเมริกาต่อให้ส่งแค่เอกอัครราชทูตมา ก็ยังได้รับเกียรติเข้าพบก่อนวานูอาตูที่ส่งประธานาธิบดีมาอะไรประมาณนั้น...

“ถวายพระพรหนวีหวงตี้หยางเยว่ซือ” เด็กหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ยังขาดความมั่นใจเช่นเดิม

แม้จะสวมเสื้อผ้าอาภรณ์ที่ตัดเย็บอย่างดีสวมหมวกประจำตำแหน่ง มีคนเดินตามเสด็จแต่ไม่ว่าอย่างไรเซวียไท่จื่อก็ยังดูหม่นหมองอยู่อย่างนั้นเอง ก็อย่างที่คนในยุคเธอพูดกันบ่อย ๆ ว่า ความมั่นใจเป็นเครื่องประดับที่หรูหราที่สุด เธอก็เพิ่งจะเห็นภาพชัดวันนี้เอง

“ถวายพระพรเซวียไท่จื่อ” เสียงตอบรับของหนวีหวงตี้ยังคงเหมือนเดิม

กล่องของที่ขุนนางถือมานั้นไม่ได้ยิ่งใหญ่อลังการอย่างเช่นเฉียนฉินทำหากแต่ก็ไม่ได้นับว่าเล็กไปกว่ากันเท่าไร อย่างน้อยของในกล่องนั้นก็ต้องสูงเกือบดีครึ่งของตัวเธอ การให้ของถวายพระพรนอกจากจะเป็นการแสดงมิตรไมตรีต่อต้าซีแล้วแน่นอนว่ามันก็

เป็นการแสดงความยิ่งใหญ่ของดินแดนตัวเองไปด้วย แม้กระทั่งลู่ซุนที่ยังไม่มั่นคงดีก็ไม่ยอมหน้าเซ่นกัน...

...เสียเงินไม่ว่าเสียหน้าไม่ได้...

“ของกำนันนี้ข้าสั่งให้ช่างไม้ของลู่ซุนทำขึ้นเป็นพิเศษ”

เซวียไท้จื่อเปิดด้วยประโยคที่น่าสนใจเสมอ ก่อนหน้านี้เขาก็เปิดด้วยประโยคนี้แล้วก็เปิดตัวโต๊ะเครื่องแป้งกลางร้าย คราวนี้แม้จะไม่เชื่อเรื่องโชคลางเท่าไร แต่พอได้ยินประโยคนั้นมึสเน็นก็อดไม่ได้ที่จะใจกระตุกুবเหมือนกัน...

ขุนนางแห่งลู่ซุนเปิดกล่องออกทันทีที่ได้สัญญาณจากไท้จื่อ ในกล่องนั้นเป็นของที่เธอเองก็ไม่คิดว่าจะได้เหมือนกัน องค์เหนือหัวแห่งต้าซีเบิกพระเนตรกว้างขึ้นอีกนิดเมื่อเห็นของสิ่งนั้น

มันคือพินอันโดที่ทำจากไม้หอมสลักสวยงามเป็นเรื่องราวความสัมพันธ์ของต้าซีกับลู่ซุนโดยเฉพาะส่วนของสายพินที่เปรียบดังสายน้ำที่กั้นต้าซีกับลู่ซุนเอาไว้ ไหนจะอัญมณีที่แทรกเอาไว้ตามลายแกะสลักอีก เอาเป็นว่าฝีมือของช่างไม้แห่งลู่ซุนนั้นทำเอาเธอขนลุกอีกรอบอย่างช่วยไม่ได้จริง ๆ

...ให้ตายเถอะ ถ้าจะมีใครตายไปเกิดใหม่เธอขอให้ช่างคนนี้ได้โอกาสนั้นที่ ฝีมืออย่างนี้ตายไปเสียตายแย่...

“งดงามมาก ลู่ซุนช่างมีช่างศิลป์ที่มากด้วยฝีมือ” คำคมนั้นออกมาจากใจอย่างไม่มีเสแสร้ง

ความคลั่งไคล้ในของเก่าและของโบราณนั้นแม้ตายไปก็แก้ไม่หาย แวเนตรของหนวีหวังดีเปล่งประกายแห่งความพึงพระทัย

อย่างชัดเจนจนดินแดนอื่นที่พอจะได้ข่าวเรื่องความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นของต้าซีและลู่ซุนก็กังวลใจไม่ได้

ข่าวลือที่ว่าหนวี่หวงตีกับไท่จื่อสนิสนมกันเป็นพิเศษนั้นไม่ว่าอย่างไรเหล่าขุนนางแห่งลู่ซุนก็ไม่พลาดที่จะเลือกปล่อยข่าวนี้อยู่แล้วยิ่งมีท่าทีพึงใจเป็นพิเศษของหนวี่หวงตีผสมไปด้วยแล้ว... อย่างน้อยหลายเมืองที่เตรียมของใกล้เคียงกันไว้ก็เริ่มลำบากใจไม่น้อย

“หากมีเวลาจากราชกิจก็เชิญเสด็จไปเยี่ยมชมฝีมือของช่างผู้นี้ได้ทุกเมื่อ”

เซวี่ไต้จื่อเป็นเด็กน้อยที่คาดเดาง่าย เพียงแค่หนวี่หวงตีแสดงสีพระพักตร์พึงพระทัยเท่านั้นก็เท่ากับว่างานวันนี้ของเขาเสร็จสิ้นแล้ว พระพักตร์ยิ้มแย้มด้วยความพึงพระทัยของไท่จื่อแห่งลู่ซุนนั้นดูสดใสเสียจนแสงตะเกียงดูจะหม่นไปเลยทีเดียว

สำหรับหยางเยว่ซือแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเครื่องเรือนเครื่องดนตรีหรือแม้กระทั่งตำหนักหากจะทำให้ทรงพอพระทัยแล้วเขาก็เต็มใจที่จะสั่งทำให้ทั้งหมด เพราะสิ่งที่พระองค์ได้ทำให้กับลู่ซุนนั้นต่อให้ต้องใช้ไม้ทั้งขุนเขามาแกะถวานางก็ไม่แน่ว่าจะสามารถตอบแทนนางได้อย่างพอเพียง...

พิธีการถวายของอวยพรและมอบของตอบแทนยังคงดำเนินไปเรื่อย ๆ เธอเริ่มจะเข้าใจอารมณ์ของพวกนักการเมืองที่ยืนรับมอบแล้ว นี่ยังเป็นสมัยโบราณคนที่จดบันทึกเรื่องพวกนี้ยังใช้บัณฑิตในการจดบันทึกเหตุการณ์อยู่ ถ้าลองเป็นสมัยเธอจะต้องมีช่างภาพเฟลอ ๆ บางเมืองต้องมีนักข่าวด้วย การบันทึกจนถึงเมืองท้าย ๆ ดู

จะยากเหลือเกินสำหรับเธอ เธอแทบไม่ได้พักมาหลายวัน อีกทั้งของส่วนใหญ่ไม่เป็นพวกของตบแต่งก็เครื่องประดับถือว่าไม่มีอะไรเกินคาดเลยสักอย่างเดียว

อีกเรื่องหนึ่งที่ทำให้เธอเริ่มคิดได้ในตอนนี้ก็คือภาษาของแต่ละเมืองที่ต่างกันไป เอาไปว่าจบงานนี้เมื่อไหร่เธอน่าจะเจียดเวลาเพื่อเรียนภาษาของแต่ละเมืองสักหน่อย ถึงไม่ได้ใช้ในการพูดอย่างน้อยก็น่าจะมีประโยชน์เวลาที่ฟังคนพวกนั้นคุยกันบ้าง รู้เขารู้เราจะรบหรือไม่รบก็ชนะอยู่ดี ก็เหมือนจีนในปัจจุบันนั่นแหละ ไม่ใช่ทุกคนจะพูดแมนดารินเพราะฉะนั้นอย่างน้อยรู้ไว้หลายสำเนียงหลายภาษาหน่อยก็น่าจะดีกว่า

“ถวายพระพรท้าวหวงตี้” เสียงหนึ่งที่ฟังดูไม่ค่อยเป็นมิตรดังขึ้นตรงหน้าเธอ

เอาล่ะถ้าจะบอกว่าเสียงของชายคนนี้ไม่เป็นมิตรแล้วก็คงจะต้องรวมไปถึงทั้งสีหน้าและท่าทางดูถูกอย่างเปิดเผยด้วย รวมถึงของในกล่องนั้นมันเป็นกล่องที่ใหญ่มากพอจะบรรจุศพคนได้สักสองสามคนและที่ยิ่งไปกว่านั้นกลิ่นของมันยังเหมือนศพอีกด้วย เหล่าทหารองครักษ์ต่างขยับกายเข้ามาเพื่อเตรียมจะบังเธออย่างรวดเร็ว แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็กลับส่งสัญญาณกลับไปว่าไม่ต้อง

บรรยากาศชวนอึดอัดนี้ไม่ใช่เพียงแค่ชาวต้าซิงเท่านั้นที่รู้สึกได้หากแต่เป็นทุกคนที่ยืนอยู่ ณ ที่นั่นไม่ว่าแม้แต่องค์ชายทั้งสองแห่งเฉียนฉินที่จ้องมาที่กลางห้องเช่นกัน ความกดดันนั้นแม้แต่เด็กน้อยอย่างตู้หลิงอี่เองก็ยังรู้สึกได้เช่นกัน เด็กน้อยเหลือบมองเสี้ยว

พระพักตร์ของเหนือหัวก่อนจะลอบกลืนน้ำลายเมื่อเห็นสีหน้านั้น
ของหนวีหรงตี้ เขารู้สีท่าไม่ว่าจะไม่รู้เขาฝึกวิชากับนางทงวัน...

...มองจากยอด M. Tower ยังรู้เลยว่าคนพวกนี้ไม่หวังดี...

แววพระเนตรขององค์เหนือหัวแห่งต้าซิ่นนั้นเปลี่ยนไป
ราวกับเป็นคนละคนกับสตรีที่ดูเป็นมิตรเมื่อครู่ เปลี่ยนไปแทบจะ
จากหน้ามือเป็นหลังมือเลยทีเดียว ข้า บรรยาอากาศเย็นยะเยือกที่
กระจายออกมาจากร่างโปร่งนั้นทำให้ชายที่มาจากโลหยางอดไม่ได้ที่
จะขนลุก แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ต้องปฏิบัติหน้าที่ให้เสร็จเรียบร้อย...

“ของนี้เป็นของกำนัลถวายพระพรจากโลหยาง ของทรง
พระเจริญไม่ต่างจากพยัคฆ์ตัวนี้”

กล่องผ้าขนาดใหญ่เปิดออก ซากเสี้ยวตัวโตค่อย ๆ ร่วงออก
มาจากกล่องนั้นอย่างน่าอนาถ ตัวของมันใหญ่มากพอที่จะเป็นกลุ่ม
จำฝูงได้ บาดแผลตามตัวของมันนั้นไม่ได้มีเพียงแผลเดียวโดยเฉพาะ
อย่างยิ่งรอยเชือกที่ข้อเท้าทั้งสี่ของมันที่บ่งบอกว่ามันถูกทรมานมา
นานก่อนจะขมมาที่นี่ แวดตาของเจ้าป่าตัวนั้นเต็มไปด้วยความโกรธ
แค้นไม่ต่างจากเหล่าทหารที่กรูกันเข้ามาทันทีแต่ก็ยังช้าไป...

ฉับ!!!

กระบี่เล่มยาวที่เหน็บอยู่ที่เอวของตู้หลังอีถูกชักออกมาก่อน
จะฟันฉับไปที่คอของชายคนแรกอย่างรวดเร็ว หัวของชายคนนั้น
กระเด็นไปก่อนที่ร่างของเสือจะตกถึงพื้นเสียอีก โดยที่สี่พระพักตร์
ของคนลงมือนั้นยังไม่เปลี่ยนไปเลยสักนิด และไม่ปล่อยให้ใครได้

หายใจนานกระบี่เล่มคมก็สะบัดเข้าบ้านหัวอีกคนที่อยู่ทางซ้ายอย่างรวดเร็ว

ร่างโปร่งของเหนือหัวแห่งด้าซีลอยตัวขึ้นก่อนจะพุ่งเข้าปลิดชีพอีกสองร่างที่ชนซากสัตว์นั้นมาอย่างรวดเร็วพอ ๆ กับสองศพแรกมันเป็นเพียงแค่การวัดดาบด้วยท่าทางง่าย ๆ เท่านั้น หากแต่ความไวและความเฉียบขาดก็ทำให้หัวของชายทั้งสองคนกลิ้งโคโรไปมาในห้องพระโรงภายในพริบตา

มีเพียงความเงิบเท่านั้นที่เกิดขึ้นภายในห้องพระโรงเหล่าขุนนางจากต่างแดนบางคนที่ไม่เคยเห็นภาพการสังหารจริงเลยสักครั้งนั้นไม่กล้าแม้แต่จะหายใจด้วยซ้ำ หนวี่หวงตี้พยักพระพักตร์ให้เหล่าทหารรักษาพระองค์เข้ามาจัดการซากที่เหลือให้เรียบร้อย

เลือดสีแดงสดยังคงกระฉูดออกจากคอของศพที่ถูกตัด ในขณะที่เหล่าทหารก็ช่วยกันจับศพพวกนั้นเอาไว้รวมกันเพื่อให้ง่ายต่อการขนย้าย ในขณะที่ทหารอีกส่วนนั้นรีบเข้าไปปิดกล่องที่มีซากสัตว์ขนาดใหญ่อย่างรวดเร็ว กระบวนการทั้งหมดนั้นแทบไม่ต้องออกปากสั่งการด้วยซ้ำ เหมือนว่าทุกคนจะทำกันเองโดยสัญชาตญาณ

พระหัตถ์น้อยของหนวี่หวงตี้ส่งกระป๋องใจให้กับตู้หลิงอีกก่อนจะลูบหัวเด็กชายตัวน้อยเบา ๆ เป็นเชิงปลอบใจ เธอรู้ว่าเด็กน้อยที่แม้จะผ่านเหตุการณ์ร้ายมามากแต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ชินกับการสังหารคนต่อหน้าหรือ หูหลิงอ้อเหลือบตามองหนวี่หวงตี้ที่เพิ่งจะสังหารคนไปด้วยสีหน้าที่ดูออกได้ทันทีเลยว่าเขากำลังไม่รู้ว่าจะ

จัดการกับอารมณ์ของตัวเองอย่างไรดี ใบหน้าที่เหมือนจะฝืนยิ้มหากแต่แวต่ายังหวาดกลัวของเด็กน้อยนั้นทำให้เธอยังรู้สึกสงสารเข้าไปใหญ่

“เจ้าไม่ควรปล่อยให้ใครมาฉกเอาอาวุธไปได้” มิสจินผู้คิดไม่ออกจริง ๆ ว่าควรจะปลอบใจอย่างไรทำได้ดีที่สุดเพียงเบี่ยงประเด็นเท่านั้น

“พะยะค่ะ” เด็กชายตัวน้อยเอ่ยรับด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง เขายอมรับเลยว่าในตอนนี้น้ความกลัวของเขายิ่งพุ่งขึ้นไปมากกว่าเดิมเสียอีก...

“ต้องขอภัยทุกท่านด้วยที่เกิดภาพไม่น่ามองขึ้น”

หนวีห้วงดีตรัสด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ รวากับไม่ได้มีอะไรร้ายแรงเกิดขึ้นทั้งที่ทหารยังยกศพออกไปไม่เสร็จด้วยซ้ำ

เลือดของราชทูตที่ไหลนองนั้นไม่บ่งบอกอะไรมากไปกว่าความโหดเหี้ยมของสตรีที่ยืนอยู่กลางห้อง *ไม่มีความเมตตา* ไม่ใช่การปกครองแบบที่พวกเขาคาดเอาไว้ ว่าจะเป็นการปกครองตามวิสัยสตรีนุ่มนวลประณีประนอมไม่เด็ดขาด ไม่ใช่เลยไม่มีความประณีประนอมเลยแม้แต่หน่อย ไม่ถามไถ่ ไม่ฟังคำแก้ตัว สังหารทันทีที่ความน่ากลัวของภาพที่เพิ่งเกิดขึ้นทำให้ไม่ว่าใครก็ตามที่อยู่ในห้องนั้นเกิดอาการมวนท้องจนไม่กล้าแม้แต่จะขยับตัว

ศพของเจ้าปาว่าน่าขยะแขยงแล้ว ศพที่เพิ่งจะตายสด ๆ ไปน่ากลัวกว่ามาก ความสงบของหนวีห้วงดีที่ยังคงมีอยู่อย่างครบถ้วนแม้ว่าจะเพิ่งสังหารคนไปนั้นก็เช่นกัน คนที่พวกเขาเพิ่งเห็นว่ามีชีวิต

อยู่เมื่อไม่กี่อึดใจที่แล้วบัดนี้ไร้ลมหายใจไปแล้วต่อหน้าพวกเขา ไม่
แน่ใจด้วยซ้ำว่าคนพวกนั้นรู้ตัวหรือยังว่าตัวเองสิ้นชีพไปแล้ว ทุก
อย่างที่เกิดขึ้นมันเร็วเกินไป

แม้แต่เหล่ากงกงของตัวเธอก็ยังอดไม่ได้ที่จะต้องค่อย ๆ
ผ่อนลมหายใจด้วยความใจหายเช่นกัน พวกเขาคาดไม่ถึงเหมือนกัน
ว่าฝ่าบาทจะลงมือเร็วขนาดนี้แถมลงมือโดยไม่ไถ่ถามเสียด้วย ทั้งที่
ปกติก็ไม่ได้จะใจร้อนขนาดนี้ด้วยซ้ำ... ราชเลขาเถียนที่เข้าใจได้ทันที
หันไปมองเสี้ยวหน้าของสตรีสูงศักดิ์ด้วยความกังวล จริงอยู่ที่การ
จัดการให้ไวที่สุดเป็นผลดีที่จะทำให้เรื่องครหาที่จะทำให้ตัวชีดู
อ่อนแอไม่เต็ดขาดนั้นลดลง แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ส่งผลถึงเรื่องอื่น ๆ
ด้วย...

เหล่านางเถียนและนางกำนัลเข้ามาเพื่อเช็ดโลทิตออกอย่าง
รวดเร็วแม้ว่าจะยังกล้า ๆ กลัว ๆ อยู่ก็ตาม บรรยาการฟุ้งสังหาร
กำลังถูกจัดการให้เป็นบรรยาการของงานพิธีต่ออย่างรวดเร็ว แต่ถึง
อย่างนั้นสายตาของเหล่าผู้ร่วมงานที่มองหน้าหวงตักก็เปลี่ยนไปแล้ว
บางอย่างเพิ่มขึ้นมาในใจทุกคนอย่างรวดเร็วและบางอย่างที่ว่ำนั่นก็
ไม่ใช่ในแง่ดีเสมอไปเสียด้วย...

...สายตาของแต่ละคนที่มองมานั้นไม่ต้องคาดเดาให้มาก
ความเลย...

“เกอกงกง เถียนเช็ดเลือดเสร็จแล้วดำเนินพิธีต่อเถอะ”

ในตอนนั้นพิธีดำเนินต่อไปได้ดีจนกระทั่งถึงการเลี้ยงฉลองในยามค่ำคืนก็จริง แต่ถึงอย่างนั้นสิ่งที่ไม่เหมือนเดิมก็คือ สัญญาณและการวางตัวจากแผ่นดินอื่น การโยนหินลงน้ำอย่างไรรักก็ย่อมเกิดวงคลื่น แม้ว่าจะผ่านไปได้ดีก็ย่อมเกิดข้อครหาหรือไม่ก็การตีความต่างกันไปแน่นอน

ในแง่ดีก็คือเธอไม่ใช่หน่วหวงตีที่อ่อนแอในสายตาของคนพวกนั้นอีกต่อไป ซึ่งนั่นก็ง่ายขึ้นสำหรับการวางตัว แต่การกระทำอย่างนั้นก็ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงคำว่าโหดร้ายอย่างไรเหตุผลได้เช่นกัน เพราะอย่างนั้นเธอจึงต้องทำให้เรื่องที่ดูคล้ายจะไร้เหตุผลในสายตาคนอื่นนั้นดูมีเหตุผลขึ้น

...หากประกาศสงครามก็เสียทั้งเวลาและกำลัง...

เธอไม่เลือกที่จะทำอะไรที่สิ้นเปลืองทรัพยากรอย่างนั้นแน่นอน ถึงแม้ว่าทุกแผ่นดินที่อยู่在那นั้นจะคาดการณ์ถึงเรื่องสงครามก็ตาม เธอไม่ชอบให้ใครมาเซอร์ไพรส์เธอแต่เธอก็ชอบนักที่จะเซอร์ไพรส์คนอื่น เพราะฉะนั้นเรื่องนี้เธอจึงจึงทำเรื่องเซอร์ไพรส์เสียด้วยการไม่ประกาศสงครามแต่ส่งสารไปให้ฝ่ายตรงข้ามยอมสยบแทน

“แทนที่จะทำอย่างนี้ให้ยุ่งยากไม่ยกทัพไปเลยเล่า ต้าซีเรชาติล้อมเพียงสิบวันโลหียางก็ต้องแพ้อยู่แล้ว” ไปตรงซานเอ๋ยด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ

“สิบวันเชียวหรือ” หยางเยวี่ซือกกล่าวทวน “แต่ทำอย่างนี้ใช้เวลาเพียงคืนเดียวเท่านั้น”

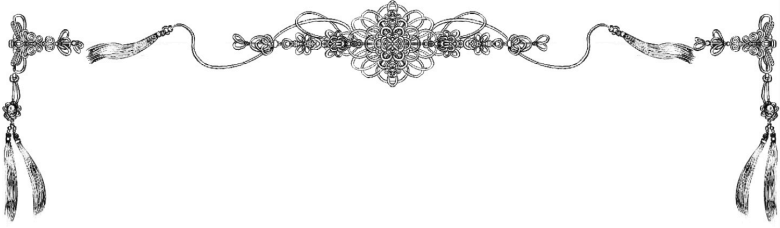
คำตอบที่ให้ความสำคัญเรื่องเวลาเป็นพิเศษนั้นไม่ว่าอย่างไรก็ต้องถือว่าเป็นเรื่องที่เป็นตัวตนของหนวี่หวงตี๋ไปแล้ว เงียนเจิ้งซื่อมองเสี่ยวพระพักตร์ที่ต้องแสงจันทร์ของคนที่กำลังสั่งการอยู่ด้วยสายตาหยั่งรู้

เขาเข้าใจดี ‘ตึงต้องตีให้ตาย’ การสังหารสี่คนนั้นก็เท่ากับการเริ่มตีไปแล้ว หากปล่อยให้โลหยางมากำเริบเสิบสานต่อก็จะเท่ากับการสังหารราชทูตนั้นเป็นไปด้วยความอารมณ์ร้อนของเด็กน้อยเท่านั้น หากจะทำก็ต้องกำราบโลหยางให้สิ้นฤทธิ์

“ทุกแผ่นดินย่อมคิดว่าท่านจะประกาศสงคราม แม่ทัพจากเฉียนฉินนั้นก็คิด” จอมยุทธ์หนุ่มเอ่ยต่อ

“ทุกแผ่นดินไม่ได้คาดหวังจะเห็นการประกาศสงคราม พวกเขาคาดหวังจะเห็นวิธีการที่ข้าสยบโลหยางต่างหาก”

ตอนที่ ๔

บุกโสทฆา

ท่ามกลางคืนอันมืดมิดภายใต้ผืนป่าอันสงบของเมืองโล
 หยางกลุ่มคนกลุ่มเล็กเคลื่อนตัวผ่านแมกไม้ไปด้วยความเร็วและ
 ไร้เสียง ต้องยอมรับว่าหนวีหวงดีเป็นคนฉลาดในการใช้คนอย่าง
 แท้จริง ความต้องการของหนือหัวเพียงต้องการส่งสาส์นให้ถึงที่โดย
 ไม่ทำให้ต้องเสียเลือดเนื้อ เพราะฉะนั้นใครจะเหมาะกับการงานนี้มากไป
 กว่าพวกโจรผีเท้าเบาอีก ไม่ก่อให้เกิดเสียง ผู้เชี่ยวชาญด้านการก่อ
 ความวุ่นวาย ไปทรงซานกระตุกยิ้มในความมืดในขณะที่เคลื่อนตัว
 ตามกลุ่มคนหนุ่มจากกลุ่มโจรโพกผ้าแดงไปอย่างรวดเร็ว

คนพวกนี้รู้เส้นทางในโลหยางดีอย่างกับเป็นหลังฝ่ามือของ
 ตัวเองอย่างไรวางนั้น อีกทั้งการเคลื่อนที่ราวกับว่ามองเห็นในที่มืด
 นั้นอีก ต้องถือว่าหนวีหวงดีฉลาดไม่น้อยที่เลือกคนพวกนี้มาทำงานนี้
 ขึ้นรอพวกทหารน่าจะใช้เวลาอีกนานกว่าจะสำรวจทางกว่าจะทำ

ตามแผนได้ ถึงว่าพระองค์ถึงตรัสว่าไม่ใช่พระองค์ที่จะมาในงานนี้เอง แต่เมื่อมองไปถึงสิ่งที่อยู่ข้างหลังของเหล่าโจรพวกนั้นแล้วก็ยังคงจะรู้สึกขนลุกไม่ได้...

ไม่รู้ว่าภายใต้ความสวยงามของเด็กหญิงคนนั้นยังมีอะไรซ่อนอยู่อีก ความโหดร้ายที่นางทำกับหัวของคนตายนั้นไม่จำเป็นต้องให้แผ่นดินอื่นรู้ ที่จริงนอกจากพวกเขาที่ทำงานในคืนนี้ก็ไม่ควรจะมีใครต้องรู้ด้วยซ้ำเพียงแค่การจัดการที่ทำลงไปในราชพิธีก็ถือว่าเกินพอแล้ว ไม่เช่นนั้นข้าจะได้กลายเป็นยิ่งกว่าบ้านป่าเมืองเถื่อนแน่นอน

‘ซ้าย’ การส่งสัญญาณเงียบด้วยมือบอกทิศทางที่เขาต้องตามไปอย่างรวดเร็ว

ไม่ว่าอย่างไรก็ประมาทไม่ได้ คำสำคัญคือห้ามปะทะ เพราะอย่างนั้นเลยยิ่งทำให้การปฏิบัติการยากกว่าที่คิด มันไม่ใช่การบุกเข้าไปทั่วไปที่จะใช้กำลังเท่าไรก็ได้ องค์เหนือหัวย้าไ้วชัดเจนแล้วว่าต้องการให้เหมือน ‘เรื่องน่ากลัวที่เกิดขึ้นโดยที่ไม่มีใครรู้ตัว’ เรื่องน่ากลัวอย่างนั้นหรือ...

ในตอนนี้อีกพอจะคิดเรื่องน่ากลัวออกเรื่องหนึ่งเหมือนกัน เรื่องของเขาน่ากลัวไม่แพ้ใครเสีย ‘หนวีหวงตี้กำลังกริ้วที่ภารกิจพลาด’

‘หยุด’

สัญญาณมือแจ้งเตือนให้พวกเขาหยุดลง แสงไฟรอบจวนกลางและภายในเมืองนั้นน้อยจนน่าสงสัย ไม่มีกำลังคนลาดตระเวน

อย่างที่ควรเป็น ความรู้สึกชนลูกแปลก ๆ เริ่มเกิดขึ้นและไม่ใช่เขาคนเดียวที่รู้สึกหากแต่พวกใจเองก็รู้สึกเช่นกัน

...ดูเหมือนว่างานนี้จะไม่ง่ายเสียแล้ว...

“ฝ่าบาทไม่บรรทมหรือ พะย่ะค่ะ”

หลังอู่ถามเมื่อสตรีที่เพิ่งกลับเข้ามาจากข้างนอกยังคงนั่งอ่านฎีกาอยู่อย่างนั้นไม่มีท่าทีว่าจะหลับหรือแม้แต่วงเลยสักนิด มือเรียวพลิกหน้าฎีกาไปมาเพื่อตรวจสอบเทียบกันอีกมือหนึ่งก็กำลังจดบันทึกลงอย่างลงในกระดาษอีกแผ่น เด็กหญิงเล็กคิ้วมองหลังอู่ที่ดูวังงวมกวมก่อนจะสั่นหัวเป็นเชิงปฏิเสธแล้วทำงานต่อ

“หากไม่รับบรรทม รุ่งสางอาจไม่มีแรง” เด็กชายตัวน้อยยังคงพยายามเอ่ยเตือนต่อไป

ถ้อยคำน่ารักของเด็กน้อยทำให้เธอเข้าใจได้ว่าเขาเป็นห่วงเธอนั่นแหละ แต่ในเวลานี้จะให้ข่มตานอนก็คงจะยากเต็มทีเพราะเธอไม่รู้เลยว่าเมื่อพันด้ายไปสู่โลหยางแล้วจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง แม้ว่าขบวนนั้นจะประกอบไปด้วยโจรมากฝีมือกับยอดจอมยุทธ์แห่งยุค แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังไม่กล้าจะวางใจอยู่ดี

...ไม่มีความเป็นไปได้ร้อยเปอร์เซ็นต์กับมนุษย์หรือ...

“เจ้ามากกว่าที่สมควรนอน เด็กต้องนอนให้มากเข้าไว้”

ที่จริงมันก็เป็นคำแนะนำที่ดีแต่เมื่อมันมาจากคนที่โตกว่ากันแค่ปีสองปีแล้วมันก็ไม่ค่อยจะน่าเชื่อถือเท่าไร เด็กน้อยลูกลม้าง

ข้างกับสตรีที่ยังนั่งอ่านฎีกาอยู่อย่างรวดเร็ว เขาน่าจะเป็นคนเดียวใน
 ตำบลที่สามารถอยู่ใกล้ชิดกับฝ่าบาทได้ขนาดนี้ เด็กชายทรุดตัวลงนั่ง
 ข้างกายของเหนือหัวที่สำหรับเขาไม่ว่าอย่างไรนางก็ยังเป็นเพียงสตรี
 เอาแต่ใจเท่านั้น

“ท่านจะรอมจนมยุรธไปหรือ” เด็กน้อยถามด้วยความ
 จ้วเงย...

“อืม” มิสฉินตอบรับเพียงในลำคอเท่านั้นในขณะที่พลิก
 หน้าบันทึกเก่าผ่านไปอีกหน้า

“ไม่ต้องห่วงหรอก ท่านไปนะเก่งกาจจะตายไปไม่เป็นอะไร
 ง่าย ๆ หรือ” เด็กน้อยเอ่ยในขณะที่เริ่มอิงหัวเข้าที่แขนขององค์
 เหนือหัวด้วยความเหนื่อยล้า

“คนเก่งก็ตายได้”

องค์เหนือหัวตรัสเพียงเรียบง่ายเท่านั้น เรื่องนี้เป็นเรื่องที่
 เธอเรียนรู้มาด้วยตัวเอง ความเก่งกาจไม่สามารถทำให้คนรอดจาก
 ความตายได้...

ภาพของเครื่องบินที่ระเบิดคาตาของเธอพร้อมกับความเจ็บ
 ปวดที่บริเวณกลางกายกลับมาอีกครั้ง ช่วงนี้แม้จะไม่ต้องหลับไหลไป
 เธอก็เริ่มรับรู้ถึงความเจ็บนี้ได้ขณะตื่นแล้ว เธอได้แต่ปิดไปให้มันเป็น
 เพียงเรื่องของอุปาทานเท่านั้นเพราะไม่อยากจะทำให้มากไปกว่านี้

บางครั้งจิตใจคนเราก็หลอกอะไรเราได้มากกว่าที่เราจะคาด
 ถึง ในยุคของเธอแม้แต่อาการป่วยก็หายได้ด้วยการสะกดจิตนำ

ความคิด เพราะฉะนั้นความเจ็บที่เกิดอยู่ก็อาจจะเป็นเพียงเรื่อง
อุปาทานได้เหมือนกัน....

เด็กหญิงผู้ครองตำแหน่งสูงสุดในตัวชีวาทูกันลงก่อนจะ
ถอนหายใจยาวยืต เธอว่าเธอตัดใจกับเรื่องการกลับไปที่นี่ที่เคย
จากมาแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นเมื่อนึกถึงมันที่ไรก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกแค้น
ทุกที ใบหน้าที่แสดงถึงความทุกข์ใจของหยางเยว่ชื่อนั้นคนที่ได้รับ
อนุญาตให้เห็นเห็นที่จะมีก็แต่เด็กน้อยข้างกายนี้แหละ

“ท่านหวังท่านไปขนาดนี้เลยหรือ” ตูหลังอ๊ที่ไม่อาจรู้เรื่องที่
อยู่ในพระทัยของหนวีหวังดีได้แต่ถามเอาจากการคาดเดาของตัวเอง
เท่านั้น

“ไม่” การตอบกลับอย่างไม่คิดนั้นทำให้คนที่รอฟังอยู่อดจะ
แปลกใจไม่ได้เหมือนกัน

“อ่าว...” ตูหลังอ๊ชมวดคิ้ว “แต่ทรงเครียด”

หญิงสาวไหวไหวเป็นเชิงไม่ใส่ใจนักก่อนจะหยิบพู่กันขึ้นมา
เขียนงานของตัวเองต่อ โดยเลือกจะมองข้ามเสียงการเคลื่อนไหว
นอกโคมไปเสีย เธอไม่ค่อยจะถือสากับการสอดหูสอดตาของคนจาก
ต่างเมืองเสียเท่าไหร่นัก รู้ไปแล้วจะทำอะไรเธอได้มีทราบ! เธอจะ
บอกให้รู้เรื่องทั้งหมดที่เธอจะทำเขายังต้านอะไรเธอไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

...กระดุกคนละเบอร์ยะ...

“เจ้าคงจะตาฟาด ข้าว่าเจ้าควรไปนอนพัก” คำแนะนำนั้น
ไม่ได้มีความจริงใจเลยสักนิด

อย่างน้อยเขาก็มั่นใจว่าเขาไม่ได้ตาผาด เมื่อครूसีพระพักตร์ของฝ่าบาทดูทุกซบใจจริง ๆ เด็กน้อยมุ่ยหน้าก่อนจะไม่ยอมขยับตัวไปไหนไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากฝ่าบาทไม่นอนเขาก็จะไม่นอนเหมือนกัน เขาจะไม่พักจนกว่าจะเห็นว่าหนวีหรงตีพักมันเป็นความตั้งใจของเขาตั้งแต่ที่นางยังเป็นกงจู่อยู่ การจะแข็งแกร่งได้อย่างนางเขาจำเป็นต้องรู้ว่านางทำอะไรบ้างในแต่ละวัน เพราะฉะนั้นหากนางไม่ยอมบรรทมเขาก็จะไม่หลับเหมือนกัน

มิสเฉินได้แต่มองความตึงตึงของเด็กน้อยข้างกายด้วยความอ่อนใจ เธอรู้ไม่ใช่ไม่รู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ แต่การจะกลายเป็นคนอย่างเธอนั้นมันไม่ได้แค่ทำงานหนักกับนอนตึกหรอก มันมีอะไรมากกว่านั้นอีกมาก แล้วมันก็ต้องแลกด้วยอะไรที่มีค่ากว่าเวลานอนมากด้วย...

...และหลังอีกก็ไม่จำเป็นต้องแลก...

“ใช้เท่านี้ก็พอ คนพวกนี้จะตื่นมาในรุ่งสางเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น”

เสียงของหนึ่งในกลุ่มโจรเอ่ยขึ้นในยามที่หยิบผงสีน้ำตาลอ่อนออกมา มันเป็นผงที่ทำมาจากขวนเจ้าเหรินตากแห้งแล้วนำมาบด ปกติแล้วจะต้องต้มกับน้ำก่อนแล้วดื่มจึงมีฤทธิ์ทำให้อนหลับ แต่ตอนนี้กลุ่มโจรกลับเอาออกมาแล้วทำท่าราวกับว่าจะใช้มันเลยในตอนนี่

จริงอยู่ที่สถานการณ์ในตอนนี้อาจมองอย่างไรก็ไม่อาจ
จะคาดเดาได้เลยว่าจะมีอะไรรอพวกเขาอยู่ข้างหน้าบ้าง การที่เมือง
ทั้งเมืองเงียบจนผิดปกติอย่างนี้ย่อมไม่อาจจะวางใจได้

โลหียงลองดีกับต้าซิงคงจะไม่ได้ลองดีทั่ว ๆ ไปโดยไม่
เตรียมการรับมือเอาไว้ องค์เหนือหัวของต้าซิงเป็นคนโหดร้าย เรื่องนี้
นับว่ารู้กันทั่วไปไม่ใช่แค่ในต้าซิง ยังไม่รวมถึงเรื่องที่ว่าจะมีใครสัก
คนในท้องพระโรงวันนั้นเป็นคนส่งข่าวอีก...

...ไม่ว่าใครก็ไวใจไม่ได้...

ไปหรงซานทางซ้ายพลังหยางออกล้อมรอบตัวของเขากับ
เหล่ากองโจรโพกผ้าแดงที่รวมตัวกันอยู่ริมชายป่าเอาไว้เพื่อให้
สามารถพูดคุยกันได้อย่างสะดวกโดยไม่มีใครได้ยิน ไปหรงซานส่ง
สัญญาณเป็นเชิงว่าสามารถพูดได้โดยไม่ต้องใช้ภาษาสัญญาณแล้ว
กับกลุ่มโจร จนถึงตอนนี้ก็ต้องยอมรับว่ากลุ่มโจรพวกนี้มีทั้งวิชาตัว
เบาและฝีมือที่เบาเสียจนแทบไม่ได้ยินเลยแม้จะอยู่ใกล้ ๆ ก็ตาม

“ท่านเผ่ามันกลางอากาศได้หรือไม่” โจรคนหนึ่งหันมาถาม
เขา

แน่นอนว่าเรื่องง่าย ๆ อย่างนั้นเขาย่อมทำมันได้อยู่แล้ว แต่
ทำไมกลุ่มโจรถึงถามอย่างนั้น จอมยุทธ์หนุ่มพยักหน้ารับทั้งที่ยังไม่
ค่อยเข้าใจนักเมื่อเห็นอย่างนั้นกลุ่มโจรก็ทำหน้าที่พึงใจ พวกเขาหยิบ
ผงพวกนั้นออกมาจำนวนหนึ่งที่ดูไปแล้วก็เหมือนกับการกะคะแนนเอา
ด้วยมือเท่านั้น

“ประเดี๋ยwt่านเผามันกลางอากาศ คนโนโหลหยาหยาใจ
เข้าไม่ถึงก้านรูปก็หลบลึกหมดกว่าจะตื่นอีกทีฟ้าก็สว่างแล้ว” โจรหนึ่ง
ในนั้นกระซิบแผ่วเบา

“ท่านแนใจหรือ” จอมยุทธ์หนุ่มถาม

ไม่เคยมีใครใช้ชวนเจ้าเหรินแข่งกับไฟมาก่อน เขาเองก็ไม่รู้
เหมือนกันว่ามันสามารถจะใช้อย่างนี้ได้ด้วยแต่จากสีหน้าและท่าทาง
มั่นใจของคนพวกนี้แล้วก็ปฏิเสธได้ยากเหลือเกิน อย่างน้อยคนพวก
นี้ก็ทำงานให้กับฝ่าบาทอย่างถวายหัว ก็พอจะมั่นใจได้บ้างแหละว่า
คงจะไม่โกหกกัน

“แน่ที่สุด” เหล่าโจรไม่แม้แต่จะหยุดคิดสักนิด พวกเขาทำ
ราวกับว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาอย่างไรรออย่างนั้น...

แม้จะยังคลางแคลงใจอยู่ แต่ในตอนนีไม่มีเวลาให้ลังเลมาก
เขาต้องรีบทำงานของตัวเองให้เสร็จอย่างรวดเร็ว เพื่อจะได้กลับเข้า
สู่ตำชีก่อนจะถึงยามที่วี่วี่³! จอมยุทธ์หนุ่มลองเสี่ยงเชื่อเหล่าโจรดูเขา
รับพนันนั้นมาไว้ในมือก่อนจะใช้กำลังปราบเพียงน้อยบังคับมันให้ลอย
ออกไปกลางอากาศก่อนจะกำหนดจิตของตัวเองอีกครั้งเพื่อพัดเปลง
ไฟจากคบเพลิงที่วางอยู่เหนือกำแพงจนขึ้นไปโดนกับผงเหล่านั้น

ผงสีน้ำตาลที่ต้องไฟนั้นกลายเป็นควันอย่างรวดเร็ว ผู้บุกรุก
พร้อมใจกันกลั่นหายใจโดยไม่ต้องเอ่ยนัดแนะ ไปทรงซานใช้กำลัง
ภายในในการควบคุมกลุ่มควันเหล่านั้นให้เจือจางไปในอากาศก่อน

³ ยามที่วี่วี่ (ภาษาจีน) เวลา 01:00~03:00 น.

จะพยายามทำให้คว้นกลุ่มนั้นคล้อยต่ำลงเพื่อให้เข้าถึงคนที่อาศัยอยู่ในโลหยางให้ได้เร็วที่สุด

ไม่เพียงแต่ไปทรงซานเท่านั้นที่ได้ทิ้งในความสามารถในการใช้สมุนไพรรและการวางแผนของกลุ่มโจร ในตอนนี้กลุ่มโจรที่อยู่ด้วยกันก็ทิ้งในฝีมือของจอมยุทธ์หนุ่มที่ถูกส่งมาให้ช่วยอำนวยความสะดวกเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นกัน

สมแล้วที่องค์เหนือหัวให้ติดตามเป็นองครักษ์เงา ฝีมือไม่ธรรมดาจริง ๆ สามารถใช้พลังปราณและวิทยายุทธ์แปลก ๆ ได้อย่างหลากหลาย อย่างการกำหนดวันเมื่อครู่ต้องให้การกำหนดเป็นวงกว้างพอสมควรหากว่าปราณไม่กล้าแกร่งพอคงจะทำไม่ได้โดยง่ายแน่

เวลาผ่านไปชั่วน้ำเต๋อดเสียงภายในเมืองโลหยางก็เงียบลงทันตา เหล่าโจรมองหน้ากันเป็นสัญญาณเสียงอย่างนี้พวกเขาได้ยินมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว ความเงียบที่มากขึ้นแม้จะเพียงแค่สามส่วนก็พอจะคาดเดาได้ถึงการออกฤทธิ์ของยาแล้ว

“น่าจะหลับหมดแล้ว” หนึ่งในกลุ่มโจรเอ่ยขึ้นเมื่อความเงียบในเมืองโลหยางเริ่มอยู่ในขั้นเกินกว่าปกติ เหล่าโจรพยักหน้าให้กันก่อนจะเตรียมตัวพุ่งตัวไปอย่างรวดเร็ว...

การให้สัญญาณและการทำงานแบบโจรนั้นเน้นความเงียบและความเร็วเป็นหลักเพราะฉะนั้นไม่ต้องพูดถึงความถูกต้องหรือหลักการที่ยุ่งยากทางการทหารเลยสักนิด ชายทั้งสี่เฝ้าตัวไปในความมืดของเมืองมีเพียงแสงจันทร์ในคืนเดือนเสี้ยวเท่านั้นที่คอยนำทาง

ไม่มีการเคลื่อนไหวที่เป็นระบบแน่นอนแต่เห็นผลด้านความเร็วเท่านั้น ไปทรงซานใช้วิชาตัวเบาตามไปในระยะที่ไม่ทำให้ทั้งสี่คนเสียกระบวนการ ช่างเป็นการทำงานกับกลุ่มกองโจรครั้งแรกที่น่าประทับใจไม่น้อยทีเดียว...

เพียงไม่ถึงครึ่งกำหนด ทั้งห้าคนก็มาถึงที่จวนกลางของโลหยาง ไม่เชื่อก็คงต้องเชื่อกันว่าเจ้าเหรินเผาไฟนั้นได้ผลดีกว่าที่คิดแทบทุกคนในโลหยางรวมถึงเหล่าทหารที่ชุมนุมอยู่ตามเส้นทางลัดด้วย ดีแค่ไหนแล้วว่าพวกเขาเลือกใช้วิธีทำให้หลับก่อนแล้วค่อยบุกมา

...คนของโลหยางเตรียมตัวอย่างดี...

จากมุมสูงเช่นนี้ทำให้เห็นได้ชัดเลยว่ามีกองกำลังซ่อนเอาไว้ตรงไหนบ้าง มีทหารชุมนุมยิงธนูไม่ต่ำกว่าห้าสิบคนหากบุกด้วยวิธีธรรมดาปานนี้คงได้ไปนั่งสนทนากับเทพเซียนแล้ว ไหนจะกับดักต่าง ๆ ที่พวกโจรพาเขาหลบมาอีก เพราะเส้นทางในโลหยางเองก็เป็นทิวเขาสลับซับซ้อนไม่มีที่ราบด้วยเลยทำให้การประเมินจากปากทางยากยิ่งนัก แต่ในตอนนี้นี้ก็ต้องถือว่าโชคดีแล้วที่พวกเขาสามารถเข้ามาในนี้ได้โดยไม่ต้องปะทะกับใคร...

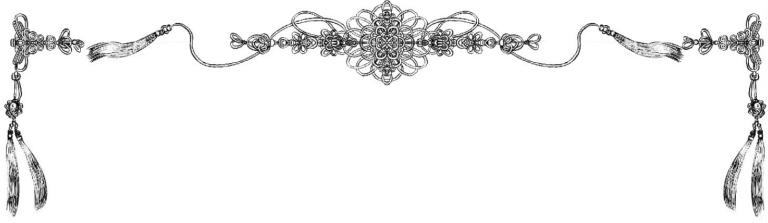
ไม่ใช่ว่าปะทะแล้วจะไม่ชนะแต่เพราะองค์เหนือหัวสั่งมาว่าไม่ควรจะปะทะด้วย... แต่นอกจากจะไม่ต้องปะทะแล้วในตอนนี้อะไรๆ ยังสามารถเก็บการวางกำลังลับ ๆ ของโลหยางได้อีกด้วยเพื่อว่าเหนือหัวซึ่งสงสัยของเขาเกิดอยากรู้จะได้ข้อมูลตรงไหนขึ้นมาเขาเชื่อว่าการบุกมาครั้งนี้ของเขามีประโยชน์แน่นอน

กล่องใส่หัวของศพทั้งสี่ถูกวางเรียงกันเอาไว้ปลายเตียงของผู้ครองเมืองโลหยางอย่างแผ่วเบา ด้วยฝีมือและฝีเท้าขนาดนี้ต่อให้คนที่อยู่บนเตียงตื่นอยู่ก็ไม่อาจจะรับรู้ได้ด้วยซ้ำ หลังจากทำภารกิจเสร็จแล้วชายทั้งสี่ก็ส่งสัญญาณให้กับไปหรงซานทันที บุรุษทั้งห้าแห่งต้าซีต่างพากันร่นกายในความมืดเพื่อกลับไปสู่ต้าซืออย่างรวดเร็ว

...ภารกิจเสร็จแล้ว...

ตอนที่ ๕

สามดินแดน

“ข้ามองว่าเป็นโอกาส แต่ไม่มีความจำเป็นที่เราต้องคว้าทุกโอกาส”

เสียงของเหนือหัวแห่งด้าซีตรัสขึ้นเมื่อเริ่มพูดคุยกับราชเลขาผู้บารมีของตัวเอง ที่จริงแล้วในฐานะของนักธุรกิจแล้วการเห็นช่องทางแห่งโอกาสย่อมดีที่จะคว้าโอกาสนั้น แต่ในทางกลับกันการคว้าทุกโอกาสบางครั้งก็เป็นดั่งกับดักเหมือนกัน เพราะในบางครั้งที่เราคว้าบางโอกาสที่เราไม่ได้ต้องการ มันจะบังคับให้เราต้องปล่อยมือจากอีกโอกาสที่เราต้องการจริง ๆ ไป...

...มันก็ต้องคิดให้ดีกว่าก่อน บางโอกาสก็เหมือนเหมืองแร่ทอง บางโอกาสก็กับดัก...

การที่ด้าซีจะเลือกรวบโลหยาংเลยนั้นก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากอะไร หลังจากที่ย่มชู่ไปแล้วก็เพียงดำเนินแผนทางการเมืองและการทหาร

อีกเพียงเล็กน้อยโลหยางที่กำลังระส่ำระสายย่อมยอมให้กับต้าซีอย่างง่ายดาย เรียกว่าง่ายเสียยิ่งกว่าลู่อื่นอีก

แต่ในการที่เธอได้โลหยางในครั้งนี้จะส่งผลกระทบหรือไม่แน่นอนว่าจากทัศนคติของเจ้าผู้ครองเมืองแล้วโลหยางย่อมไม่ต้องการผู้นำที่เป็นสตรีแน่นอน เพราะฉะนั้นแม้ว่าขั้นตอนการได้โลหยางจะง่าย แต่ขั้นตอนการปกครองนั้นยุ่งยากไม่น้อย เธอน่าจะเอาเวลาที่ต้องมายุ่งยากกับการปรับทัศนคติคนในโลหยางให้เข้าใจเธอไปทำประโยชน์อื่น ๆ ให้กับต้าซีน่าจะดีกว่าไม่ใช่หรือ

“โลหยางมีตาน้ำเยอะ อีกทั้งสินแร่กำเหนิดดินดำที่นำมาทำเชื้อเพลิงได้”

“หมายถึงดินปืนหรือ?” หนวีหวงตีหันไปถามราชเลขาเถียนด้วยความสนใจทันที

“ดินปืน?” เหล่าขุนนางและราชเลขาผู้ชาญฉลาดต่างก็เอ่ยทวนคำนั้นกันด้วยความงุนงง

มิสเฉินอยากจะตีตัวเองให้แดงเลยทีเดียวนึกได้ว่าเอ่ยอะไรออกไป ก็สมัยนี้ยังไม่มีปืนจะเรียกดินปืนได้อย่างไรกัน จะว่าไปก็เป็นสูตรดินปืนนี้แหละที่ทำให้แผ่นดินใหญ่ในยุคก่อนสามารถขยายอาณาเขตได้มาก เธอจำได้ราง ๆ ว่าเป็นการคิดค้นสมัยหนึ่งเพื่อใช้ในสงครามก่อนจะถึงยุคสำเภาทอง พอถึงยุคสำเภาทองเราก็เลือกที่จะเปลี่ยนจากการทำตัวเป็นนักล่าอาณานิคมกลายเป็นพ่อค้าอาวุธไป

...ซึ่งก็ฉลาดแล้ว...

มีข้าวกินก็ยิ่งดีกว่ามีคนตาย แทนที่จะสู้รบกันเพื่อศักดิ์ศรีที่ตายตามตัวไปอย่างเสียเปล่าเอาเลือดเนื้อของพี่น้องไปแลกกับแผ่นดินที่ไม่ใช่ของเราและคนที่ก็ไม่ได้รักและซื่อสัตย์กับเรานัก สู้เอาความรู้ความสามารถไปแลกอาหารและยามารักษาชีวิตคนในแผ่นดินน่าจะเหมาะกว่า เรื่องแบบนี้ไม่ลองตายสักครั้งไม่รู้หรอกว่าคุณค่าของชีวิตคืออะไร

“ข้าหมายถึงดินดำที่ใช้ทำอาวุธนะ” เหนือหัวเอ่ยแก้อีกครั้ง ซึ่งนั่นก็ยังไม่ทำให้ใครก็ตามเข้าใจอยู่ดี

“หน่วีหวงตี้ตรัสถึงสิ่งใดหรือพะย่ะค่ะ” เกียนเจิ้งซื้อขมวดคิ้ว “ดินดำที่โลหยางมีนั่นเป็นเชื้อเพลิงไว้ใช้ในเทศกาลเล่นพลุไฟเดือนเจ็ดเพื่อบวงสรวงเทพมังกร”

การให้ข้อมูลของเกียนเจิ้งซื้อทำให้หนักธุรกิจสาวลูกเจ้าพ่อมาเพียงได้เข้าใจเรื่องยุคขึ้นอีกนิด ถ้ามีดินปืนแต่ยังไม่เป็นอาวุธก็แสดงว่าน่าจะอยู่ยุคหลังสงครามห้าดินแดน แต่ก่อนยุคราชวงศ์ซ่งสินะ...

มิสเฉินคิดถึงอาวุธโบราณสมัยราชวงศ์ซ่งที่เธอเคยประมูลมาให้บิดาของเธอแขวนประดับห้องทำงาน ในตอนนั้นเธอช่างใจระหว่างการซื้ออาวุธใหม่กับการซื้ออาวุธเก่าอยู่นาน แต่สุดท้ายแล้วของขวัญในปีนั้นก็เป็อาวุธเก่าเพราะเธอไม่อยากให้บิดาต้องพกของขวัญจากลูกสาวในวันเสียดไปดับเทียนชีวิตคนอื่น...

“อา... อย่างนั้นหรือ” มิสเฉินพยักหน้ารับช้า ๆ ก่อนจะเริ่มมีความคิดบางอย่างไหลเข้ามาในหัว

...ไม่อยากจะเมือง แต่อยากได้ดินปืน...

ความเจียบของหน่วหวงตี้ทำให้เหล่าข้าราชการมองหน้ากันด้วยความแปลกใจ จริงอยู่ที่พระองค์เป็นสตรีที่สนใจในอาวุธแต่พวกเขาก็ไม่คิดว่าพระองค์จะกล่าวถึงอาวุธตลอดแม้กระทั่งดินดำที่เอาไผ่เทียนถวายเทพเซียน เหนือหัวก็ยังคิดเป็นเรื่องของอาวุธอยู่อย่างนั้นเอง ลองเป็นอย่างนี้นานไปอาจจะแยกได้เพราะพวกเขาก็ไม่อาจเดาได้เลยว่าเหนือหัวที่สังหารคนโดยไม่กะพริบตาตั้งแต่สิบสี่ชันษาจะทำอะไรต่อไป

“กราบทูลฝ่าบาท ที่โลหยางยังมีหินสีไฟและอัญมณีที่ใช้ทำแท่นตราประทับของแต่ละแผ่นดินอยู่มากอีกทั้งมีสินแร่ที่นำมาทำเครื่องประดับสวยงามอีกมาก หากฝ่าบาทสนใจแล้วเราก็ควรที่จะวางแผนไว้รับมือกับการตอบรับโลหยางเพื่อให้เป็นแผนที่สมบูรณ์” เถียนเจิ้งซื้อเสนอ

“ข้าอยากได้ดินดำ” องค์เหนือหัวตรัสเรียบ ๆ ด้วยสีพระพักตร์ที่จริงจัง

“ดินดำ?” เหล่ากงกงได้แต่ทวนคำอย่างแผ่วเบาด้วยความประหลาดใจ

สำหรับพวกเขาแล้วสินแร่มีค่ามากมายไม่ว่าอย่างใดก็มีค่ามากกว่าดินดำที่ได้ได้เพียงแค่เฝ้าเทียนเท่านั้น เหล่าขุนนางหันมองหน้ากันด้วยความแปลกใจ หลายครั้งที่เหนือหัวมักจะมีดำริแปลก ๆ ถึงเรื่องที่พวกเขาคาดไม่ถึงอยู่เสมอแต่ในครั้งนี้อาจจะเดาอย่างไรก็

ไม่อาจจะเดาได้จริง ๆ เศษดินไส้เทียนนั้นมีอะไรน่าสนใจอย่างนั้น
หรือ

“ใช่ หากเราได้นินดามาแล้วเราจะได้เปรียบทุกดินแดน”
องค์เหนือหัวตรัสด้วยความมั่นใจ

ยิ่งมั่นใจพวกเขาก็ยิ่งไม่เห็นทาง ไม่รู้เลยว่าดินดำที่ซัฟฟาลู
ไฟจะทำให้ตาสีได้เปรียบทุกดินแดนได้อย่างไรหรือหน่วหวงตี้จะคิด
ทำพลไฟที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเพื่อสตุติเทพเซียนมังกรให้อำนวยพรแก่ตาสี
กัน แต่... หน่วหวงตี้ไม่เชื่อเรื่องเทพเซียนนี้ อย่างในตอนที่ได้ดินแดน
เทพแห่งทะเลมายังสั่งให้ทหารไปถางที่อยู่เลย

“เช่นนั้นหรือพะยะค่ะ” เกียนเจิ้งซื่อถามทวนอีกครั้ง

“ต้องเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว ข้าเคยทำอะไรผิดปากเสีย
ที่ไหน”

“ให้คนบุกไปเรียบร้อยแล้วอย่างนั้นหรือ”

เสียงทวาดดังลั่นจากยอดแม่ทัพแห่งเฉียนจินทำให้เหล่า
ทหารที่เขามารายงานอดไม่ได้ที่จะสะดุ้งไปตาม ๆ กัน แม้ว่าจะ
เคยชินกับการทวาดอย่างนี้แล้วก็ตามแต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่คิดว่าจะ
ได้ยินในสถานการณ์นี้อีก เหล่าทหารจากตาสีที่เขามารายงานด้วย
นั้นก็ตกใจไม่แพ้กัน พวกเขาชินกับความโหดเหี้ยมในความเจียบ
มากกว่าการทวาดเสียงดัง

“ใคร!” แม่ทัพฮั่วเฟยเทียนหันไปถามทหารที่เข้ามา

“ฝ่าบาทให้มาแจ้งเพียงเท่านี้ขอรับ ที่เหลือเป็นเรื่องภายในของต้าซีต้องขอภัยท่านแม่ทัพด้วย” ทหารคนหนึ่งของต้าซีตอบด้วยน้ำเสียงนิ่ง ๆ ทั้งที่เขาเองก็ยังไม่แน่ใจในความปลอดภัยของตัวเองในสถานการณ์นี้นัก

“เรื่องภายในต้าซี” ฮั่วเพยเทียนขมวดคิ้วด้วยความหงุดหงิด

เป็นอย่างที่องค์ชายแปดเดือนมาไม่มีผิดคำพูดไปเลยแม้แต่น้อย เด็กคนนี้ช่างเป็นเด็กที่ร้นเสียยิ่งกว่าสตรีใดในแผ่นดิน แม่ทัพหนุ่มผอมลมหายใจของตัวเองอย่างแรงเมื่อเริ่มนึกถึงเรื่องที่สามารถเกิดขึ้นได้ ความน่าจะเป็นต่าง ๆ ในหัวของเขาในฐานะของแม่ทัพผู้มากด้วยประสบการณ์ การกระทำนั้นจะส่งผลอะไรบ้างต่อต้าซีแล้วจะกระทบอะไรกับเฉียนฉินบ้างนั่นเป็นสิ่งที่เขาจำเป็นต้องรู้ในฐานะแม่ทัพของเฉียนฉิน

มันก็น่าสงสัยไม่น้อยกับการตัดสินใจนั้นของเด็กน้อยคนนั้น ดูไปแล้วหนวี่หว่งตี้ของต้าซีก็ดูไม่ใช่คนที่จะตัดสินใจพระทัยวู่วามอยู่แล้ว เพราะอย่างนั้นจะคิดว่าทรงทำเพราะต้องการเอาชนะก็ไม่ได้ อีกทั้งยังทรงประกาศซ้ำ ๆ ด้วยว่าตัวเองไม่ได้ต้องการสงคราม

แล้วอย่างนี้จะให้ตีความว่าอย่างไร ตัวเขาเองและกองทัพลเฉียนฉินควรจะทำอย่างไรกับเรื่องนี้ดี? การเข้ามาร่วมรับรู้แต่ไม่ได้มีส่วนร่วมลงมือมันก็น่าขายหน้าไม่น้อยเสียเมื่อไหร่ นี่ยังไม่รวมว่าเป็นการเสียหน้าต่อลู่ซุนด้วยนะ ช่างเป็นการทำงานที่ไม่ได้เห็นแก่ความช่วยเหลือจากแผ่นดินอื่นเอาเสียเลย

แม่ทัพหนุ่มหันไปคว้าจอกสุราร้อนมาดื่มเพื่อดับอารมณ์ที่กำลังคุกรุ่นในตัวอย่างรวดเร็ว แต่ถึงอย่างนั้นยิ่งดื่มก็ไม่ได้จะช่วยให้อารมณ์นั้นเย็นลงเลยสักนิด สิ่งที่จะตามมาหลังจากนี้มันยุ่งยากเสียจนตัวเขาไม่อยากจะรับรู้ด้วยอีกต่อไปด้วยซ้ำ ให้เทพเซียนเป็นพยานเถอะงานที่เขาได้มาจากฉินหานเฟิงนั้นช่างเป็นเรื่องยากเสียเหลือเกิน

“แล้วผลเป็นอย่างไรบ้าง มีการปะทะหรือไม่” แม่ทัพหนุ่มหันไปถามเอาความจากทหารดำซี

“ไม่มีการปะทะขอรับ” ทหารคนนั้นตอบ

“ไม่มีอย่างนั้นรี?” ฮัวเพยเทียนถามย้ำ

“ไม่มีขอรับ” ทหารคนนั้นแจ้งต่อตามที่ได้รับรายงานมา “ฝ่าบาทรับสั่งว่างานจบแล้ว แต่หากเจียนฉินต้องการจะอยู่ฟังผลด้วยก็จะจัดที่พักให้ขอรับ”

...อยู่รอฟังผล...

คำถามมากมายวนอยู่ในหัวเขา การที่ดำซีดำเนินการเองโดยที่ไม่เรียกรับความช่วยเหลือจากเมืองอื่นนั้นย่อมหมายความว่าดำซีจะต้องแบกรับความเสี่ยงนั้นไว้เพียงผู้เดียว แล้วทั้งที่ยังไม่รู้ผลด้วยซ้ำว่าจะออกมาเป็นอย่างไรทำไมถึงกล้าชวนให้เมืองอื่นอยู่ฟังด้วย เพราะหากอีกฝ่ายตอบมาว่าพร้อมทำสงครามแล้วละก็มันก็น่าจะเกิดเรื่องยุ่งยากขึ้นอีก เช่นการวางตัวของแต่ละเมืองต่อดำซีเพื่อรักษาภาพต่อโลหยา

สงครามคือเหรียญสองด้านไม่แพ้กันเพราะฉะนั้นไม่ใช่ว่า
 เฉียนฉินย่นข้างต้าซีแต่แรกแล้วจะย่นข้างต้าซีตลอดไป พวกเขาอาจ
 จะเปลี่ยนใจไปย่นข้างโลหยางแล้วเข้ายึดต้าซีก็ได้เพราะอย่างไรต้าซี
 ก็เป็นเมืองกันชนอยู่แล้ว ในเรื่องนี้เชื่อว่าตัวของเด็กหญิงคนนั้นก็ต้อง
 มองออก...

“มีคนไปแจ้งลู่ซุนหรือยัง” แม่ทัพหนุ่มถามต่ออีก

“มีแล้วขอรับ แจ้งเหมือนกับที่แจ้งท่านแม่ทัพไม่ผิดเพี้ยน
 แม้แต่คำเดียวขอรับ” ทหารคนนั้นยังคงรายงานต่อ

...แจ้งลู่ซุนด้วยยังหรือ?...

ยิ่งแจ้งลู่ซุนด้วยยิ่งแล้วใหญ่ เพราะลู่ซุนเป็นเมืองที่ติดกับโล
 หยางเช่นกัน เป็นไปได้สูงเลยว่าหากเกิดเรื่องที่ไม่พึงประสงค์ขึ้นแล้ว
 ลู่ซุนก็อาจจะเข้ากับฝั่งโลหยางเพื่อยึดต้าซีก็เป็นได้ แล้วในตอนนั้น
 โลหยางกับลู่ซุนก็จะเข้ามาเป็นดินแดนติดกับเฉียนฉิน

แต่คนอย่างเหนือหัวตัวแสบนั้นไม่มีทางที่จะเลือกชนให้
 ใครนั่งฟังผลด้วยอยู่แล้ว ถ้าหากว่าไม่มั่นใจว่าตัวเองจะชนะ
 แน่นอน...

“แสดงว่ามันใจสินะว่าโลหยางจะก้มหัวให้” เสียงนุ่มของ
 อีกคนดังขึ้น

ฉินซงหยวนที่เพิ่งจะเสร็จสิ้นการเจรจาเรื่องความสัมพันธ์
 ดินแดนกับเกอกงกงแห่งต้าซีไป เดินกลับเข้ามาในที่พักของชาว
 เฉียนฉินที่จัดเอาไว้ สีหน้าของเขาไม่แสดงอาการตกใจใด ๆ ทั้งสิ้น
 กับเรื่องที่เพิ่งจะได้ยิน หวางเจ้าปัญญาเพียงแต่ก้มศีรษะรับการ

ทำความเข้าใจจากเหล่าคนที่อยู่ในที่พักก่อนแล้วค่อยประทับนั่งลงด้วยท่าทางสงบ

“ทรงทราบสิ่งใดมาหรือพะย่ะค่ะ” แม่ทัพฮั่วหมวดคิ้ว

“ไม่มากไปกว่าท่านนักหรรอกท่านแม่ทัพ” หวางเจ้าปัญญาตรัส “ต้าซีเต็มไปด้วยบุคคลมากฝีมือ คิดว่าหน่วี่หวงตี้คงจะเลือกคนที่ทรงมั่นใจแล้วว่างานจะสำเร็จแน่ไปทำงานครั้งนี้”

ท่าทีของหวางเจ้าปัญญานั้นดูเย็นใจกว่าที่เป็นจริง ไม่ใช่ว่าเขาจะไม่กังวลเลยเรื่องผลตอบรับก็อย่างที่แม่ทัพฮั่วถามไปส่วนเรื่องของลู่ซุน เขาคิดว่าแม่ทัพฮั่วเองก็คงจะคิดได้เหมือนกันเรื่องดินแดนติดต่อกันของลู่ซุนกับโลหยาง แต่ก็เพราะเป็นหน่วี่หวงตี้คนนี้ เรื่องที่น่าห่วงเลยไม่ใช่เรื่องที่โลหยางจะรวมกับลู่ซุนมารบกับต้าซี

...น่าห่วงว่าต้าซี โลหยางและลู่ซุนจะรวมกันเป็นชั่วอำนาจใหญ่มากกว่า...

ลำพังแค่ต้าซีหรือลู่ซุนไม่น่ากลัว แม้แต่โลหยางที่เป็นเมืองที่แตกตัวเป็นเอกเทศก็ยังไม่่ากลัว แต่หากสามดินแดนนี้รวมกันแล้ว น่ากลัวแน่นอน และในตอนนี้จากความเป็นไปได้ที่เคยน้อยจนไม่น่าจะเกิดขึ้นได้เลย แต่ตอนนี้มันเริ่มมากจนเหมือนจะเป็นไปได้ในอีกไม่กี่วันด้วยซ้ำ ไม่ว่าอย่างไรลู่ซุนก็คงจะไม่ขัดข้องอยู่แล้ว ต่อให้ไม่เป็นเมืองขึ้นแต่ว่าก็ต้องร่วมมือแน่นอน เซวี่หลิงเจียไม่ขัดพระทัยหยางเยวี่ซืออยู่แล้ว

“ยอดฝีมือ...” แม่ทัพหนุ่มหมวดคิ้ว

ไม่ใช่เขาจะไม่รู้ว่ามิใคร่บ้างในต้าซีเพราะแผ่นดินนี้เป็นดั่งแหล่งรวมยอดฝีมือ ก็มีรายชื่อเป็นไปได้อีกมากอยู่ที่จะทำงานนี้สำเร็จ แต่การใช้คนนอกที่ไม่ใช่ทหารทำงานนั้น... ไม่ว่าอย่างไรมันก็เป็นเรื่องที่เสี่ยงเกินไป คนธรรมดาประชาชนโดยทั่วไปแล้วการที่จะเสียสละให้แผ่นดินนั้นเป็นไปได้น้อยมาก

...ประชาชนจะใช้ชีวิตเพื่อให้ตัวเองรอดก่อนอยู่แล้ว...

ไม่ว่าอย่างไรแม่ทัพหนุ่มก็ไม่สามารถนึกถึงประชาชนที่จะสละชีวิตตัวเองทำเรื่องเสี่ยงเพื่อบ้านเมืองได้เลย และการกระทำอย่างนั้นก็เป็นเรื่องที่เสี่ยงเกินกว่าจะรับได้ด้วย แม้ว่าหนวีหวงตี่จะได้ชื่อว่าเป็นที่รักของประชาชนแต่ในแบบนั้น

“ไซ่ ยอดฝีมือ” ฉินชงหยวนตอบ “ท่านแม่ทัพคงยังไม่รู้ว่าหนวีหวงตี่มียอดฝีมือที่ยอมทำงานให้แบบถวายหัวอยู่มากทีเดียว”

สิ้นคำพูดนั้นทั้งที่פקของชาวเฉียนฉินก็ตกอยู่ในความเงิบตันที เหล่าทหารแห่งต้าซีขอตัวออกจากที่פקชั่วคราวไปเมื่อหมดหน้าที่ของพวกเขาแล้ว ที่เหลือชาวเฉียนฉินจะคิดอย่างไรจะตัดสินใจอย่างไรก็เป็นเรื่องของชาวเฉียนฉิน

“หวางเย่ทรงต้องการให้กระหม่อมทำอะไรพะยะค่ะ” แม่ทัพฮั่วเอ๋ยถามขึ้นท่ามกลางความเงิบหลังจากที่คนของต้าซีออกไปหมดแล้ว

มาถึงตอนนี้คงทำอะไรไม่ได้มากไปกว่านี้แล้ว ต้าซีไม่ได้ให้เฉียนฉินเข้าร่วมในการบุกลุ่อย่างไรให้เพียงมารับรู้เท่านั้น และการรับรู้นั้นก็เท่ากับเป็นการย่ำชัยชนะของต้าซีเท่านั้นเสียด้วย มันช่าง

เป็นการแสดงออกถึงการตัดความสัมพันธ์ในแง่ความช่วยเหลือ
ระหว่างบ้านพี่เมืองน้องอย่างชัดเจนและรุนแรงเหลือเกิน

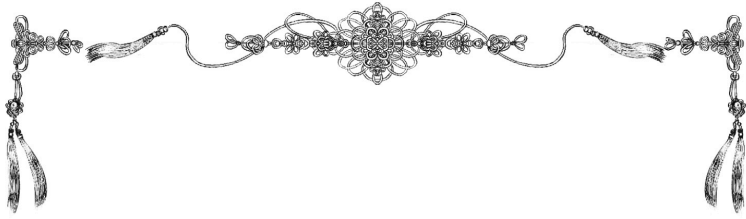
ชายที่อยู่กับสนา มารบมาตลอดชีวิตอย่างเขาก็คิดได้เพียงเท่า
นี้แล้วเขาก็ตูด้วยว่าในแง่การเมืองแล้วเบื้องหลังคงจะมีอะไรมากกว่า
นี้แน่ เพราะฉะนั้นการตัดสินใจในส่วนต่อจากนี้ก็ควรเป็นเรื่องของ
หลวงเจ้าปัญญาน่าจะเหมาะสมกว่า

“ก็อยู่รอฟังผลกับข้า แล้วค่อยกลับไปเขียนฉินเพื่อ
วางแผนตั้งรับการรวมแผ่นดินของฝั่งตะวันออก”

ตอนที่ ๖

สาส์นจากท้าวหงส์

“นี่มันอะไรกัน”

เสียงของผู้นำแผ่นดินโลหยางติดจะสั่นเล็กน้อย ในยามเช้าที่ควรจะสดใสสวยงามหลังจากได้ส่งสารท้าทายแสดงความเป็นชายผู้ยิ่งใหญ่ในแดนเหนือไปที่ต้าซีแล้ว ในวันนี้แน่นอนว่าเขา่อมคาดหวังที่จะได้ยินข่าวสารบางอย่างตอบกลับมาไม่ว่าจะดีหรือร้ายก็ตาม ไข่ตัวเขาก็คาดการณ์ถึงเรื่องร้ายไว้แล้วเช่นกัน แต่เรื่องที่เขากำลังเจอเนี่ยมันออกจะเกินที่คาดไปมากทีเดียว

หัวของราชทูตที่ดีที่สุดสองคนรวมถึงทหารองครักษ์ที่เก่งกาจที่ขนาดที่เขาเคยวางหน้าที่ไว้ให้เป็นองครักษ์ธิดาของเขา บัดนี้มาวางเรียงกันอยู่ที่ปลายเตียงของเขาอย่างเรียบร้อย ทุกหัวถูกตัดขาดออกจากคอกอย่างน่าอนาถตาเหลือกถนแสดงถึงความตกใจ

อย่างถึงขีดสุด แผลที่ถูกตัดเรียบแสดงถึงความเด็ดขาดของการตัดดาบเป็นยอดดี เหล่าผู้กล้าน่าจะตายโดยไม่ทันทูสึกเจ็บด้วยซ้ำ

ที่น่าสยอไปกว่าการตื่นเข้ามาเจอหัวใต้เตียงก็คือทุกหัวนั้นถูกยัดบางอย่างเข้าไปในปากเรียงกันไว้จากซ้ายไปขวาราวกับเป็นภาพต่อ เขาใช้เวลาทำใจนานอยู่พอตัวกว่าจะกล้าเอื้อมมือไปหยิบสิ่งที่อยู่ในปากออกมา อย่างน้อยศพพวกนี้ก็เป็นคนของเขา การทำอะไรอย่างไม่ให้เกียรติศพอย่างนั้นเขาย่อมไม่ยอมทำอยู่แล้ว และเขาก็ต้องทำใจอีกพักใหญ่ทีเดียวกว่าจะตัดสินใจคลี่สาส์นออกอ่านว่าในนั้นมีอะไรบ้าง

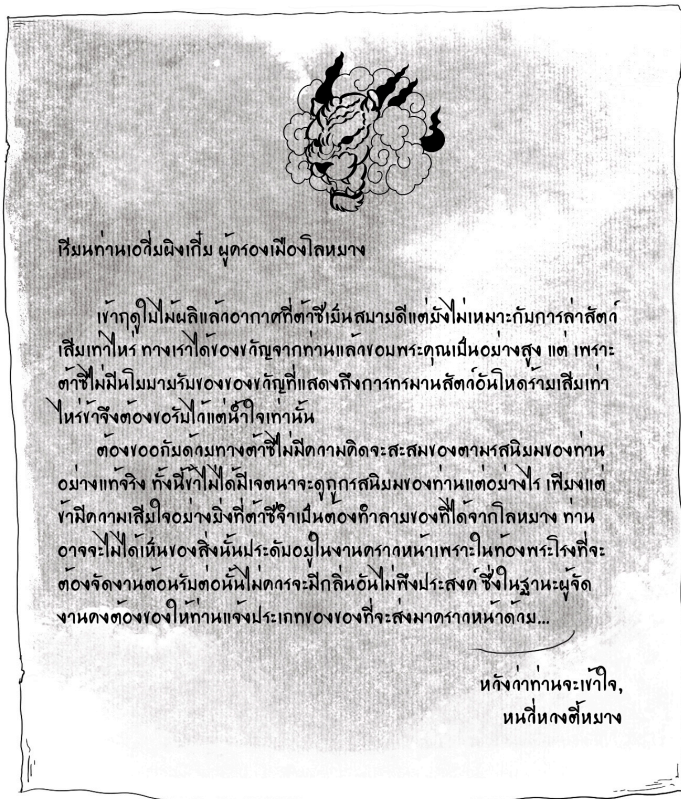
...ให้เทพเซียนเป็นพยานเถอะ! นี่ไม่ใช่สิ่งที่เขาคาดไว้สักนิด...

ไม่ว่าเขาจะไม่รู้ข่าวความโหดร้ายของเด็กหญิงคนนั้นเลย การลักพาตัวเด็กสังหารคนข่มขู่ประชาชนเรื่องพวกนั้นย่อมเข้าหูเขาอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นการที่เขาส่งคนไปนั้นเขาก็เตรียมใจไว้แล้วว่าอาจจะถูกทหารของต้าซีจัดการสังหารหรือไม่ก็อาจจะเกิดการประกาศศึกขึ้น หรือแม้กระทั่งเตรียมคนมาบุกที่โลหยางทันที

เขาเตรียมแผนรับมือไว้ถึงขั้นเตรียมพลซุ่มยิงเอาไว้ด้วยซ้ำ ต้าซีจะต้องยอมแพ้ต่อโลหยางไม่ว่าทางการข่มขู่หรือการบุกเข้ามาตายในโลหยางก็ตาม เขาคิดว่ามันถึงเวลาแล้วที่เมืองนั้นจะต้องยอมรับว่าสตรีไม่อาจจะทำให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองได้ ไม่ว่าอย่างไรต้าซีก็ต้องโดนโลหยางขยี้เกียรติอย่างไม่เหลือซาก...

...แต่นี้มัน...

เอวียผิงเกียแคะสาส์นฉบับแรกด้วยมืออันสิ้นเทา มันมี
คราบเลือดและรอยฉีกขาดเล็กน้อยที่คาดว่ามาจากหัวที่คาบอยู่นั่น
แหละ เขาแทบหายใจไม่ทั่วท้องเมื่อต้องเปิดมันออก ขยวียค่อนข้าง
ไม่อาจทำใจกับความโหดเหี้ยมเช่นนี้ว่าเป็นเรื่องปกติได้

เพียงแค่สาส์นฉบับแรกก็ทำเขาลมแทบจับแล้ว ถ้อยคำอัน
อยู่ในสาส์นนั้นแสดงความขอบคุณตามมารยาทของแผ่นดินพมมีได้

อย่างครบถ้วน แต่ไม่มีใครเขาส่งสาส์นขอบคุณกันมาในหัวของคน
หรืออีก อย่างน้อยคนปกติทั่วไปเขาก็ไม่ทำกัน

ความน่ากลัวและโหดเหี้ยมราวกับปีศาจกับหัวของราชทูต
นั้นช่างขัดกับคำขอบคุณที่ราวกับเห็นในน้ำใจของโลหยาอย่างสุด
ซึ่งรวมถึงถ้อยคำขอโทษที่ต้องทำลายของนั้น... ไม่ว่าอย่างไรสาส์นนี้
ก็ไม่ควรมาในสภาพนี้ไม่ใช่หรือ

ชายวัยกลางคนใช้เวลากับตัวเองอยู่ครู่ใหญ่กว่ามือของเขา
ทั้งสองข้างจะหายเย็น เขายังไม่ลืมความจริงอีกข้อที่หัวพวกนี้มาอยู่
ในห้องนอนของเขาในยามที่เขาหลับโดยที่ไม่มีใครรู้แม้แต่คนเดียว
แม้กระทั่งทหารยามที่เฝ้าอยู่ข้างหน้าเขาก็ไม่รู้เช่นกัน...

...หากจะเอาชีวิตก็ทำได้เช่นนั้นหรือ...

พินหน่าเนอฮิมถึงแก่ม ผู้ครองเมืองโลหนาง

เนื่องจากท่านไม่ได้มาทำงานเกลิงราชย์และไม่ผิดนวงท่านที่มีงมี
ชีวิตอยู่สามารถรับของต่อแทนจากตัวข้าได้ ข้าจึงต้องขอเสื้มาหากิน
การส่งของมาให้ท่านผ่านทางนี้ ต้องขออภัยอย่างสุดซึ้งที่ข้าไม่ได้มาด้อม
ตัวเองเนื่องจากมั่งติดราเง็กในการต้อนรับแขกเหนือจากเมืองอื่นอยู่
จนถึงกำหนดจะไม่ถือสาหากถาม ขอคุณอีกต้งสำหรับน้ำใจของท่านและ
โลหนาง

เวทพินหน่าเนอฮิมพรเล่ท่านและโลหนาง,
หนี่กนงฮิมมา

สาส์นฉบับที่สองยังคงเป็นถ้อยความตามมารยาท ที่มาพร้อมกับแท่นหมึกที่ทำจากหินสวยงามสีดำสนิทแกะสลักเป็นลายพยัคฆ์ลงลายด้วยสีทองสวยงามตามแบบศิลปะของต้าซี ของสูงค่าเช่นนี้ก็น่าจะเป็นของที่ให้กับทุกคนในงานด้วยแต่เขาคิดว่านางคงไม่ได้ให้กับคนในงานโดยการเอาวางไว้ในปากของราชทูตแน่ ปากของศพที่สองถูกปาดให้กว้างขึ้นเพื่อจะได้สามารถวางแท่นหมึกได้ และเมื่อเขาดึงออกมาแล้วคางของศพนั้นก็ร่วงลงทันทีอย่างน่าสยดสยอง

ชายวัยก่อนคนชว้างแท่นหมึกนั้นออกไปเต็มแรงหวังจะให้มันไปกระทบกับผนังแล้วแตกไปเสีย แต่ไม่รู้ว่าแขนเขาหมดแรงขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อใด เพราะแท่นหมึกนั้นกระเด็นไปแทบไม่พ่นหัวที่สามด้วยซ้ำ การกระเด็นไปโดนนั้นทำให้สาส์นจากหัวที่สามหล่นลงกลิ้งกับพื้นทันที หัวของชายที่ยังเบิกตาอยู่กลิ้งล้มลงไปอย่างน่าอนาถพร้อม ๆ กับใจของเขาที่แทบจะร่วงลงพื้นไปด้วย

เอาเข้าจริงเอวี่ผิงเกียไม่มีอารมณ์อยากจะทำอะไรต่อไปอีกแล้ว ความรู้สึกคลื่นเหียนเกินทนนั้นพุ่งเข้าโจมตีเขาอย่างรุนแรง

ภาพอันน่าสยดสยองตรงหน้าของเขานั้นไม่อาจจะทำให้เขาสามารถทำได้อีกต่อไป เอวี่ผิงเกียเดินโซซัดโซเซออกไปข้างนอกห้องเพื่อเรียกทหารยามและทหารองครักษ์คนสนิทที่เขาไว้ใจว่าเรื่องนี้จะไม่เลยเถิดไปถึงคนอื่นเข้ามาจัดการกับสิ่งที่อยู่ในห้องเขา

...ให้อ่านสาส์นนะยังพอไหวอยู่ แต่ให้จัดออกจากปากศพนั้นไม่ไหวหรอก ยิ่งสองคนที่เหลือเป็นอดีตทหารของธิดาเขาด้วย...

เจ้าเมืองโลหียงเดินโซซัดโซเซไปตามทางเพื่อไปหาสิ่งที่มีค่าที่สุดในชีวิตของเขา ห้องนอนของธิดาทั้งสามคนดูจะไกลไปนิดตาเมื่อเขาอยู่ในอาการที่แทบจะเป็นลมอยู่รอมร่อกับการเจอเรื่องนี้ตั้งแต่เช้า แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังพยายามตั้งใจเดินไปให้ถึงจุดหมายอยู่ดี ทั้งที่เขาไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าหากไปจนถึงที่นั่นแล้วได้พบกับศพของธิดาแล้วเขาจะอย่างไรดี...

“ท่านพ่อ!!!” เสียงใส ๆ ของธิดาเขานั้นเปรียบดังหยาดน้ำชลอมไฉยามไฉย

อย่างน้อยดวงใจของเขาก็ยังมีชีวิตอยู่ เสียงหัวเราะอย่างสดชื่นของเด็กหญิงทั้งสามทำให้ใจของเขาเบาลงอยู่มาก เวย์ผิงก็พยายามปรับสีหน้าของตัวเองให้เป็นปกติที่สุดในขณะที่เดินเข้าไปหาธิดาทั้งสามในห้อง เด็กน้อยทั้งสามวิ่งมาหาเขาก่อนจะย่อกายทำความเคารพอย่างน่ารักทีเดียว

เสียงหัวเราะคุ้ยกันอย่างสดใสของสาวน้อยกับสาวใช้นั้นทำให้เขาใจชื้นไม่น้อย อย่างน้อยจิตใจที่ใกล้จะสิ้นแรงของเขาที่ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังต่อสู้กับปิศาจแบบไหนอยู่ก็ชุ่มชื้นขึ้น เด็กน้อยทั้งสามคนหมุนตัวไปมาให้เขาดูชุดเครื่องแต่งกายแปลกตาด้วยความสนุกสนาน

“ท่านพ่อ ข้าชอบมากเลยเจ้าค่ะ” เด็กน้อยเอ่ยด้วยความดีใจในขณะที่วิ่งมาหาเขาดังที่ชอบทำ

“ข้าก็ชอบเจ้าค่ะ ท่านพ่อใจดีที่สุดเลย” เด็กน้อยอีกคนเอ่ยส่ำทับ

“ตอนแรกข้าคิดว่าท่านพ่อไม่ชอบให้พวกเราสวมชุดที่ไม่ใช่ชุดประจำชนเผ่าเสียอีก” ลูกสาวคนโตเอ่ยตาม “แต่ท่านพ่อให้ชุดนี้มา แสดงว่าในงานปักปันครั้งนี้ข้าใส่ชุดนี้ได้ใช่หรือไม่เจ้าคะ”

เสียงเจื้อยแจ้วของเด็กทั้งสามกับการกล่าวถึงสิ่งที่เขายังไม่ค่อยเข้าใจนักดังขึ้น เขาไม่เคยคิดให้พวกนางใส่ชุดอื่นหรือแม้กระทั่งแต่งตัวคล้ายกับพวกนางเร่เมืองทั้งหลาย เขาไม่คิดให้นางสวมชุดอื่นที่ไม่ใช่ชุดของชนเผ่าด้วยซ้ำ มีหรือที่เขาจะเป็นคนให้ชุดกับพวกนาง เอวี่ผิงเกี่ยมวดคิ้วด้วยความไม่เข้าใจก่อนจะเรียกธิดาคนโตมาถาม

“เจ้าว่าพ่อให้ชุดนี้กับเจ้าอย่างนั้นหรือ” ชายผู้ปกครองเมืองโลหยางถามขึ้น

“ใช่เจ้าคะ” เด็กหญิงตัวน้อยเอ่ยขึ้น “ข้าชอบมากเจ้าคะ คิดไม่ถึงเลยนะเจ้าคะ ข้าคิดว่าท่านพ่อจะให้ชุดเก่าของท่านแม่เสียอีก” เด็กหญิงหัวเราะคิกคักพลางเอ่ยชมชุดสวยเปราะ

ใบหน้าของผู้ครองเมืองโลหยางซีดลงกะทันหัน มือไม้ของเขาเย็นเฉียบด้วยความกลัว เรื่องน่ากลัวมันแทบจะวิ่งจากปลายเท้าเข้าสู่กระดูกสันหลังของเขาอยู่แล้ว เขารีบเรียกสาวใช้หน้าห้องมาเพื่อถามไถ่เอาความทันที แล้วก็เป็นอย่างที่เขากลัว เมื่อตื่นเข้ามาก็มีห่อผ้าสามห่อวางอยู่ในห้องแล้วเหล่าธิดาของเขาเลยคิดว่าเป็นเขาที่ให้ของนั้นแก่พวกนาง...

...นางงูพิช...

ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้เขาให้อภัยนางได้อีกต่อไป นางเด็กนั้น ชมู่เขาด้วยชีวิตของลูกสาวเขอย่างนั้นหรือ แม้ว่าจะเห็นธิดากำลังมีความสุขอยู่กับเสื้อผ้าเหล่านั้นแต่เขาก็สั่งให้สาวใช้ช่วยกันเปลี่ยนชุดให้ธิดาของเขาทันที ภาพของเด็ก ๆ ที่สวมชุดพระราชทานของ หนวีหรงดีปีศาจนั้นไม่อาจทำให้เขาเบาใจได้เลย นางปีศาจนั้นเข้าถึง ธิดาเขาด้วยอย่างนั้นหรือ...

ระหว่างที่เขากำลังนั่งอยู่เพื่อดูให้แน่ใจว่าธิดาของเขาจะปลอดภัยจากชุดพวกนั้น เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีอะไรเป็นพิษหรือมีเรื่อง ผิดพลาดที่อาจเป็นอันตรายกับธิดาเขาเกิดขึ้นอีก สายตาของเขาก็ พลันไปเห็นบางอย่างเข้า ลูกศรขนาดเล็กที่ปักอยู่ในจุดที่สูงเกินกว่า ที่สตรีจะเห็นถูกพันไว้ด้วยกระดาศที่คาดว่าจะป็นสารอีกฉบับ

เอวี่ผิงเกี่ยเก็บอาการหายใจไม่ทั่วท้องเอาไว้ก่อนจะลอบ หยิบศรนั้นออกมาโดยไม่ให้ใครในห้องสังเกตได้ เด็ก ๆ ที่ยังไม่เข้าใจ ว่าบิดาตัวเองโกรธอะไรแล้วทำไมพวกนางถึงไม่สามารถสวมชุดที่ พวกนางคิดว่าได้มาจากบิดาได้ต่างพากันตั้งแง่อนบิดาตัวเองกัน ใหญ่

สำหรับเอวี่ผิงเกี่ยแล้วเรื่องโดนธิดาโกรธยังเป็นเรื่องรองไป เลยเมื่อเทียบกับเรื่องนี้ เขาตัดบทธิดาของตัวเองก่อนจะรีบพาดตัวเอง กับสาสน์ลับนั้นออกมาเงียบ ๆ เมื่อเดินพ้นมุมห้องมาได้เล็กน้อยเขา ของเขาก็ไม่อาจจะรับความตึงเครียดนั้นได้อีกต่อไป หัวใจของคนที่เป็นทั้งพ่อทั้งเจ้าเมืองนั้นบัดนี้ไม่อาจจะทนได้ไหวอีกต่อไป

มือของเขาสั้นเทาในขณะที่ค่อย ๆ แกะสาสน์นั้นออกออก
ด้วยความเชื่องช้า เขาไม่อาจจะเดาได้เลยว่านางปิศาจนั้นเขียนอะไร
เอาไว้ ที่จริงเขาก็ไม่ได้อยากอ่านเสียเท่าไรด้วยซ้ำ

หิมทำนเอ๋อซึ่งฉิ่งก็เริ่ม ผู้ครองเมืองลิทมาง

หลังจากลิดาเวงทำนจะซ่อมชุดที่ข้าส่งให้ ข้าซึ่งเห็นชื่อห้องงานน้าทอลมดอกเหม
มมาก อีกทั้งยังมีศิลปะการปักลมหงตี่ซึ่งงดงามเหมาะที่ทำนจะพาธิดามาเยี่ยมก็มีม่ม
เป็นน้องมิ่ง ข้าไม่เห็นใจในหนวดตักของธิดาทั้งสามของทำนจึงส่งไปแหม่ไม่ได้ถามักต้อง
รออ้อมตักม ถ้านาคมีงัดไหนที่สมควรใส่ไม่พอดีง้อให้ทำนอ้อมทำนจึงที่จะส่งมันกลับมาอีกที่
ข้าซึ่งได้เตรียมช่างฝีมือเอาไว้แล้ว

ข้าหวังน้องมิ่งข้าจะได้เห็นเด็ก ๆ ในงานทมนะระนาคดินแดนต้งหน้าก็ตัวซีจิด
งั้น แลข้าหวังเป็นน้องมิ่งข้าลิดาเวงทำนจะสวมชุดที่ข้าเลือกให้มาในกันนั้น ที่ข้าหลง
ข้ามีเด็ก ๆ อยู่มากมายไม่ต้องห่วงข้าลิดาทำนจะเหงาเมื่อมาที่ทำนมาเสนาหาห้องดาม
สัมพันธ์ระนาคเมืองกับข้า หัดหมามันหน้าข้าได้ซึ่งได้ก็สารที่อ้อมที่สืบลึงงักว่าทำนจะ
ได้เห็นก่อนที่จะเห็นสาวฉิมนี้

ไม่รักนางสูงกาทงนง่าจะทมนกัน
หนวี่นางตีหมาง

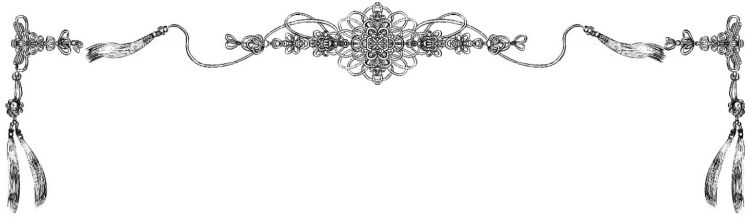
นางปิศาจ!!!

เขาไม่มีอะไรจะนิยามให้กับนางผู้หญิงคนนี้นอกจากคำว่า
 ปิศาจอีกแล้ว นางช่างเป็นคนที่โหดเหี้ยมเหลือเกิน นี่นางกำลังข่มขู่
 เขาด้วยชีวิตเขา เมืองของเขาและธิดาของเขาอย่างนั้นหรือ มือของ
 ชายผู้เห็นโลกมาก่อนชีวิตสั้นไหวจนยากจะควบคุม เขาไม่อาจจะคิด
 อะไรต่อไปได้อีกมาก หัวสมองของเขาถูกปกคลุมด้วยเมฆหมอกแห่ง
 ความกลัว

นางปิศาจคนนั้นเข้าถึงเขาและธิดาของเขาได้ในยามหลับ
 นางสามารถจะเอาชีวิตเขาและธิดาเขาตอนไหนก็ได้แต่นางกลับทำ
 เพียงทิ้งสารเหล่านี้เอาไว้เป็นการย้ำเตือนความโหดร้ายของนาง ไม่
 ว่าจะหันหัวคนส่งมาให้เขา วางของในห้องธิดาของเขายามหลับ นาง
 จงใจไว้ชีวิตพวกเขาทั้งที่หากจะเอาชีวิตไปก็ย่อมได้ นางทำอย่างนี้
 เพียงเพื่อกักขังพวกเขาไว้กับความกลัวและความหวาดระแวงที่น่า
 กลัวเสียยิ่งกว่าความตาย

สตรีเหี้ยมโหด! ความโหดร้ายของนางสะท้อนชัดในทุก
 การกระทำของนาง หากจะบอกว่ามันเป็นการหยอกล้อก็คงจะแรง
 ไปเสียหน่อย ผู้ครองเมืองโลหยางที่ตัดสินใจผลิตพลาตไม่อาจจะ
 หายใจได้ทั่วท้องอีกต่อไป เขามีสีหน้าเหม่อลอยคำขู่ของสตรีที่เขา
 เคยคิดว่านางเป็นแค่ลูกแมวที่อยากจะป้อนเลี้ยงคงวนเวียนอยู่ใน
 หัวของเขา

...แน่นอนว่าเขาจะต้องหาทางจัดการกับเรื่องนี้แน่ ๆ แต่
 คงต้องหลังจากมือของเขาหายสั้นเสียก่อน...

ตอนที่ ๓

กอสงครามตัววาฮา

“เชิญนั่งก่อน ช่างเป็นน้ำใจอันประเสริฐของท่านทั้งหลายที่ยังอยู่รอฟังการรายงานจากต้าซี”

น้ำเสียงของหนวีหวงตั้นนั้นยังคงกังวานทรงอำนาจดังเช่นทุกวันนี้ แม้ว่าเมื่อคืนจะได้บรรทมแค่เพียงชั่วยามเดียวเท่านั้นก็ตาม พระพักตร์ของสตรีที่ทรงงานหนักมาตลอดคืนโดยไม่ปรียากนั้นยังคงดูสดชื่นดีจนน่าแปลกใจ ผู้ที่มาช่วยต่อกรกับโลหยางจากทั้งสองแผ่นดินทำความเคารพองค์เหนือหัวแห่งต้าซีก่อนจะนั่งลงตามคำเชิญของสตรีผู้ทรงอำนาจ

“ฝ่าบาทท่านส่งคนไปที่โลหยางแล้วอย่างนั้นหรือพะย่ะค่ะ” แม้ทัพจากกลุ่มขุนสามชนก่อนด้วยน้ำเสียงเครียด

เขาเป็นแม่ทัพที่ทำงานให้กับกลุ่มขุนสามชนมาตั้งแต่เยาว์วัยรับใช้ทั้งกลุ่มและเข้ามาช่วยทั้งต้าซีและเฉียนฉินอยู่บ่อยครั้ง หากแต่ในช่วง

หลังตั้งแต่เสนาบดีหิงจิชาขึ้นครองนั้นเขาก็ถูกส่งออกไปรักษาดินแดนริมชายฝั่งเพื่อไม่ให้เป็นการประปรายต่อการปกครองภายในจึงทำให้เข้าค่อนข้างห่างหายไปจากหน้าความสัมพันธ์ของทั้งสามแผ่นดินไปมาก

ทั้งที่คิดว่าห่างหายจากความสัมพันธ์ระหว่างดินแดนไปไม่นานนักแต่ก็ดูเหมือนว่าทุกอย่างจะเปลี่ยนไปมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสัมพันธ์ของต้าซีกับเฉียนฉิน ไม่มีใครไม่รับรู้ถึงความตึงเครียดของทั้งสองแผ่นดินยามที่เผชิญหน้ากัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนนี้...

เขาที่เพิ่งจะได้กลับเข้ามามีบทบาทในหน้ากระดานนี้อีกครั้งในตอนท้องคืบไถ่จื่อได้กลับมาครองราชย์นั้นไม่อาจจะคาดการณ์สถานการณ์ได้ดีนัก แน่แน่นอนว่าเขารู้เรื่องของหนวีหวงตี้คนนี้เป็นอย่างดีเพราะเขาเป็นคนส่งเรื่องข่าวลือของ ‘หนวีหวงตี้ผู้โหดเหี้ยมและไม่ได้อยู่ใต้การปกครองของขุนนาง’ ไปให้กับไท่จื่อเอง จะว่าไปการกระทำของหนวีหวงตี้ก็ไม่แน่ว่าเกินการคาดการณ์ของเขานักหรอก

...แต่ไม่เกินคาดไม่ได้หมายความว่าไม่ส่งผลกระทบ...

“เรียบร้อยแล้วท่านแม่ทัพซ่งขออย่าได้กังวลไป” หนวีหวงตี้ตรัสด้วยน้ำเสียงและพระพักตร์ที่อ่อนโยนเหลือคาด

“และทุกคนก็กลับมาอย่างปลอดภัยแล้วเช่นกัน”

คำตอบนั้นไม่สร้างความแปลกใจให้กับหวางเจ้าปัญญาเท่าไร ขึ้นชื่อว่าเป็นคำสั่งของหนวีหวงตี้แห่งต้าซีแล้วย่อมไม่เกิด

ความผิดพลาดให้แผ่นดินอื่นได้ครหาต่อการตัดสินใจของนาง
แน่นอน เท่าที่เขาสังเกตมาหนวี่หวงตี้คนนี้ไม่ใช่คนที่จะส่งอะไรไป
พล่อย ๆ ยิ่งกำลังทำเรื่องทำหายแผ่นดินอื่นอย่างนี้ด้วยแล้วไม่มีทาง
ที่จะพลาดแน่ เป็นคนที่ทั้งหัวดีและเก่งกาจในเวลาเดียวกัน

“ช่างเป็นเรื่องน่ายินดี” หวางหนุ่มเอ่ยรับถ้อยคำนั้นราวกับ
ว่าเป็นเรื่องน่าดีใจจนก่นาทั้งที่มันไม่ใช่อย่างนั้นเลย

ทั้งเขาและลู่ซุนย่อมได้รับผลกระทบจากการกระทำครั้งนี้ ที่
จริงแค่นางทำเรื่องข้ามหน้าข้ามตา รวมถึงเพิกเฉยต่อมารยาทในการ
ศึกก็นับว่าใหญ่แล้ว นี่ยังไม่รวมถึงการทำเรื่องยากสำเร็จต่อหน้าอีก
สองแผ่นดินอีก

การกระทำอย่างนี้ก็เท่ากับเป็นการแสดงว่านางไม่ต้องการ
ที่จะพึ่งพากำลังของใครทั้งนั้น การที่ทั้งเฉียนฉินและลู่ซุนส่งคนมา
ช่วยนั้นที่จริงแล้วไม่ได้ช่วยอะไรเลยนอกจากมาเป็น ‘ส่วนเกิน’ เพื่อ
รับชมการจัดการอันสมบูรณ์แบบของต้าซีเท่านั้น

“ยังเพคะ หากเป็นเรื่องน่ายินดีก็ต้องเป็นเรื่องการยอมส่ง
สาส์นขอโทษของโลหยางเพคะ” การเอ่ยปากอย่างมั่นใจนั้นไม่มี
ติดขัดเลยสักนิด

ความมั่นใจของหนวี่หวงตี้ทำให้บรรยากาศในโถมวางแผน
ชั่วคราวดูเข้มข้นขึ้นทันตา ความมั่นใจในแผนและคนของตัวเองของ
หนวี่หวงตี้คือการเสริมภาพลักษณ์ความเข้มแข็งให้กับต้าซีได้ไม่
น้อย อีกทั้งภารกิจที่แทบจะเป็นไปไม่ได้ที่เหนือหัวเพิ่งจะตรัสออก

มาว่ามันสำเร็จแล้วนั่นก็ยิ่งทำให้คนที่ได้ยื่นต้องระวังตัวมากขึ้นอีกเท่าตัว

แผ่นดินที่ตั้งอยู่ตรงกลางของสองดินแดนแสดงตัวขึ้นเป็นเมืองที่เข้มแข็งขึ้น แทนที่จะพยายามโน้มตัวไปหาแผ่นดินใหญ่ฝั่งใดฝั่งหนึ่งนั่นเป็นเรื่องที่ออกจะไกลเกินจินตนาการของทั้งสองดินแดนพอสมควร ดินแดนกันชนบัดนี้สร้างตัวเองขึ้นเป็นกำแพงใหญ่ที่ยากจะโค่นเสียแล้ว...

“ฝ่าบาทคงจะมั่นพระทัยมากกว่าจะได้รับคำขอโทษนั้นจากโลหยาง” ฉินซงหยวนตรัสด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบท่ามกลางสถานการณ์ที่กดดันขึ้น

...ไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นอย่างไรเราก็ต้องนิ่งเอาไว้ก่อนเพื่อดูท่าทีของอีกฝ่าย...

ยิ่งนิ่งเท่าไรก็ยิ่งจะมองความคิดของอีกฝ่ายออกมาเท่านั้น ที่จริงเขาไม่คิดหรอกว่าหน่วหวงตี้ตัวแสบจะมองไว้เพียงแค่คำขอโทษเท่านั้น ลองนางกล้าที่จะดัดช่องน้อยแต่พอตัวส่งไปแค่คนของตัวเองแล้วจะต้องมีอะไรมากกว่านั้นแน่นอน

ตามมารยาทการศึกแล้วการที่มีกองกำลังจากเมืองอื่น ๆ อยู่ใกล้ถึงสองเมืองมาคอยสนับสนุนช่วยเหลือในการบุกเข้าพื้นที่ที่ตัวเองยังไม่รู้จักดินนั้น โดยปกติแล้วต้าซี้ก็ควรจะต้องให้เกียรติผู้มาช่วยด้วยการส่งกำลังของเมืองอื่นเข้าไปบุก (ลองกับดักก่อน) แล้วค่อยส่งคนของตัวเองไปทำการศึกที่หลัง หรือบางเมืองเข้ามาสนับสนุนที่มี

น้ำใจน้อยก็มักจะส่งคนของตัวเองเข้าไปก่อนเพื่อแสดงศักยภาพ
และน้ำใจของเมืองตัวเอง มันเป็นมารยาททั่วไปที่ไม่ว่าใคร ๆ ก็รู้กัน
...ดูเหมือนใคร ๆ ที่ว่านั่น จะต้องยกเว้นหนวี่หวงตี้เอาไว้สัก
คน...

ที่จริงจากการตัดสินใจที่แปลกประหลาดหลายครั้งของ
หยางเยว่ซือก็พอจะทำให้เขาพอจะเดาได้อยู่ว่านางคงจะมีความคิด
และความตั้งใจที่ผิดแผกจากคนอื่นไปอย่างเช่นทุกที แต่ถึงอย่างนั้น
ในตอนนี้อาจการกระทำของหนวี่หวงตี้แล้ว นอกจากการคิดคว่ำผล
ประโยชน์ในโลหยาเพียงเมืองเดียวและไม่ต้องการแบ่งขนมไหว้
พระจันทร์กับใครนั้นก็ดูจะเป็นความเป็นไปได้เดียวของการกระทำนี้
เสียแล้ว

“ความมั่นใจของข้าไม่สำคัญเท่าผลลัพธ์หรือความเย้ย
การตอบของหนวี่หวงตี้ที่นั่นแผ่วระคะนองนางพญานอกมาอย่างเต็มที่
มันไม่ใช่การพูดเพียงเล่น ๆ แน่เขาารู้อยู่แล้ว

แม่ทัพฮัวมอองการโต้ตอบนั้นด้วยความตั้งใจเขาคิด
ศึกษาทั้งชีวิตก็ยังไม่เคยเจออะไรอย่างนี้มาก่อน ยกทัพมาช่วยแล้ว
ถูกเมินเฉยต่อกองกำลังอย่างนั้นหรือ มันไม่ใช่เรื่องที่ควรเกิดขึ้น
และเขาก็ไม่รู้ด้วยว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไรและควรจะทำอย่างไร
เพราะไม่ว่าดูอย่างไรแล้วก็เป็นการเมืองทั้งนั้น เด็กหญิงใบหน้า
สะสวยละมุนละไมนั่งประทับอยู่ตำแหน่งกลางท่าทางคล้าย
นางพญานั้นทำให้เขาไม่คิดจะเงี่ยบอีกต่อไป

“ขออนุญาตทูลถาม” แม่ทัพหนุ่มเอ๋ยขึ้น

“ฝ่าบาทจะพอบอกได้หรือไม่ว่าฝ่าบาทส่งใครไป หรือว่านั่นเป็นความลับของต้าซี” แม่ทัพฮั่วเอ๋ยถามด้วยน้ำเสียงไม่มีใครใส่ใจ ผลลัพธ์นัก

หากว่าต้าซีมีคนที่จะเก่งกาจขนาดที่ทำเรื่องใหญ่อย่างการเข้าไปบุกโหลหยางได้โดยง่ายอย่างนั้น เขาเองก็อยากจะรู้เช่นกันว่าเป็นใครและทำได้อย่างไรเช่นกัน แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้คาดหวังในคำตอบนัก ลองนางกล้าที่จะส่งคนออกไปข้ามหน้าข้ามตาทั้งสองเมืองที่อุตสาหะเสนอน้ำใจให้นางแล้วละก็ การที่นางจะเมินเฉยต่อคำถามของเขานั้นก็เป็นไปได้มากทีเดียว

หนวี่หวงตั้งตัวน้อยหันมามองเขาด้วยสายตาอ่านยากหากแต่ไม่ได้มีแววก้าวร้าวหรือข่มขู่แต่อย่างใด พระเนตรคุ้มหรือลงเล็กน้อย ก่อนที่หนวี่หวงตัวน้อยจะพยักหน้ารับเบา ๆ

“ไม่ใช่ความลับ”

คำพูดนั้นทำเอาทุกคนที่นั่งอยู่และคาดว่าหนวี่หวงตั้งจะปฏิเสธที่จะตอบนั้นต่างพากันประหลาดใจไปตาม ๆ กัน ท่าทางของหนวี่หวงตั้งดูสบายไม่ได้เกรี้ยวกราดอย่างที่ควรเป็น แต่หยางเยว่ซือก็ไม่ได้ปล่อยให้ทุกคนประหลาดใจกับท่าทางของนางนานนักเพราะพระองค์ก็ตรัสต่อทันที

“แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่ใครก็ตามจำเป็นต้องทราบเช่นกัน”

คำตอบนั้นไม่มีแววการหยอกเย้าใด ๆ พระพักตร์ขององค์เหนือหัวไม่มีแม้แต่การล้อเล่น หากแต่เต็มไปด้วยสายพระเนตรที่แสดงออกชัดว่าเรื่องที่เพิ่งพูดไปนั้นไม่ใช่เรื่องที่พระองค์จะให้ตะ

ถ้อยคำและท่าทีสบาย ๆ ที่ถูกตัดด้วยความจริงจังของหนี่หวงตั้งนั้น เปลี่ยนบรรยากาศในใจได้ทันทีเช่นกัน แม่ทัพฮั่วหรือตาลงเล็กน้อย ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยเจอคนที่ทำอะไรอย่างนี้ได้แต่เขาแค่คิดไม่ถึงว่าจะได้เจอมันที่ตอนนี้เท่านั้น

...เด็กนี้...

แต่ถึงอย่างนั้นด้วยวุฒิภาวะที่ถูกฝึกมาอย่างดีก็ไม่ทำให้ ฮั่วเพยเทียนโพล่งหรือพูดจารุนแรงที่จะทำให้เกิดผลเสียออกไป เขา ช่มทั้งความร้อใจและความหงุดหงิดรวมถึงอารมณ์กระอักกระอ่วน เอาไว้อย่างแนบเนียนก่อนจะตอบในสิ่งที่เขาคิดว่าควรจะต้องบอก ไป

“ดูท่าว่ากระหม่อมจะทำให้ฝ่าบาทไม่พอพระทัยเข้าแล้ว ขอฝ่าบาทอย่างทรงถือสา” แม่ทัพหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงที่เข้มไม่แพ้ กัน

“กระหม่อมเป็นเพียงผู้ที่สนใจในผู้กล้าที่เก่งกาจเท่านั้น...”

คำเอ่ยนั้นไม่จริงเลยแม้แต่น้อย ท่าทางของฮั่วเพยเทียนนั้น ไม่ใช่แค่คนที่สนใจเรื่องคนเก่งหรือเขาแค่อยากจะลองเชิงเธอ มากกว่า มันคงจะเป็นการหักหน้าแม่ทัพอย่างเขามากที่เธอทำงาน ข้ามหน้าข้ามตาเขาไป เพราะอย่างนั้นเขาเลยลองสู้ถามดูเพื่อ สังเกตปฏิกิริยาของเธอก็จะเป็นอย่างไรมากกว่า แต่เธอไม่ถือสา หรือ มันก็เป็นเธอนั่นแหละที่เลือกไปลูบคมของเหล่าแม่ทัพก่อน...

เธอที่มองแต่ผลลัพธ์นั้นไม่ค่อยจะสนเรื่องลำดับขั้นหรือ พิธีการทางการศึกพวกนี้เสียเท่าไร เธอเป็นว่าไม่เสียมารยาทมาก

จนถึงชั้นหยามเกียรติบรรพบุรุษก็พอแล้ว อะไรก็ได้ที่ทำให้ผลลัพธ์ออกมาดีเธอไม่ถือสาอะไรกับกระบวนการหรือส่วนเรื่องอื่นนั้นเธอมองว่าเป็นเรื่องหุยมหุยม ใครที่ใส่ใจกับเรื่องหุยมหุยมพวกนี้เธอจะถือว่าเป็นคนที่รู้จักเกินควรเท่านั้น

“ข้าต่างหากที่ต้องขอร้องที่ทำให้ท่านแม่ทัพไม่พอใจ”
 วาจาของฝ่าบาทนั้นปากปราศรัยน้ำใจเชือดคอ

บรรยากาศการชนกันของเด็กน้อยกับแม่ทัพผู้ร่ำศึกนั้นทำให้ภายในโหมเล็ก ๆ ชั่วครวณนั้นหายใจยากขึ้นฉับดตา ฉินซงหยวนมองสถานการณ์นั้นออกเป็นอย่างดี เขารู้ว่าฮัวเฟยเทียนไม่ได้มองในแง่ของการเมืองแต่อย่างไร แม่ทัพฮัวเป็นคนซื่อโดยแท้จริงเขามักจะทำอะไรตรงไปตรงมาเสมอ การที่เขาเอ่ยไปอย่างนั้นก็เพราะสิ่งที่หนวีหวงตีตรงทำนั้นมันขัดกับมารยาทพื้นฐานการรบทั่วไปก็เท่านั้น แต่หนวีหวงตีคงคิดเรื่องการเมืองเต็ม ๆ

การตอบของนางนั้นแสดงออกชัดเจนว่านางไม่ใคร่จะเป็นมิตรกับใคร ยิ่งมันเกิดขึ้นหลังจากการที่นางปฏิเสธที่จะรับความช่วยเหลือจากดินแดนอื่นแล้วด้วยยิ่งเป็นเครื่องยืนยันชัดเลยว่านางไม่ต้องการจะเป็นมิตรกับใครในการเข้ายึดโลหยางในครั้งนี้ ซึ่งก็ต้องนับว่าไม่ทำให้เขาแปลกใจเสียเท่าไรกับการที่นางทำอย่างนี้ต้องนับว่าเป็นเรื่องปกติด้วยซ้ำกับสตรีที่ปฏิเสธเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างดินแดนมาตลอด...

...แต่จะ让他ไปปล่อยให้เรื่องมันเป็นไปอย่างนั้นก็ได้...

ฉินชงหยวนยกยืมร้ายกาจขึ้นทันที ถ้าหากนางต้องการที่จะแยกตัวเขาก็จะไม่ปล่อยนางไป ไม่มีทางที่เฉียนฉินจะยอมให้ต้าซือได้สิทธิ์ในโลหยาংไปโดยง่ายอยู่แล้ว ทั้งเฉียนฉินและลู่ซุนจะต้องมีส่วนเกี่ยวในงานครั้งนี้อย่างแน่นอนไม่ว่าต้าซือจะพอใจหรือไม่ก็ตาม

“เหนือหัวช่างเป็นคนมีน้ำพระทัยใจกว้างขวางยิ่งนัก” ฉินชงหยวนเอ่ยขึ้นเพื่อตัดบรรยากาศนั้นทิ้งไป “เพราะว่าห่วงเรื่องที่ทหารของเฉียนฉินและลู่ซุนจะลำบากเลยทรงดำริให้คนของต้าซือไปปฏิบัติการนั้นก่อนสินะ”

“ช่างเป็นเหนือหัวที่มีน้ำพระทัยกับต่างเมืองยิ่งนัก”

...ดี ทำได้ดีทีเดียวชงหยวน...

พอเริ่มทำใจได้ว่าเธอไม่ใช่คนน้อยคนเดิมก็เริ่มออกฤทธิ์ทันทีสินะ ใช้เพียงแค่คำพูดเท่านั้นที่พลิกจากการตัดเชื้อไขของเธอต่อสองแผ่นดินให้กลายเป็นมิตรภาพระหว่างแผ่นดินได้ ทุกคนย่อมรู้จักอยู่แก่ใจว่าเธอทำลงไปนั้นไม่ได้ต้องการเป็นมิตรกับใคร แต่การที่เธอพูดออกมาว่าเธอทำไปเพื่อเป็นมิตรนั้นก็เท่ากันว่าเป็นการตัดหนทางการเดินเดี่ยวของเธอได้เป็นอย่างดี

เขาคงคิดว่าเธอจะเข้าไปเอาผลประโยชน์ในโลหยาংเพียงเมืองเดียว หรือไม่ก็คิดอะไรโบราณ ๆ อย่างเช่นว่า ต้าซือได้ดินแดนโลหยาংไปเพียงเมืองเดียวโดยที่เฉียนฉินจะเสียดุลอำนาจไป เพราะฉะนั้นการปล่อยให้ต้าซือลุยเต๋ยวั้นยอมทำให้เฉียนฉินลำบากแน่นอน แต่เมืองที่น่าจะกังวลกว่าก็ยังมีอยู่...

ลู่ซุนจะตกเป็นเมืองที่โดนล้อมตันที่ถ้าหากว่าเธอสามารถยึดโลหยางได้ เพราะฉะนั้นแม่ทัพซ่งที่นั่งเครียดอยู่นั้นจึงไม่ใช่ภาพที่เกินคาดเลยแม้แต่น้อย แม่ทัพซ่งขมวดคิ้วจนหน้ายับย่น เขารู้ภูมิศาสตร์ดินแดนดีหากว่าโลหยางเข้ากับต้าซีแล้วต่อไปเหนือหัวน้อยผู้ที่ย่อมโหดจะต้องเข้าบุกลู่ซุนแน่นอน แต่เขาก็รู้เรื่องนั้นอยู่เหมือนกันเรื่องที่ทำให้เขาพอจะเชื่อได้ว่าหนี่หวงตี้อาจจะไม่ทำร้ายลู่ซุน

...เรื่องที่เหนือหัวไม่ยอมรับตราประทับกิลเลนแห่งลู่ซุนในครั้งนั้น...

“ท่านแม่ทัพซ่ง ท่านก็คิดเช่นนั้นเหมือนกันใช่หรือไม่” ฉินชงหยวนที่เห็นว่าแม่ทัพซ่งนั่งหน้าเครียดอยู่เลือกที่จะโยนเผือกרוןไปทางนั้นทันที

...หาพวก...

ไม่มีคำอธิบายใดที่จะอธิบายการกระทำของฉินชงหยวนได้ดีไปกว่านี้ เขากำลังดึงลู่ซุนเข้ามาเพื่อช่วยคานอำนาจเธอ แต่รูปแบบนั้นมันช่างเป็นความคิดที่เด็กเหลือเกิน มิสเฉินไม่ใช่ไม่รู้เล่ห์กลพวกนี้เพียงแค่เธอไม่คิดว่าจะมีคนใช้จริงในยุคนี้ต่างหาก การรวมกลุ่มเพื่อหาพวก ยกทางอีกเมืองเพื่อให้อีกเมืองเสียเปรียบ ศัตรูของศัตรูเท่ากับมิตรอะไรอย่างนี้มันช่างเป็นความคิดที่เก่ามาก!!

...อ้อ ลืมไปเราอยู่ยุคเก่า...

มิสเฉินที่รับรู้ได้อีกครั้งว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่นั้นหยุดความคิดของตัวเองทันอีกครั้ง เธออยู่ในยุคก่อนที่จะนำดินปืนมา

เป็นอาวุธเสียอีกนี่นา มันก็ต้องเก่าอยู่แล้วนี่... พระโอรสของหนวี
หวงดีตัวน้อยกระตุกขึ้นเพียงจูบเดียวเท่านั้นหากแต่รอยยิ้มร้ายนั้น
ไม่อาจจะรอดสายตาของหวางเจ้าปัญญาไปได้

“ข้า...” แม่ทัพซ่งหลุบตาลง ในเวลาอย่างนี้ทหารจากเมือง
ที่การปกครองภายในยังไม่ดีอย่างเขาจะพูดอะไรได้อีกเล่า...

“กระหม่อมเหล่าทหารและชาวลู่ซุนไม่มีวันลืมพระคุณของ
หนวีหวงดีต่อลู่ซุนตั้งแต่ก่อนหน้านี้อยู่แล้วพะย่ะค่ะ” การเลียงคำ
ตอบของแม่ทัพซ่งนั้นก็จัดว่ายังมีปัญญาอยู่มากน้อย

น่าสงสารแม่ทัพวัยกลางคนที่ต้องมานั่งอยู่ตรงนี้เหลือเกิน
แต่ก็ดีกว่าให้โจรเข้ามาเองนั่นแหละ เพราะหากเป็นเซวี่ยหลิงเจียแล้ว
ก็ยอมไม่ฟันที่จะอวยเธอจนไม่ลืมหูลืมตาแน่นอน เพราะเป็นแม่ทัพ
ซ่งที่พอจะมีประสบการณ์ในชีวิตมากหน่อยก็เลยทำให้มอง
สถานการณ์นี้ได้ดีกว่า

ไม่ว่าอย่างไรลู่ซุนที่ยังไม่มั่นคงนักก็ไม่ควรจะปฏิเสธน้ำใจ
จากใครไม่ว่าจะเป็นเฉียนฉินหรือต้าซีกก็ตาม ในวันนี้เพียงแค่เอาตัว
ให้รอดในสงครามลมปากตรงนี้ให้ไม่เป็นศัตรูกับใครก็พอแล้ว

“พระคุณสินะ คนที่มีความมกตัญญูมักจะเจริญ” หวางเย่
หนุ่มเอยรับด้วยสีพระพักตร์นิกสนุก

“แล้วท่านคิดว่าพระคุณของหนวีหวงดีนั้นมากพอที่ลู่ซุนจะ
เข้ากับต้าซีกหรือไม่”

...เปิดอย่างนี้ก็สนุกสิหวางเย่...

ตอนที่ ๘

หากจะไปได้เร็วก็น่าหยุดมาเพื่อค่าสุนัขที่วิ่งตักหน้า

“พระคุณสินะ คนที่มีความกตัญญูมักจะเจริญ”

เสียงทุ้มนุ่มของหวางเย่แห่งเฉียนฉินดูนุ่มนวลหากแต่สี่พระพักตร์นั้นไม่ได้แสดงถึงความชื่นชมจริงตามนั้นเลยแม้แต่น้อย สายพระเนตรของเขาฉายแววความท้าทายอย่างชัดเจน และไม่ได้ท้าทายทางลู่ซุนที่กำลังสนทนอยู่เสียด้วยสิ มิสจินคิดว่าตัวเองคาดเดาไม่ผิดหรอก ชายคนนี้ก็กำลังพยายามชักใบให้เรือเสียอยู่... ไม่สิ ต้องบอกว่าพยายามจะเบี่ยงทางหางเสือเรือมากกว่า

“แล้วท่านคิดว่าพระคุณของหนวี่หวางดีนั้นมากพอที่ลู่ซุนจะเข้ากับตัวหรือไม่”

คำถามชวนหาเรื่องไม่ต่างจากตัวตนของเจ้าตัวแต่อย่างไร เฉียนฉินกำลังหยั่งเสียงของลู่ซุนด้วยการถามตอนนี้แต่มันไม่ใช่การหยั่งเสียงที่หวังคำตอบเสียเท่าไร หากลองให้น้ำหนักแล้วจะพบว่า

มันเป็นการหยั่งเสียงเพียงแค่สามส่วน แต่อีกเจ็ดส่วนที่เหลือเป็นการ
ข่มขู่เสียมากกว่า

...ใครจะไปตอบได้กันเล่า...

มือของแม่ทัพซ่งเย็นเยียบไปหมด เขาไม่รู้จริง ๆ ว่าใน
สถานการณ์นี้คนอย่างเขาจะทำอะไรได้อีก เขาเป็นเพียงนักรบคน
หนึ่งของลู่ซุนเท่านั้น เพราะอย่างนั้นมันไม่ใช่สิ่งที่เขาจะให้คำ
ตอบแทนแผ่นดินลู่ซุนได้อยู่แล้ว แน่نونว่าพระคุณของหนวี่หวงตี้ที่
นั่งอยู่นั้นก็มากจนไม่รู้จะตอบแทนอย่างไรหมด ยิ่งพระองค์ไม่เรียก
ร้องอะไรจากการช่วยเหลือครั้งก่อนก็ยิ่งทำให้บุญคุณของพระองค์
ยากที่จะทดแทนเข้าไปใหญ่ เพราะอย่างนั้นหากเขาตอบอะไรที่หัก
หน้าพระองค์ไปตอนนี้ย่อมไม่ดีแน่

...ส่วนอีกฝ่าย...

เฉียนฉินถือเป็นดินแดนใหญ่ที่ไม่่ว่าใครก็ไม่อยากจะมี
ปัญหาด้วย กำลังทหารเยอะ เมืองที่เป็นมิตรด้วยก็มากไม่ว่าใคร
ก็ตามที่หาเรื่องเฉียนฉินก็ไม่ต่างจากหาความล่มสลายให้กับแผ่นดิน
ตัวเองเท่านั้น เพราะฉะนั้นหากสองเมืองตั้งตัวเป็นปรปักษ์กันแล้วใน
ฐานะลู่ซุนก็ควรจะกันตัวเองออกมาจากปัญหานี้มากกว่ากระโจน
เข้าไปในนั้นไม่ใช่หรือ

จริงอยู่ที่ต้าซีเป็นกันชนระหว่างลู่ซุนกับเฉียนฉินการเลือก
อยู่ข้างต้าซีเลยก็ไม่แปลกอะไร แต่ถ้าทำอย่างนั้นแล้วต้าซีเลือกที่จะ
ไม่ประกาศสงครามกับเฉียนฉินเล่า คนที่รับเคราะห์นี้ก็ต้องเป็นลู่

ซุนไม่ใช่หรือไร ในตอนนี้ต้าซีเองก็เพิ่งจะแสดงศักยภาพที่เหนือกว่า
ทุกฝ่ายในการจัดการโลหยางไปแล้วด้วย

หากว่าต้าซีได้โลหยางแล้วเขาจะอย่างไรดีเล่า ลู่ซุนที่ตก
อยู่ในวงล้อมของต้าซีกับโลหยางหากไม่ยอมเป็นเมืองขึ้นก็ต้องหา
พรรคพวกไม่ใช่หรือ แล้วจะมีพรรคพวกแบบไหนที่ดีไปกว่าเฉียนฉิน
อีก...

ใบหน้าของแม่ทัพใหญ่แห่งลู่ซุนนั้นเต็มไปด้วยความ
ตึงเครียด ที่จริงเธอก็สงสัยเธออยู่หรอกที่ต้องมาเจอเรื่องแบบนี้เข้า
ทั้งที่เขามาที่นี่ก็เพื่อช่วยการศึกษาของต้าซีเท่านั้น (แม้จะไม่ได้ช่วย
อะไรเลยก็ตาม) แต่ก็อย่างนี้แหละกรรมของคนที่ไม่เห็นด้านที่
สามของเหรียญ...

...เพราะที่จริงแล้วมันมีคำตอบอีกมากที่จะตอบได้โดยไม่
ต้องอิงไปฝั่งต้าซีหรือเฉียนฉิน...

คำตอบนั้นเป็นไปได้หลากหลายตั้งแต่ตั้งตนเป็นใหญ่เองไป
จนถึงยอมปิดเมือง แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช่ว่าเรื่องอะไรที่ทหารหาญอย่าง
แม่ทัพซ่งจะต้องมาตอบอยู่ดี มันเป็นเรื่องที่เกินขอบเขตหน้าที่ของ
เขาเพราะฉะนั้นการตอบคำถามไม่ได้สำหรับเธอแล้วไม่ใช่ความผิด
ของแม่ทัพซ่งแต่เป็นความผิดของคนตั้งคำถามอย่างฉินซงหยวนต่าง
หาก

“ท่านแม่ทัพซ่ง”

เสียงหวานกังวานตรัสขึ้น ที่จริงเธอก็ไม่อยากจะช่วยเขา หรือก็ไม่มีความจำเป็นอะไรที่เธอจะต้องช่วยเขาอยู่แล้ว แต่เพราะว่าเธอหมั่นใส่ใจจนขยวนเสียยิ่งกว่าใครเพราะอย่างนั้น...

“ท่านไม่จำเป็นต้องคิดหรือตอบเรื่องที่เกินกรอบอำนาจของท่านหรอกนะ”

เพียงเท่านั้นน้ำตาของชายวัยกลางคนอย่างแม่ทัพซ่งแทบจะรินไหลออกมาด้วยความโล่งใจเลยทีเดียว ดวงพักตร์ของเหนือหัวหยางเยว่ซือแม้จะไม่ได้ฉายแววจิตต่อเขาแต่อย่างไร แต่อย่างน้อยการตรัสอย่างนี้ก็ทำให้ใจของเขาเบาขึ้นเยอะ เขาก็มหัวขอบคุณพระนางอย่างสุดซึ้งอีกครั้งด้วยความซึ่งใจ

“อะไรกัน ข้าแค่ถามความเห็นจากท่านแม่ทัพเท่านั้น ไม่จำเป็นว่าคำตอบของท่านแม่ทัพจะต้องเป็นคำตอบเดียวกับลู่ซุนเสียหน่อย”

เธอเกือบจะปล่อยผ่านเรื่องนี้ไปแล้ว แต่เขาช่างเป็นคนที่ยืวนกวนประสาทลึนดี หนวี่หวงตี้หรือพระเนตรลงด้วยความหมั่นใส่ใจอย่างไม่มีปิดบัง หลังจากที่ดีใจได้ว่าเธอไม่ใช่ฮ่องน้อยคนเดิมก็เลยเปิดตัวเป็นตัวของตัวเองเต็มสูบสินะ ลองวิญญานหนวี่หวงตี้ยังอยู่คงได้ร้องไห้ น้ำตาเป็นสายเลือดแน่

แต่ก็ดีแล้วเธอไม่คิดจะอ่อนโยนหรือเสียเวลาปลอบโยนใครต่อไปอยู่แล้ว ก็นับว่าไม่เสียแรงที่เธออุตส่าห์ทำตัวตัดเชื้อขาดใจอย่างรุนแรงไปตั้งหลายครั้ง อย่างน้อยก็คุ้มค่าเปลืองเวลาไม่น้อยกับการได้รู้ตัวจริงของคนที่กำลังทำหยาบอำนาจเธออยู่

“ถามคำถามการปกครองกับทหารก็ไม่ต่างอะไรกับการถาม
หาสุรารสเยี่ยมจากร้านขายผ้า...”

น้ำเสียงนิ่งหาคแต่เชือดเฉือนไม่ต่างอะไรกับสีหน้าเยาะเย้ย
อย่างไม่ปิดบังของหนวี่หวงตี้ คำตอบนั้นทำให้เกอกงกงและตั้งกงกง
ที่ยืนอยู่เบื้องหลังถึงกับขนลุกไปตาม ๆ กันทันที ทำอย่างนี้ก็ไม่ต่าง
อะไรกับการลากป่าเย⁴มาประจานว่ากำลังทำเรื่องไร้สาระไม่ใช่หรือ
ทั้งสองกงกงหันหน้ามองกันด้วยความหนักใจ

ในเวลาปกติแล้วหนวี่หวงตี้ไม่ใช่คนที่จะอารมณ์ร้อนกับคำ
พูดของคนอย่างนี้เสียเท่าไร พวกเขารู้ดีในฐานะคนที่ติดตามฝ่า
บาทอย่างใกล้ชิดมาตั้งแต่ยังเป็นกงจู พระองค์ไม่ใช่คนที่จะเอาเรื่อง
กับคนพวกนี้เสียด้วยซ้ำ แต่ดูเหมือนว่าจะจะเป็นทุกครั้งที่หวางแปดพูด
ก็ดูจะไม่ถูกพระโสดาหนวี่หวงตี้ไปหมด พวกเขาก็ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น
ระหว่างสองคนนี้ แต่รังสีเชือดเฉือนกันอย่างนี้ย่อมไม่ใช่สัญญาณที่ดี
แน่ สองกงกงหันหน้ามองกันด้วยความกังวล

...ในเวลาอย่างนี้ท่านราชเลขาที่ดันไม่อยู่เสียด้วยสิ...

เพราะราชเลขาเถียนติดเรื่องการไปเตรียมหาทั้งข้อมูลของ
เมืองโลหยางจากไปทรงซานอีกทั้งงานเรื่องการจัดเตรียมฎีกาและ
สารสรุปอีก เพราะฉะนั้นเลยเป็นเขาทั้งสองคนที่ติดตามฝ่าบาทมา
ในการแจ้งผลลัพธ์วันนี้ แต่ในสถานการณ์อย่างนี้กงกงทั้งสองแทบ
จะภาวนาพร้อม ๆ กันให้เถียนเจิ้งชื่อโผล่มาลงตรงตอนนี้เดี๋ยวนี้
เลย

---

⁴ ปาเย (ภาษาจีน) องค์กรขายแปด

“วาทะของฝ่าบาทช่างคมคายนัก” ฉินซงหยวนกัดฟันตอบ
นางช่างไม่น่ารักเอาเสียเลย ใบหน้างดงามนั้นเซิดขึ้นอย่าง
ทำทนายเขาอย่างชัดเจน ไม่มีตรงไหนเลยที่จะแสดงออกถึงความ
นอบน้อมรวมถึงคำพูดของนางที่ว่ากระทบเขาด้วยแล้ว ไม่ใช่ว่าเขา
ไม่เคยเจอสตรีมีปัญญามาก่อนแต่ทุกคนที่เขาเจอนั้นย่อมมีมารยาท
ในการเจรจาอยู่แล้ว ไม่ใช่หักหน้าคนอื่นไปทั่วอย่างนี้...

“ไม่อย่างชื่นชมก็ไม่จำเป็นต้องฝืนหรือพะคะ” มิสลิน
กระตุกยิ้มเหี้ยม “ข้าไม่ใช่คนที่จะเคืองโกรธเพียงเพราะไม่ได้ยิน
ลมปากหวานหรือ”

พระหัตถ์เรียวยาวหยิบจอกชาตรงหน้าขึ้นมาจิบด้วยสีพระ
พักตร์ทำทนายอย่างชัดเจน ฮัวเพยเทียนมองไปที่สตรีที่เป็นเจ้าแผ่นดิน
ด้วยสายตาอยากจะหยั่ง นางไม่ใช่คนที่ใจเย็นกับคนอื่นเช่นภาพ
ลักษณ์ที่แสดงออกนัก เห็นได้ชัดจากการตัดวาทะขององค์ชายแปด
ทันทิของพระองค์ อีกทั้งท่าทางที่แสดงออกในการตอบโต้กับฉินซง
หยวนอย่างชัดเจนนั้นก็ยังแสดงออกถึงความเป็นเด็กในตัวเองที่ยังมี
มากอยู่

...โตพอจะจัดการปัญหา แต่ก็ยังเด็กเกินไปสำหรับแผ่นดิน
อยู่...

ไม่ใช่ว่าเขาดีพร้อมหรือ แต่อย่างน้อยในฐานะของคน
ที่เห็นโลกมามากกว่านั้นเขาย่อมดูออกว่าคนอย่างหนวี่หวงตั้นนั้นหาก
จะไม่ดันไปตามการยั่วอารมณ์ของฉินซงหยวนก็ทำได้ แน่แน่นอนว่าฉิน
ซงหยวนเองก็เช่นกัน

ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรกันมาก่อนจึงทำให้ทางเจ้าปัญญาที่ดูจะมีสติและความเยือกเย็นเสมอบัดนี้เสียความเยือกเย็นไปหมดเช่นกัน

เขาอาจจะมองออกว่าหน่วหวงตีมีสติพอที่จะอ่านออกว่าฉินชงหยวนจงใจยั่วโมโหด้วย แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังเลือกที่จะกระโดดลงไปพัดกับฉินชงหยวนอยู่ดี อย่างนี้เขาไม่อาจมองเป็นอื่นได้เลย นอกจากความอคติที่ทรงมีต่อหวางแปดแห่งเฉียนฉินล้วน

...ไปมีเรื่องอะไรกันมา...

อย่างไรก็ตามในตอนนี้อย่อมไม่ควรที่จะเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นอย่างน้อยก็ไม่ควรจะต้องมาบาดหมางกันตอนนี้ เฉียนฉินเองก็ยังอยู่ในภาวะที่ไม่ได้เสถียรนักด้าซีและลู่ซุนก็เช่นกัน ไม่มีประโยชน์อะไรที่สามเมืองที่ยังเปราะบางจะมากระทบกันตอนนี้ ในฐานะที่เขาเป็นตัวแทนพระองค์ขององค์ชายหกออย่างน้อยก็ในตอนนี้อย่างไรก็ตามแม้ว่าเขาเองจะยังไม่พอใจเรื่องที่นางทำตัวเสียมารยาทในเรื่องการศึกก็ตาม แต่ด้วยเรื่องแค่นี้ก็ไม่ควรจะเป็นการจุดประเด็นให้เกิดสงครามจริงได้...

“ฝ่าบาท...”

“ทูลหน่วหวงตี ของที่ทรงให้จัดเตรียมพร้อมแล้วพะย่ะค่ะ”

ดังเสียงสวรรค์ ไม่ทันที่แม่ทัพฮั่วแห่งเฉียนฉินจะได้เอ่ยอะไรออกไปยอดราชเลขาแห่งด้าซีก็โผล่เข้ามาเสียก่อน กงกงทั้งสองบอกไม่ถูกเลยว่าตัวเองโล่งใจแค่ไหนดูเหมือนว่าเทพเซียนจะยังเห็นใจ

พวกเขาอยู่บ้าง หากเป็นราชเลขาเถียนแล้วไม่ว่าอย่างไรองค์เหนือหัวก็คงจะยอมเบาลงแน่

“ท่านเถียน” สตรีผู้ครองบัลลังก์เอ่ยรับ

เมื่อได้รับการขัดขึ้นจากคนที่เพิ่งจะเดินเข้ามาทำให้สตรีที่ใกล้จะเปิดศึกกับเถียนฉินที่นี้ตรงนี้ลงไปเสียหวัดใจ รอยยิ้มทำทลายหายไป สี่พระพักตร์ขององค์เหนือหัวกลับมาเป็นดวงพักตร์ที่นิ่งสงบอีกครั้ง แววเนตรของเด็กหญิงนั้นหากมองไม่ผิดแล้วแม่ทัพฮ้วนมั่นใจว่าเห็นความพอใจฉายอยู่แม้จะเพียงแค่แวบเดียวก็ตาม

“ของที่ทรงดำริให้จัดเตรียมเรียบร้อยแล้วพะย่ะค่ะ” เถียนเจิ้งซื่อเอ่ยซ้ำอีกครั้ง

สตรีผู้เป็นใหญ่ในแผ่นดินหายใจเข้าอย่างช้า ๆ เมื่อเห็นสีหน้าของราชเลขาหนุ่ม เป็นอีกครั้งที่เถียนเจิ้งซื่อเข้ามาอยู่ถูกที่ถูกเวลา ช่วงเวลากว่าสามอดีตที่หนวีหวังดีและราชเลขาเผชิญหน้ากันนั้นเป็นช่วงเวลาที่ไม่เปลี่ยนความตึงเครียดของสถานการณ์จากหน้ามือเป็นหลังมือเลยทีเดียว

ถือว่าครั้งนี้เถียนเจิ้งซื่อคาดเดาสถานการณ์ถูก เขาคิดไว้อยู่แล้วว่าการเผชิญหน้าของหนวีหวังดีกับองค์ชายแปดจะต้องเกิดปัญหาแน่ มันเป็นเรื่องปกติด้วยซ้ำเพราะว่าองค์ชายแปดนั้นเป็นคนที่เข้ามาขัดงานของฝ่าบาทหลายต่อหลายครั้ง อีกทั้งยังมักจะมาก้าวก่ายงานของฝ่าบาทอยู่เสมอ ไม่ได้ยินพระองค์ตรัสว่าจะสังหารชายคนนั้นทั้งก็นับว่ายังมีบารมีเกาอยู่มาก...

...ส่วนองค์เหนือหัวก็...

หากไม่ชอบชี้หน้าใครก็จะไม่เก็บเอาไว้ให้เสียเวลา นี่เป็นอีกหนึ่งอุปนิสัยที่ชัดเจนยากจะแก้ของหยางเยว่ซือ ไม่มีทางที่พระองค์จะปล่อยผ่านโอกาสที่จะได้จัดการกับชายที่นางเกลียดนักเกลียดหนาอยู่แล้ว ยิ่งเป็นหลังจากการที่หนวี่หวงตี้เพิ่งจะถือวิสาสะจัดการปัญหานี้เองโดยทำเหมือนเป็นการหักหน้าอีกสองเมืองกลาย ๆ ด้วย ไม่มีทางที่จะไม่เกิดการปะทะกันขึ้นที่นี่ เพราะฉะนั้นเขาจึงรีบสะสางงานตัวเองเพื่อมาดูตรงนี้ทันที

...ดูเหมือนจะมาทันสินะ...

“ต้องขออภัยท่านแม่ทัพทั้งสองที่ทำให้เสียเวลา” น้ำเสียงของหนวี่หวงตี้ที่นุ่มนวลลงจนสังเกตได้

“ข้าต้องการแจ้งให้ทราบว่าตัวข้าของเราสามารถจัดการเรื่องนี้ได้เรียบร้อยแล้ว แต่ก็ไม่อาจคาดการณ์ได้แน่ชัดว่าทางโลหยางจะตอบรับหรือปฏิเสธอย่างไรแต่ในตอนนี้สถานการณ์เป็นปกติแล้ว ไม่มีอันตรายใด ๆ อีก”

การแจ้งนั้นเรียบง่าย ที่จริงเรื่องแบบนี้จะให้ทหารหรือว่ากงกงมาแจ้งก็ได้ แต่เพราะว่าเธอค่อนข้างใส่ใจเรื่องการขอบคุณด้วยตัวเองเป็นพิเศษเธอเลยเลือกที่จะแจ้งเอง แน่نونว่าเธอใส่ใจเรื่องการขอบใจและตอบแทนน้ำใจ แต่เธอไม่ใส่ใจเรื่องขั้นตอนการให้เกียรติแผ่นดินอื่นในการรบก่อนเพราะเรื่องนั้นเธอมองที่ผลลัพธ์เท่านั้น มารยาทช่วยให้งานดำเนินได้ไม่ติดขัดแต่ไม่ได้ช่วยให้งานเสร็จ

“ข้าไม่ต้องการให้กำลังและอาสาสมัครจากทั้งสองแผ่นดินต้องเสียเวลาในการรอฟังผลเรื่องนี้จนไปรบกวนกิจอื่นของแผ่นดิน

ทั้งสอง หากว่าผู้ใดจะจัดกำลังกลับเมืองก็ขอให้แจ้งท่านราชเลขาเถียนหรือท่านเกอกงกง ต้าซีจะส่งของตอบแทนให้กับท่านที่อุตสาหะสละเวลามาในครั้งนี้”

การมาถึงของเถียนเจิ้งชื่อนั้นทำให้สถานการณ์เบาลงอย่างเหลือเชื่อ สงครามต้าซีเถียนฉินที่เกือบจะปะทุเพียงอีกแค่หนึ่งองคุลีเท่านั้นดับลงอย่างง่ายดาย เหนือหัวที่มีท่าทีจะไม่ยอมย่อหย่อนต่อหวางเย่แห่งเถียนฉินแน่ ๆ กลับหยุดตัวเองได้ทันเพียงเมื่อราชเลขาคนนั้นเดินเข้ามา แม่ทัพจากทั้งสองแผ่นดินหายใจทั่วท้องขึ้นโดยเฉพาอย่างยิ่งฮัวเพยเทียนที่เป็นคนเกือบจะเสียดที่จะตัดบทสงครามด้วยวาจาด้วยตัวตนเองนั้นค่อยรู้สึกเบาใจขึ้นเป็นอย่างมาก

“เป็นพระกรุณายิ่ง” สองแม่ทัพเอ่ยแทบจะพร้อมกัน

ฉินซงหยวนยกพัดขึ้นมาปิดหน้าก่อนจะเพ่งพิศไปที่ราชเลขาและหยางเยว่ซือด้วยความสนใจ ก่อนหน้านี้ไม่มีท่าทีว่าพายุอารมณ์ของทั้งเขาและหนวี่หวงตี้จะสงบลงเลยแม้แต่หน่อย เขาที่เกือบจะทำให้หนวี่หวงตี้กริ้วอีกครั้งมองสถานการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยความสนใจ หลายครั้งแล้วที่เขาได้พบเจอกับราชเลขาเถียนและทุกครั้งชายคนนี้ก็ทำให้เขาทิ้งเสมอครั้งนี้ก็เช่นกัน...

หนวี่หวงตี้วางถ้วยชาลงก่อนจะมองไปที่ราชเลขาเถียนที่ช่วยเธอเอาไว้หลายต่อหลายครั้งด้วยความรู้สึกซาบซึ้งอย่างแท้จริง เธอไม่ชอบใจฉินซงหยวน ไซ้! เพราะเป็นอย่างนี้เลยทำให้แม้แต่เรื่องเล็ก ๆ เธอก็ต้องชนะเขา ที่จริงการทำหายเล็กน้อยนั้นควรจะจบ

ตั้งแต่เธอตัดบทก็พอแล้ว แต่เธอก็ยังหาเรื่องปากเสียใส่เขาเพิ่มอีกทั้งยังท้าทายจนเกือบจะก่อสงครามได้

ที่จริงเธอไม่สนหรอกว่าจะมีสงครามหรือไม่เพราะอย่างไรเธอและตัวซีกีหาทางชนะได้อยู่ดี แต่เธอไม่ควรเสียเวลากับเรื่องนี้มากจนเกินไป เพราะเธอตั้งเป้าไว้แล้วว่าเธอจะเอาดินดำที่โลหยาจะพากจะไปให้เร็วก็อย่าหยุดมาเพื่อดำเนินขั้วที่วิ่งตัดหน้า เธอเกือบจะตกหลุมพรางอารมณ์ตัวเองเสียแล้ว

สี่พระพักตร์ที่ดีขึ้นของหยางเยวซือนั้นทำให้กงก้งทั้งสองหายใจทั่วท้องขึ้น ราชเลขาเถียนมองไปที่เหนือหัวที่เขาทั้งเคารพทั้งหวงแหนด้วยสายตาที่อ่อนลง แน่นอนเขาไม่รู้สึกรู้สึกับกระทำการกระทำของเหนือหัวเสียเท่าไร เขารู้ว่าพระองค์เป็นคนแบบไหน และเขาก็รู้ว่าหากหยางเยวซือนั้นยังมีเถียนเจิ้งซื่ออยู่ไม่ว่าปัญหาใดก็ไม่เป็นเรื่องที่หนักเกิน

“ขอบใจท่านมาก ท่านเถียน”

“...นางปีศาจ”

เสียงของผู้นำโลหยาตั้งขึ้นด้วยความเจ็บแค้น นางทำในสิ่งที่โหดเหี้ยมเกินมนุษย์ทั่วไปอย่างแท้จริง หัวของชายทั้งสี่ที่ถูกกระทำราวกับไม่ใช่คนยังคงวางเรียงกันอยู่ตรงกลางโถงประชุม เหล่าผู้รับใช้ใกล้ชิดแห่งโลหยาต่างพากันมองหน้ากันด้วยความพรั่นพรึงกับเรื่อง

ที่เกิดขึ้น พวกเขาก็พอรู้อยู่หรือกว่าเนื้อหิวแห่งตัวขึ้นนั้นเป็นสตรีที่
โหดร้ายแต่ความโหดร้ายขนาดนี้ไม่อาจจะเรียกว่าคนได้แล้วกรรมัง

สารทั้งสี่ฉบับวางอยู่ตรงหน้าเอวี่ผิงเกีย มือของชายผู้เป็น
ผู้นำเมืองสั้นไปหมดโดยไม่อาจจะแยกความหวาดกลัวและความ
โกรธออกจากกันได้ สิ่งที่น่างพิศจากแห่งตัวชิตานั้นมันยิ่งกว่าการชู่
เสียอีก แต่ถึงอย่างนั้นจะให้เขายอมจำนนแก่ตัวชิตีเพียงเพราะมีหัว
ของคนมาวางอยู่ปลายเตียงมันก็ยอมไม่ถูกต้องแน่นอน พวกเขาเอง
ก็มีศักดิ์ศรีหากว่ายอมจำนนเพราะกลัวตายแล้วละก็เมื่อยามสิ้นชีพ
ไปก็ไม่รู้จะไปสู่หน้าบรรพบุรุษอย่างไร!

“จะทำอย่างไรดีขอรับท่านผิงเกีย” ชายคนสนิทถามขึ้น

แน่นอนว่าเขารู้มากกว่าที่คนอื่นในห้องนี้รู้ เขาเป็นเพียงคน
เดียวที่เอวี่ผิงเกียวางใจพอที่จะให้รู้เรื่องของสารที่ถูกส่งมาที่ห้อง
ของธิดาทั้งสาม เพราะอย่างนั้นเขาจึงน่าจะเป็นคนเดียวที่เข้าใจ
ความกดดันที่มากกว่าใครของชายที่นั่งอยู่บนตำแหน่งเจ้าเมือง...

“ข้าว่าบุกเข้าไปสังหารนางเลยน่าจะดีกว่า”

“ใช่ข้าเห็นด้วย การที่นางทำอย่างนี้กับราชทูตก็ไม่ต่างอะไร
กับการหยามเกียรติพวกเราชาวโลงหยาง”

“ข้าจะนำทัพเอง!!!”

เสียงเฮลละโลของเหล่าคนใกล้ชิดที่ดังขึ้นรอบ ๆ นั้นก็ทำให้
ฮึกเหิมอยู่หรือ แต่มันไม่ใช่เพียงชีวิตของเขาและชาวเมืองเท่านั้น
ธิดาทั้งสามของเขาเล่า... ตามปกติแล้วหากไม่มีเรื่องธิดามาเกี่ยวเขา
ก็คงจะตัดสินใจได้เร็วไม่ต่างไปจากคนพวกนี้หรือ แต่ในตอนนี้...

“...”

ความเจ็บปวดของผู้เป็นพ่อและศักดิ์ศรีของผู้ครองเมือง กำลังตึกันมั่วในหัวของเขา ใบหน้าของชายวัยกลางคนผู้ปกครองโล หยงนั้นฉายแววตั้งเครียดขึ้นจนสังเกตได้ มันเป็นความเครียดที่ คงจะมีแต่เขาเท่านั้นที่ต้องแบกรับมัน ริมฝีปากของเอวี่ผิงเกีย้ม้ม เข้าหากันแน่น ใจของเขาปวดร้าวไปหมดแต่เขาจะมีทางเลือกได้อีก เล่า!

“เราจะไปตามคำเชิญของต้าซี”

เสียงฮือฮาอย่างคาดไม่ถึงดังขึ้นทั่วห้องประชุม การพูด อย่างนั้นก็เท่ากับจำยอมไม่ใช่หรือไร หลายคนในห้องประชุมแสดง สีหน้าไม่พอใจอย่างชัดเจน หากแต่เอวี่ผิงเกียก็ไม่ได้ปล่อยให้ทุก คนในที่นั้นได้หยุดหืดใจนานนัก...

“เราจะไปเอาเลือดนางปีศาจมาเช่นไหว้พี่น้องเรา”

